Non PRATT

DOĞRULUK MU?

Aşk tehlikeli bir oyundur.

Âşık olduğunuzda risk almaya
her zaman doğrudur.

Teesside'da doğan ve şimdi Londra'da yaşayan Non Pratt kariyerine Usborne'da aktivite kitapları üzerinde çalışarak başlamış, daha sonra Catnip Yayınları'nda editör olmuştur. İlk kitabı *Trouble* romanıyla YA Book Prize için finale kalan yazar Carnegie Medal için aday gösterilmiştir. İkinci romanı *Remix*'ten sonra *Doğruluk mu? Cesaret mi?* romanını yazan Non Pratt hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu twitter'da @NonPratt adresinden takip edebilirsiniz.

DOĞRULUK MU? CESARET Mİ?

ÖZGÜN ADI: Truth or Dare?
KİTABIN ADI: Doğruluk mu? Cesaret mi?
YAZAR: Non Pratt
ÇEVİREN: Bige Turan Zourbaki
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: Meltem Muzmuz
BASKI VE CİLT: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Copyright © 2017 Leonie Parish
Kapak görseli @ Getty Images
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2017

1. Baskı: Ekim 2017

ISBN: 978-605-9441-53-7

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Non Pratt

DOĞRULUK MU? CESARET Mİ?

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN:
Bige Turan Zourbaki

DOĞRULUK MU?

CLAIRE CASEY

BİRİNCİ KISIM:

Tek istediğim fark edilmekti.
Şimdiyse tek istediğim kaybolmak.

EYLÜL

1. BÖLÜM

Okulun koridoru buz gibiydi ve Rich'in okul gömleği o kadar dardı ki meme uçları belli oluyordu. Çok rahatsız edici olsa da gözlerimi alamıyordum, resmen hipnoz olmuş gibi oraya bakıyordum.

"Bu toplantı biter mi?" diye sordu Seren omzuma yan yatarak. Okul müdürümüz Bay Chung koltuğundan kalkıp sahnenin ucundaki kürsüye doğru yürüyordu.

"Anlaşılan daha var," diye mırıldanarak cevap verdim.

Rich de eğilip, "Ya bunu dinleyeceksin ya da matematik dersine gireceksin deseler..." diye fısıldadı.

Bay Chung sahneye çıkıp boğazını temizledi ve hepimize seslendi.

"Bazılarınız bu yaz olanları, yani Kamran Malik, Lay Nehri'ne düştüğü zaman başına gelenleri duymuştur."

Hepimiz oradan buradan bir şeyler duymuştuk ama berbat bir olay olduğu sugötürmez bir gerçekti ve herkes aynı anda nefesini tutup dehşetle mırıl mırıl konuşmaya başladı. Hatta

arkamızdaki lise son sınıflardan biri çaktırmadan, "Düştü mü, atladı mı?" diye sordu. West Bridge Lisesi'nde sınavlar bitince viyadükten aşağı bodoslama suya atlamak gibi resmi olmayan, aptallığın daniskası bir gelenek vardı. Kam'in kardeşi (yakışıklı) Sef Malik de yaz başında aynısını yapmıştı diye söylentiler dolaşıyordu ama Kam'in bunu bilerek yaptığını hiç sanmıyordum.

"Kamran, yani çoğumuzun tanıdığı ismiyle Kam beyin travması şüphesiyle doğruca hastaneye kaldırıldı. İki haftadan uzun bir süre komada kaldıktan sonra dün ilk kez bilinci açıldı." Birisi kararsızca tezahürat yapar gibi oldu ama Bay Chung'ın suratından hiç sırası olmadığı okunuyordu. "Kam tamamen toparlandıktan sonra buraya yakın bir rehabilitasyon merkezine sevk edilecek. Düşme sonucu oluşan yaralanmaları yüzünden hepimizin sıradan olarak kabul ettiği birçok yeteneği yeniden edinmek zorunda. Bu tarz bir edinme için uzun bir zaman ve tıbbi desteğe ihtiyaç duyacak. Aynı şekilde ailesinin de desteğe ihtiyacı olacak."

Tıpkı herkes gibi ben de salona dönüp gözlerimle Malik kardeşleri ya da en azından benim tanıyacağım kardeşi aradım. Arkadaşları buradaydı, 12. sınıfların olduğu sıranın sonundaydı. Uzun boylu, sessiz Finn Gardner ve kötü şöhretli Matthew Lund ama Sef'ten eser yoktu.

"Yusef ve Amir önümüzdeki hafta okula başlayacak ve sizden ricamız ikisine de, West Bridge Lisesi öğrencilerine yaraşır bir saygıyla davranmanızdır. Onun arkadaşı olanlar, gözünüzü dört açın ve sabırlı olun. Sadece koridorda tanıdığınız bir yüzse de o yüzünüze dostane bir ifade takının. Dik dik bakmak, arkalarından fısıldaşmak, dedikodu yapmak yok.

"Geçen seneki okul başkanlarından biri olduğundan Kam'in herkes tarafından çok sevildiğini biliyorum." Herkesin katıldığını gösteren uğultu, sıkıntılı fısıldaşmalarımızdan daha yüksek çıktı. "Ve hepinizin onun hakkında en hayırlısını dilediğinizi biliyorum. Kam'e kişisel bir destek mesajı göndermek isterseniz haftaya cumaya kadar ofisimin dışındaki karta yazıp imzalayabilirsiniz, yanında da Recreare Nöro-Engelliler Hastanesi'ne yapılacak bağışların toplanacağı bir zarf duruyor olacak."

Bronze Duke of Edinburgh başvurumun bir parçası olarak gönüllü çalışacağım yerin adını duyunca dimdik oturdum. Haftaya cuma orada staja başlıyordum.

Bay Chung bir kez baş işareti verdi ve hepimiz sırayla salondan çıktık, öğretmenlerse yükselen sesleri şiddetle susturdu.

"Tanrım, çok feci bir şey ya." Rich sanki havsalası almıyormuş gibi konuşmuştu.

"Üstelik de Cambridge'e gidecekti..." Seren, Rich'in pis bir bakış atmasıyla çenesini kapattı ama çok geçti. Atışmaya başladılar.

"Ne yani, Hull'a ya da güzel sanatlara gitse ya da..." Rich alaycı bir edayla kendi suratına tokat attı. "Hiç üniversiteye gitmeyecek olsa daha iyi olur muydu?"

"Ah, kes sesini Denver Richards, öyle bir şey demedim!"

"Eee, ne dedin o zaman?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Sanırım herkesin başına gelebilir demek istedim işte. Çok çalışsan da, okul başkanı olsan da ve seni iyi yapan birçok özelliğin olsa da... böyle bir şeyden korunamazsın."

Onları kendi haline bıraktım çünkü ben düşüncelere

dalmış, Kam'in benimle aynı dönemde Recreare'a taşınmasının doğuracağı sonuçlara kafa yormaya başlamıştım. Şahsen tanışmıyorduk aslında; tek konuştuğumuz zaman, 8. sınıfların hokey takımı öğle yemeği sırasında benim önüme geçmeye çalıştığında onlara engel olduğu sıradaydı... ama yine de.

Hemen arkamda, koridordaki seslerin arasında tanıdık bir sırtlan gülüşü yükseldi ve kanım dondu. Okula kayıt sırasında Cave Boys denen erkek grubundan kaçınmayı başarmıştım ama merdivenlere üşüşen insan kalabalığı hızımı kesmişti ve artık kaçacak yerim yoktu.

Malum olay olduğundan beri onları ilk kez görüşüm olacaktı.

Yılın en sıcak günlerinden biriydi ve Rich, Seren ve ben tek kişilik bir battaniyenin üstünde üçlü bir geometrik şekil gibi sıkışmıştık: Bir uçta, bütün ömrünü bir mağarada geçirmiş peynir beyazı cildimle ben, diğer tarafta Türk babadan doğmanın verdiği esmer tenle Seren. Rich de tişörtünü çıkarmış ortamızdaydı, neredeyse altı baklavalı karın bölgesini sergiliyordu.

"Altı," dedim.

"Aynı kişi iki kere keserse sayılmaz," dedi Seren.

Önümüzden geçen kaç kişinin Rich'i süzdüğünü sayıyorduk.

"Kızların beni nesneleştirdiğini hissediyorum," diye homurdandı Rich.

"O geçen erkekti." Seren'i güldüreceğini anlamam için suratına bakmama gerek yoktu.

"Madem nesneleşmek istemiyorsun o zaman tişörtünü giy," dedi Seren.

"Kurbanı suçluyorsun yani."

"Dürüst olmalıyım, Rich, yürekten söylemedim. Ben senin tarafındayım. İstediğini giyebilirsin. Karşımızdaki davet değil de sıska bir çıplak gövde."

Rich itiraz etmekle meşgul olduğundan bize doğru yaklaşan Chloe King ve Gemma Brogan'i fark etmedi, ta ki örtümüzün üstüne gölgeleri düşene kadar. İkisi de sırılsıklamdı, Gemma'mn derisi diken diken olmuştu ve parlıyordu. Chloe'nin beyaz elbisesi, içindeki çok stil bir iç çamaşırı takımı ya da sportif bikinisini belli ediyordu.

"Cave Boys denen erkek grubu havuzu işgal etti ve geri almada bize yardım eder misiniz diye sormaya geldik." Soruyu soran Chloe'ydi ama Gemma'nın Rich'e doğru attığı bakışı gözden kaçırmadım ve sessizce onu da listeye kaydettim.

Rich ve ben dünden razı atladık. Seren oralı olmadı. Eşyalarımıza göz kulak olması için onu orada bırakıp iki kıza katıldık.

Bir nevi katliam yaşanıyordu, havuzun civarında olan herkes sırılsıklamdı. Fışkıran sular ve çığlıklar arasında neler olup bittiğini görmek imkânsızdı. O sırada Vijay Dinn beni tam karnımın ortasından yakalayıp aralarına çekti ve her zaman Vijay'a biraz zaafım olduğu için ilgi odağı olmanın keyfini çıkardım, gülerek çığlık attım ve elinden kurtulmaya çalıştım, ıslak tenine değen vücudum kayıyordu.

Elinden kurtulup tekrar arkamı döndüğümde ve misilleme yapmaya hazırlanırken yüzünde beliren dehşet zevk sırıtması beni gafil avladı. Bakışının odaklandığı noktaya eğildiğimde boyundan bağlamalı bikinimin ipinin koptuğunu ve çıplak

memelerimin parkın ortasında herkese teşhir edildiğini gördüm...

Okulun merdivenlerinde benimle yan yana geldiler ve ilkel insan üçlüsü arasında en iri ve en çam yarması olan James Blaithe arsızca göğüslerime gözlerini dikip fotoğrafını çekiyormuş gibi yaptı. Alt dişlerinin biraz büyük olması sonucu, sanki bir yırtıcı hayvana benziyordu ve çelimsiz küçük Isaac yumruğunun üstüne doğru kıs kıs gülerken okul kazağımın içinde sindim.

James'in fotoğraf çekiyormuş gibi şaka yapmasına hiç gerek olmadığını cümle alem biliyordu. Her şeyi cep telefonuna kaydetmiş ve anonim bir dedikodu sitesine #SütMeme etiketiyle yüklemişken buna gerek yoktu.

Tüm var oluşum, asla geri alınamayacak bir Ctrl+Z anma... yirmi iki gün içinde binden fazla defa paylaşılmış bir ana indirgenmişti.

Öğle yemeğinden sonraki derste Madam Cotterill, James'ten Fransızca alıştırmaları dağıtmasını istedi ve sıraların arasından Seren'le yan yana oturduğum yere doğru lambur lumbur yürüdüğünü fark etmemiş gibi yaptım. Tam sıramın önüne gelince durdu, kâğıdı uzanamayacağım kadar yüksekte tuttu.

"Bir tane de Süt Meme'ye..."

Birisi elini uzatıp kâğıdı elinden bir hışımla çekti.

"Onun adı Claire!" diye vahşice dişlerini sıktı Seren. Boş ver diye fısıldadım ama sonrasında, buna takıldığını gördüm.

"Bunu şikâyet etmelisin," diye patladı ders bitince Seren,

James ve Isaac'in kim daha klişe yarışına girmişçesine koridorun başında koltuk altlarından osuruk sesi çıkarışlarına pis pis bakarak. "Cinsel taciz bu. Yanına kâr kalmamalı."

Seren'in anlayamadığı şey şu: Zaten çocuğun yanına kâr kaldı. Bağlantıyı kaldırabilirler ama insanların hafızasını silemezler. Bugün kiminle ne zaman göz göze gelsem, acaba videoyu izlediler mi, yorum yazdılar mı diye içim içimi yedi... **Dikkat inek memesi! Meme muayenesi yapın! Biraz ÇIKIK değil mi? ((@)) ((@)) Nereye giderseniz gidin peşinizdeler...**

Hâlâ tartışmayı sürdürürken dolaplarımızın yanına geldik. Rich bizi bekliyordu.

"...konuyu kapatabilir misin? Öyle bir şey yapmayacağım."

"Claire ne yapmayacakmış?" diye sordu Rich.

"James'i beni videoya aldığı için ihbar etmeyeceğim," dedim. "Doğru hareketi," diyen Seren'le aynı anda.

Rich bana anlayışlı gözlerle baktı.

"Eğer Claire öyle yapmak istemiyorum diyorsa..."

"Yani sen öyle yapmasını istemiyorsun demek istedin?" Seren birdenbire ona döndü, peruk gibi dümdüz siyah küt saçları sanki biri şampuan reklamına çekiyormuş gibi ahenkle dans ederek savruldu.

"Hey!" Rich teslim olarak ellerini havaya kaldırdı.

"Artık futbol takımı kaptanı oldun ya James'le zıtlaşmamak işine geliyor, değil mi?"

"Futbolla ne alakası var? Ben doğru hareketin ne olduğuna karar verme yetisine sahip tek insanmış gibi zannetmek yerine en yakın arkadaşımın ne istediğine kulak veriyorum."

"Amaç karar vermek değil ki!" Seren ikimize de ters ters baktı, sonra kaşlarını indirdi. "Eğer bu hareketini şikâyet etmezsen benzerini yine yapacak."

"Ben ne yaparsam yapayım o bana Süt Meme demeye devam edecek..."

"Sırf senle kalmayabilir, bir sonraki sefere bir başkasına kancayı takar. James Blaithe koca bir bebek ve eğer sınır koymazsan, sanki hiç sınır yokmuş gibi yuvarlanıp gitmeye devam edecek."

Keşke Seren bana bu kadar sinirlenmeseydi ve keşke James'le dikleşmenin her şeyi daha beter edeceğini anlasaydı. Milletin şaka kaldıramadığımı düşünmesindense ortalığın şaka malzemesi olmayı yeğlerdim.

"Neyi kastettiğini çok iyi anlıyorum. Sadece o kişi ben olmak istemiyorum."

"İyi o zaman, ben yaparım."

"Seren. Lütfen." Genellikle benim iradem onunki karşısında bükülürdü ama bu konuda değil. "Bu okulda göğüslerimi sadece öğretmenler görmedi. O şekilde kalmasını isterim."

Seren dilini tuttuğu zaman hep yaptığı gibi burun deliklerini şişirip indirdi.

"İyi." Seren sert bir hareketle dolabının kapağını açtı, Fransızca kitaplarını İngilizce kitaplarıyla değiştirdi ve normal tempoda yürüyemeyecek kadar bozulduğu için ayaklarını vura vura koridorda hızla yürüdü.

Arkasından takip ederken Rich kolunu omzuma atıp hafifçe sıktı.

"Şunu bir netleştirelim, ben senin göğüslerini görmedim."

"Canlı yayında bile mi?" Yürürken dönüp ona baktım.

"Diğer tarafa bakıyordum, değil mi?"

Hafifçe dönüp ona yarım gülümsedim. "Bütün erkekler hain değildir heştegi mi, Rich?"

"Bu adam değil heştegi."

2. BÖLÜM

"Aranızda daha önce nörolojik hastalığı olan biriyle tanışanınız var mı?" Eğitim dönemini yöneten adam konferans salonunda toplananlara şöyle bir baktı. Adı William'dı ve yekpare kaşları göz dolduruyordu. Beş gönüllü arasında, en az on yaş farkla en gençleri bendim ve iğrenç bordo okul üniformamla göze çarptığımı hissettim.

"Alışkın olduğunuz hallerden farklı bir haldir," diye devam etti William. "Başka insanlarda gayet olağan karşıladığınız birçok şey beyinden gelen talimatla gerçekleştirilir; ne kadar kibar oldukları, duygularını kontrol edebilmeleri, onlara söylediklerinizi algılayabilme yetenekleri..." Tekrar durup bizi şöyle bir süzdükten sonra anlatmayı sürdürdü. "Dış görünüşümüzü etkileyebilir. Burada kalan hastalarımızın birçoğu kafataslarında delik bırakan operasyonlar geçirmiştir ya da bir şekilde başlarının şeklini değiştiren bir hastalıktan muzdariptir. Çoğu yüz kasını kontrol edemez. Alışılmışın dışındaki görüntünün yarattığı şaşkınlığa dayanmak ve bu şaşkınlığın hayatlarının bir parçası olan insanların iç yüzünü görebilmek için karakterli olmak gereklidir."

Bu korkunç girizgâhtan sonra William, yapmayı beklemediğimiz eylemleri bize açıkladı (tıbbi süreçler, istenmeyen fiziksel

temas; burada kalanların çoğunun rızasını almak çok önemliydi) ve farklı iletişim araçlarının kullanılışı ya da biri seans sırasında uyuyakalırsa ne yapmalıyız (kendi haline bırakın) gibi daha pozitif konulara geçti.

İlk kez tam bir hafta okula gittikten sonra not defterime çiziktirmenin ötesinde bir şey becerebilecek durumda değildim. Görüşme bittikten sonra, çantamın ağzına kadar dolu olması yüzünden eşyalarımı toplamam biraz uzun sürdü.

"Her şey yolunda mı, Claire?" Adama kafam karışarak bakakaldım. Yolunda olmamalı mıydı acaba?

"Yaşından dolayı seni ayırmak istemedim ama..." Yine de yapmaya karar vermişti işte. "...nörolojik engelli biriyle ilgilenmekle ilgili bir sorun var mı diye bir kontrol etmek istedim."

Hileli bir soruydu sanki.

"Ben, eee, her kiminle olacaksam, onlara insan gibi davranmayı planlıyordum." Çünkü zaten öyleler.

"Esasında, ben de seninle tam bunu konuşmak istemiştim. Hastalarımızdan birini tanıyorsun galiba, Kamran Malik?"

Başımla onayladım. "Bizim okuldan. Olayla ilgili okulda toplantı yapılmıştı"

William lastiğimsi ağzıyla tuhaf bir mimik yaptı. Gülümsemiş olabilirdi. "Şahane. Eh, çocuğun ailesi bir gönüllünün onu ziyaret etmesini istediklerini belirttiler ve ben de onlara o gönüllü sen olsan mı diye sormayı düşündüm?"

"Çok isterim," dedim. Okuldaki o toplantıdan beri istediğim buydu zaten.

Tekrar resepsiyona döndüm, akua-terapi havuzunu ve fizyo suitini gösteren buzlu camdan tabelaların yanından geçtim,

hatta tabelalardan biri özel sinemayı işaret ediyordu. Zemin katta, yürüteç yardımıyla yürüyen bir kadının yanından geçtim. Dışarıdaki geniş, dümdüz çimenliğe açılan çift kanatlı kapılara doğru yavaş ama kararlı bir azimle ilerlerken üç kişi ona yardım ediyordu.

Burası hiç kafamdaki hastane imajına uymuyordu ve gönül isterdi ki hiç mecbur kalmayayım ama buradan daha kötü yerler de vardı.

Dışarı çıkınca otoparkı çevreleyen alçak duvara oturup cep telefonumu çıkardım. Babam tam buçukta beni almaya gelecekti ama arabası ortalıkta yoktu. Telefonunu açınca arabada Bluetooth'tan konuştuğunu cızırtılardan anladım ve kısaca "On dakika!" deyip kapattı.

Aslında sorun yoktu, tabii babam dakikaları biz sıradan insanlar gibi ölçseydi. Recreare'in Wi-Fi'ını buldum ve #SütMeme'nin toksik cazibesine karşı koyamadım. Yapmamam gerektiğini bilmek beni durdurmadı ve altta kendimi kötü hissetmemi sağlayan yeni yorum göremeyince kırgın, zavallı bir yanım sanki hüsrana uğradı.

Resepsiyonun oradan bir güm sesi geldi. Çift kanatlı kapılar ardına kadar açıldı ve benim yaşlarımda bir oğlan dışarı çıktı.

Okuldaki ilk toplantıda gözlerimin aradığı oğlan.

Sef Malik uzun boyluydu, izbandut gibiydi, gözlüğü hipster tarzı havalıydı (o tarzı seviyorsanız), saçlarını hafif bir kabarıklıkla arkaya doğru taramıştı ve bir eşofman giyip üstüne kot ceketini atsa çok stil sahibi duracak bir tipti. Esmer tenliydi, siyah saçlıydı ve çenesinin çıkıklığını, burnunun hafif kanca görüntüsünü beğeniyordum.

Ben ondan hoşlanıyordum.

O yüzden gözlerimi kaçırdım. Okuldan öğrendiğim bir şey varsa o da şuydu, yakışıklı çocuklar görülmeli ve duyulmamalıydı, konuşulmamalı, hatta çaktırmadan bile tanınıyormuş gibi yapılmamalıydı. Ve... Of Tanrım, ya o da videoyu gördüyse?

Sef'in ayak sesleri iyice yaklaşırken az önce izlediğim görüntüyü hemen telefonumdan kaldırdım.

Derken ayak sesleri durdu.

"Selam."

Kafamı kaldırıp baktığımda tam karşımdaydı, ceketinin açık kısmından gri tişörtündeki soluk renkli baskı görünüyordu ve yanındaki arabanın tepesine hafifçe parmaklarını vurdu.

Ben de dikkatlice, "Merhaba?" dedim.

"West Bridge'de okuyorsun yani?" Sef okul formamı gösterdi.

"Eee, evet." Sonra da, üst sınıftakilerin hepsini tanımam sosyal normlara göre makbul olduğundan, "Sen de," diye ekledim.

Sef parmaklarını biraz daha hızlı vurdu ve yüzüne hızla kocaman bir gülüş yayıldı. "Öyle miymiş?"

"Batı Yakası Hikâyesi'nde görmüştüm. Tony rolünde çok iyiydin." Böylece bilgime meşruluk kazandırmış oldum ve onu takip ediyormuş gibi görünmedim. Okulun yarışmalara katılabilecek uyarlaması yerel gazetelerde WEST BRIDGE YAKASI HİKÂYESİ başlığıyla yer almıştı.

"Sağ ol!" Gururla gülümseyince içim ısındı. "Bana adımı da söyleyecek misin?"

"Adın Sef."

"Teknik olarak Yusef." Bay Chung'ın geçen haftaki

söyleyişinden daha farklı telaffuz etti, ikinci heceyi biraz yuttu. "Ama sadece başım dertteyse bana bu isimle hitap edebilirsin."

O sözlerin eşlik ettiği bakış karşısında avuçlarım karıncalandı. Sef, benden çok daha sık başı derde giren biridir diye tahmin ediyordum.

"Peki sen bana adını söyleyecek misin?" diye sordu.

"Claire Casey."

Sef iki arabanın arasından yürüyüp yanıma oturdu, duvarda bana o kadar yakındı ki dikkat etmezsem kolum koluna sürtebilirdi.

"Eee, Claire Casey, Recreare'in dışındaki duvarda oturmuş ne yapıyorsun?" Kalemtıraş çöpü ve zencefilli kurabiye gibi kokuyordu.

"Gönüllü kitap okuyucuyum."

"Nesin?"

"Bir program var, buraya gelip burada kalan hastalara kitap okuyabiliyorsun. Ben de az önce eğitimimi tamamladım."

"Kitap okumak için?"

"Biraz karmaşık." Bilgece başımı salladım ve Sef tekrar gülümsedi. Hoşuma gitti. "Hatta belki senin abine kitap okuyabileceğimi söylediler."

Sef'in neşesi söndü, gülüşü kayboldu ve dikkatini benden otoparka, gökyüzüne doğru, ceketindeki eprimiş bir noktaya doğru çevirdi ve ipliği çekiştirmeye başladı.

"Evet, eh, biraz beklemen gerek. Kam haftaya buraya taşınacak ve travma sonrası amnezi yaşadığı için yerleşmesi biraz uzun sürecek." Tam gözümün içine bakmadan kafasını kaldırdı. "Kusura bakma, tam bir ders kitabı gibi konuştum galiba."

"Yo," dedim, içimden keşke travma sonrası amnezinin ne anlama geldiğini bilseydim diye dileyerek. "Peki ama buraya Kam'i ziyarete gelmediysen?.."

"Annemi arabayla getirip bazı eşyalarını bıraktık, odasını hazırladık."

Dışarıdan bakıldığında havalı ve özgüven dolu bu çocuğun, şu anda abisinin başına gelenler dışında her şeyi konuşmaya hazır olduğu izlenimine kapıldım, o yüzden de derhal konuyu değiştirdim. "Arabayı sen mi kullandın?"

Sihir gibiydi. Konu değişir değişmez kafasını kaldırdı.

"Aynen." Sef yanındaki Honda'ya severek tekme attı ve bana ukalaya yakın bir şekilde güldü. "Etkilendin mi?"

Plakadaki "sürücü adayı" sembolü dikkatimi çekti. "Hayranlığımı ehliyet sınavını geçinceye saklayacağım."

"Şimdi başını döndürmek dururken neden bekleyelim?" Sef ayağa kalkıp duvardan indi ve göz açıp kapayıncaya kadar anahtarı cebinden çıkardı. "Geliyor musun?"

Karşı konulamaz derecede hınzır bir gülüşü vardı.

"Daha ehliyet sınavını geçmemiş birisinin kullandığı, tanımadığım bir arabaya binip gezmeye mi? Hayır, teşekkürler."

"Adı Bayan Bennett."

"Arabana Bayan Bennett adını mı verdin?"

"Abim verdi. Ya bu olacaktı ya da Bent." Açıklama olarak plakadaki sayıları başıyla işaret etti. "Eh, artık tanıştığınıza göre..."

"Hâlâ ehliyetin olmaması gibi ufak bir pürüz var."

Sef sanki yasalar başkaları için geçerlidir dercesine omuz silkti. "Hadi ama, birazcık hayatını yaşa. Yapamaz mısın?"

Ancak o sırada motor sesi duyuldu ve tanıdığım siyah Audi giriş kapılarından girdi.

"Babam geldi," dedim, keşke gelmeseydi diye üzülerek. "Gitmem lazım."

Duvardan kayarak inince çorabımı çekti ve çantamı yerden kaldırdığımda Sef önümden yürümüş, babamın arabasının yolcu tarafındaki kapıyı bana tutuyordu.

"Sonra görüşürüz, Claire Casey," dedi, alçak ve tatlı ve kalp atışlarımda garip bir etki yaratan bir sesle.

Babam direksiyonu çevirirken arabasının kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış, bizi izleyen Sef'e doğru baktım. Baktığımı görünce, alelade bir selam çakar gibi elini havaya kaldırdı ve bana son kez güldü.

Tam kapılardan çıkarken babam, "Yüzünü enteresan bir patlıcan moru aldı, Küçük Ayıcık," dedi.

3. BÖLÜM

Okulun açılmasının üstünden üç hafta geçmişti ve Seren'le Rich arasındaki laf dalaşı ayyuka çıkmıştı. Dünkü sahte feminizm tartışması öğlen arasında başlamış, mesajlaşmalarda devam etmişti ve ben ışıkları kapatıp telefonumu şarja taktığımda komodinimde duran ekranda hâlâ hakaretler gırla gidiyordu.

Bu sabah da durum farklı değildi. Bir kulağımdan Seren, diğer kulağımdan Rich'in lafları giriyordu.

"Rich kendini bir halt sanan bir iribaşçık."

"...burnu tavana çarpacak..."

"Lafımı bitirmeme hiç izin vermiyor ki, ne dersem diyeyim ille yarıda kesecek."

"...tahammülü zorluyor..."

"Ekran koruyucun olarak, yarı giyinik, kafası olmayan bir kadın resmi koymayı ciddi ciddi feministlik zannediyor olamazsın."

"...beni fitil ediyor."

Öğle yemeği sofrasında da atışmalarını çekemedim ve otomat makinesinin yanından geçip bir nebze daha huzurlu bir ortam sunan Medya Odası'nın yolunu tuttum. Bayan Stevens, lise son sınıflardan biriyle konuşuyordu, yiyecek içecek

getirmek yasak kuralını çiğnememi fark etmeyecek kadar meşguldü ve Sef'in kafasını arkadan tanıyınca yüreğim hop edip takla attı. Onu burada görmeyi hiç beklemiyordum.

Medya konsollarından birinin arkasına başımı eğip sığınarak annemin yüreğine indirecek Fanta'mı, cipslerimi ve karamelli çikolatamı çıkardım. Okuyacak doğru düzgün bir şey getirmediğim için viral pazarlama kampanyaları hakkında aldığım notları karıştırmaya, yalnızca HEŞTEG kelimesini oluşturan tükenmez kalemle atılmış noktacıklara hayran olmaya başladım. Elbette akılda kalan bir heşteg'in ne kadar güçlü bir etki yaratacağı hakkında öğrenmem gerekenlerin çoğuna vakıftım.

"...Claire'le konuşacağım."

Adımı duyunca cipslerimi devirip masaya saçtım ve mahcup mahcup kafamı kaldırıp baktım. Bayan Stevens ve Sef bana tepeden bakıyordu, birinin tek kaşı havaya kalkıktı, diğeriyse gülmesini bastırmaya çalışıyordu.

"Bunu görmemiş gibi yapacağım," dedi Bayan Stevens. Ardından Sef'e döndü. "Kanal açmak konusunda tavsiyeye ihtiyacın varsa Claire en ince ayrıntısına kadar bir YouTube uzmanıdır."

"Ah, biz Claire'le çok eskiden tanışırız zaten," dedi Sef ve Bayan Stevens öyle bir bakış fırlattı ki Seren olsa şimdi heteronormatif varsayımlar üzerine söylev çekmeye başlamıştı.

"Eh, dediğim gibi, Claire uzman. İkiniz, aranızda anlaşın." Bayan Stevens cipsimi işaret etti. "Sakın ortalığı pisletme!" Sonra da masasına döndü.

Sef tek bir pürüzsüz ve şaşırtıcı hamleyle yanıma oturup masanın üstünden bir cips aldı.

"Eee, öğle yemeğimi yiyorsun yalnız," dedim.

"Çok besleyici." Karamelli çikolatayı ve Fanta'yı süzdü. "Yanında da portakal."

Ne karşılık vereceğimi tam bilemeden başımla onayladım.

"Eee, seni uzman kılan nedir?" dedi, bu kez paketin içinden bir cipse daha uzanıp.

"İflah olmaz YouTube alışkanlığı herhalde. Kanal açma konusunda ne öğrenmek istiyorsun?" Drama meyilli bir tip olarak çoktan açmadığına şaşırdım.

Sef dilini damağına çarpıp cıklattı ve masanın altında bacağını huzursuzca salladı. Bugün dar kot giymişti. Koyu mor.

"Aslında ben tavsiye değil de teçhizat konusunda bilgi almak istiyordum." Bacağı hâlâ tike devam ediyordu ama daha fazla ayrıntıya girmek istemedi.

"Ne için teçhizat?"

"Bayan Stevens'a söylemek istemediğim bir şey."

"Ya da bana?" diye ortaya attım.

"Birbirimizi hiç tanımıyoruz." Ses tonuyla beni öylesine dışlıyordu ki açıktan açığa elinin tersiyle suratıma vursa daha iyiydi.

"Peki. Tamam," dedim, gergin bir sesle, keşke Bayan Stevens onu yanıma hiç getirmeseydi.

Sef bacağını oynatmayı kesti, iğne gibi gözlerini bana çevirdi. "Bak..."

"Anlatmak zorunda değilsin..."

"...Kam için." Sef durdu, daha ne kadar anlatsa diye kafasında tarttı. "Bir kanal açmak istiyorum, insanlar benim cesaret gerektiren iddiaları gerçekleştirdiğimi görmek için bağışta bulunsun."

"Tamam."

"Ciddiyim."

"Tamam." Belki üst üste söylersem Sef onunla tartışmaya çalıştığımı düşünmekten vazgeçerdi?

"Üzgünüm." Konuşmaktan bunalmış gibi eliyle yüzünü ovuşturdu ama sonra, "Eh, sen bilirsin herhalde," gibisinden bir şeyler mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Altı ayı var," dedi.

"Altı aylık ömrü mü var?!"

Sef bana ukalaca baktı ve "Tamam" cümlesinden saptığıma pişman oldum.

"İyileşmek için," dedi.

"Affedersin, anlamadım."

"Anlaman için bir sebep yok zaten ama sordun diye söyledim işte..." Sanki bundan öte bir açıklama yapmayacakmış gibi ellerini iki yana açtı.

Eğitim seansından öğrendiğim kadarıyla beyinde oluşan hasarlar öyle ya da böyle ömür boyu sürüyordu ve Kam hakkında dinlediklerimi göz önüne alırsam onunki pek eften püften bir hasar değildi. Hani hayatının-geri-kalanı-değişti türünden büyüktü. Sef iyileşmek derken neyi kastediyordu bilmiyordum ama önümüzdeki altı ay içinde bu gelişmeyi göreceğimizi zannetmiyordum.

"Yani... onun bakımı için para toplamak istiyorsun?" diye sorabildim.

"Rec'te kalmasını istiyorsak." Sef gözlük çerçevesinin üstünden bana baktı. "Ki istiyoruz."

"Ne kadar lazım?"

"Altmış bin sterlin."

Ağzım açık kaldı ve dehşet dolu bir fısıltıyla ekledim: "Amma da çokmuş."

"Ne demezsin," dedi Sef, buruk bir dudak büküşle ve Seren'in defterime çizdiği tapire baktı.

"Yardım isterken ciddi değildin biliyorum ama..." Ağzımdan çıkmak üzere olan laflardan dolayı kendimi salak gibi hissediyordum. "Ama istersen?.."

"Ne teklif ediyorsun yani, Claire Casey?" Kuşkucu bir şekilde kaşlarını indirdi. "Bana da mı kitap okuyacaksın?"

Bu lafı bana koydu.

"Sana fikir vereceğim ve vaktimi de sana ayıracağım." Joker kartımı oynamadan önce durdum. "Teçhizat."

4. BÖLÜM

Sence Rich'in benimle bir alıp veremediği mi var? Seren, Fransızca çalışma kâğıdımın kenarına böyle yazmıştı.

Öğle arasında bir şey mi oldu? diye cevap yazdım.

Onu görmedim. Seren cep telefonunda emoji kullanan ya da notlarına küçük suratlar ekleyen bir tip değildi, o yüzden ne hissettiğini anlamak için ciddi ciddi suratına bakmanız gerekirdi. Mutlu değildi.

Her ne kadar yüreği çelikle kaplı, haçlı seferine çıkmış bir robot gibi davransa da en yakın arkadaşım aslında görünmeye çalıştığı gibi güvensizliklere bağışıklığı olan biri hiç değildi.

Rich'e sormamı ister misin?

Evet lütfen.

Sonraki saatte Rich ve ben resim dersinde birlikteydik ve resmin açılarını inceledikten sonra, damdan düşer gibi sordum: "Eee, Seren ve senin olayınız ne şimdi?"

İşte. Geniş bir cümle iş görürdü.

Rich beni duymazdan geldi. Paletine aldığı maviye kılı kırk yararak kırmızı eklemeye devam etti.

"Rich? Beni duydun mu?"

"Hepimiz seni duyduk..." diye mırıldandı Oliver Martinez masanın diğer ucundan.

Rich bir parça daha kırmızı katıp, "Seni duymazdan geliyorum," dedi.

"Eh, gelme o zaman." Fırçamı uzatıp parmaklarına kapkalın sarı bir çizgi attım. "Yoksa seni benimle konuşana kadar kızdırırım."

Rich diliyle damağına vurup cıklattı ve fırça darbemi sildi ancak Seren olsam patlardı, bana tepki vermedi.

"İyi. Konuşurum. İşkenceni bitiririm. Ama şimdi olmaz, tamam mı?" Gözlerini açıp pörtletti ve sanki bunun büyük bir anlamı varmış gibiydi.

"Peki." Ben de gözlerimi pörtlettim.

"Bu akşam maçımız var. Çıkışımı bekler misin?"

Eve gidip Sef ve kanalını düşünmeyi planlamıştım aslında...

"Tabii," dedim ve Rich okul başladığından beri görmediğim kadar saf bir neşeyle gülümsedi.

"İlk kez kaptan olarak oynadığımı göreceksin."

Anlaşılan Gemma Brogan da maçı izlemeye gelmişti, o yüzden ben paltomun üstüne oturmuş, yarım yamalak ödevimi yapmaya çalışırken o tezahürat yaptı ve abisi defansta ne kadar beş para etmez diye yorumlarda bulundu.

"Orta sahada sağlam bir hat kurmaları lazım," dedi Gemma, soyunma odası binasının önünde beklediğimiz sırada.

Maça hiç ilgi göstermediğimden bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, o yüzden muğlak bir, "Mmm," demekle yetindim.

"Denver kısa mesafe pas atan kişilerle daha iyi oynuyor."

Denver. Başkaları Rich'in asıl ismini kullanınca hep komiğime giderdi. Rich bundan nefret ederdi. Böylesi havalı bir isim ziyan oluyordu.

"Eh, daha kötü oynayamazdı zaten, değil mi?" dedim. "Golcülerin sayı yapması lazım."

Gemma bana yandan bir bakış fırlattı ve omuz silktim. Bir hayhuy oldu ve oyunculardan bazıları, çamur ve deriyle karışık bir deodorant kokusu içinde soyunma odalarından çıktı.

James Blaithe aralarında mı değil mi diye bilmesem de kollarımı göğsümde bağladım ve dikişlerini gererek hırkamın kollarını öne doğru çektim.

"Çocuklar! Hayranlarımız bekliyor." James yayvan adımlarla öne doğru ilerledi ve erkeklerin yanında kendinden emin duran kızlardan biri olan Gemma bile geriye doğru sindi.

"Defol git, James. Sana gelmedik."

"Kendi adına konuş, Brogues. Süt Meme ve ben çok samimiyiz."

"Hayır, değiliz," dedim, kafa tutamayacak kadar düşük bir desibelde.

"Sen öyle san." Sonra dudağını ısırıp elini aşağı indirdi ve mastübasyon yapıyormuş gibi yaparak yanımdan geçti. Diğerleri de, yani bizimle aynı sınıftan olmayan çocuklar James'in sırtına bir şaplak indirip kahkaha attılar. Bense her yerim karıncalanarak en yakındaki mazgaldan aşağı kayıp süzülüversem diye diledim.

"Nefret ediyorum bu heriften," dedi Gemma, bana yaklaşıp.

Ben de başımla onayladım ama içimden asıl James'in

kendimden nefret etmeme sebep oluşundan nefret ettiğimi düşündüm.

Eve dönünce, yanımda tehdit unsuru olmayan bir Rich'le birlikteyken, çorabımın üstüne pijamalarımı giyip rahatladım, bir kutu vasabi soslu yer fıstığı alıp bağdaş kurarak yatağa oturdum. Bizim evde atıştırmalık çok yoktu ve Rich buzdolabının kapağında gördüğü gazlı içeceğin limonata değil mürver çiçeği saçmalığı olduğunu keşfedince Birinci Dünya depresyonuna girmişti.

"Bayan Brogan'dan bizi köşedeki bakkala bırakmasını isteseydik," dedim, Rich kök sebze cipsinden bir tatlı patates cipsini alırken.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Rich.

"Kimden? Gemma'nın annesinden mi?"

Rich bana acayip acayip baktı.

"Gemma'dan mı?"

Rich kaşlarını çatıp başını yana eğdi. "Gemma fena değil bence."

Fena değil mi? Gemma bizim dönemin en çekici kızıydı, saçma sapan ve çok stil bir saç kesimi vardı ve fiziğini görünce spora mı başlasam diye (geçici bir an) düşünmeme sebep olurdu.

"Kimden o zaman?"

Yer fıstığı kutusunun dibini buldum, bir yandan da Rich'e bu aralar Sef Malik'le konuştuğumuzu söylesem mi diye düşünürken Rich birden, "Seren'den," dedi. Sonra da, "Bana öyle bakma," diye ekledi.

Sanırım çenem yerlere düşmüştü.

"Sen Seren'den mi hoşlanıyorsun?" İnanması imkânsızmış gibi konuştum ama değildi. Seren genç Catherine Zeta-Jones'un daha tombul, daha sinirli bir versiyonuna benziyordu ve Cave Boys denen azman erkek grubu bile ona düşünceli düşünceli bakardı.

Sadece Rich'in ya da herhangi birinin bu kara sevdası karşılıksız kalmaya mahkûmdu.

Kız ya da erkek fark etmez Seren ilgilenmiyordu. Aseksüeldi ve bunu gayet politik bir şekilde savunurdu. Seren'in bu kampanyaları sonucu West Bridge'de Kişisel Sosyal ve Sağlık Eğitimi dersinde kapsamlı LGBTQ+ dersleri verilirdi.

"Seren'den hoşlanamazsın," dedim yardımcı olmaya çalışarak.

"Gel gör ki hoşlanıyorum."

"Peki hiç... hoşlanmamayı denedin mi?"

"Çünkü çok kolay."

Rich'in aramızda karşılıksız aşka tutulan ilk insanmış gibi yapışına bayıldım, ne de olsa hayatımın yüzde doksan beşi böyle geçiyordu.

"Aşmak zorundasın," dedim çünkü gerçekten tek seçeneği buydu.

"Sence ben ne yapmaya çalışıyorum bunca zamandır?"

Bence ona karşı hislerinden dolayı Seren'i cezalandırmaya çalışıyordu ama şimdi bu psikolojik çözümlemeyi ona söylemeye niyetim yoktu. Onun yerine fıstıklarımı bir kenara koydum ve yanına gelip Rich'e teselli edercesine sarıldım.

"Görmezden gel, kendi kendine yok olur." Sırtına bir tane

vurdum. "Bu arada da, ona iyi davranmaya çalış."

"Rich'in yüz hatları iyice oturmaya başladı," dedi annem, Marks and Spencer'dan alınmış, iki kişilik minik akşam yemeğimizi yerken, yani Rich çaya kalamamıştı.

"Sanırım." Rich her zaman idare eder bir tipti ama cildi bu aralar daha iyiydi ve saçlarını uzatmıştı, göğüs kılları da uzamıştı ama o benim için hâlâ Rich'ti. Buna rağmen annemin kafasındakileri okuyabiliyordum. "Hayır, anne. Aklından bile geçirme. Kendi kusmuğumu yerim daha iyi."

"Claire!"

"O zaman bana öyle bakış atma." Lastiğimsi mantarı dürttüm. "Babam nerede?"

"Başka işlerle meşgul."

"Papazla yasak ilişki mi yaşıyor?"

"'Papaz' kelimesini 'muhasebe kayıtları' anlamında kullandığını varsayarsam cevap evet."

İş söz konusu olunca sınır yoktu. Annemin ofisi taşındığından beri o da eve daha geç gelmeye başlamıştı. İkisi sürekli annemin yeni bir işe girmesi üstüne tartışır dururdu ve farklı bir katta, üç oda ötede olmamın hiç fark etmediğini unuturlardı; bağırırlarsa, onları yine de duyabilirdim.

Çay soframız ortadan kaldırılınca annem konferans görüşmesi yapmaya gitti, ben de yukarı çıkıp Sef'in kanalında yapabileceği şeyleri araştırmaya koyuldum ve annemi bir sonraki görüşüm, yatmaya gitmeden önce başını odamın kapısından içeri uzatıp bana geç saatlere kadar internette takılma dediği

esnada oldu. Babamı görmedim bile ama eve ne kadar geç geldiğini saklamaya çalışarak odamın önünden çaktırmadan geçmeye çalıştığını duydum, tıpkı benim de dizüstü bilgisayarımın ışığını yorganımın altına saklamaya çalışmam gibi.

5. BÖLÜM

Cumartesi gecesi oldu gözüme uyku girmiyordu, beynim bir; yarın sabah Kam'i ilk kez ziyaret ettiğimde yapacaklarıma, bir; öğleden sonra Sef'le buluştuğumda yapacaklarıma kayıyordu. Sef'le vakit geçireceğim için çok gerildiğimden, kafamda sonunda bana gülmesiyle biten birçok senaryo dönerken eğitimi veren William'ın sözleri zihnimde yankılandığından Kam için daha çok endişelendim.

Alışılmışın dışındaki görüntünün yarattığı şaşkınlığa dayanmak ve bu şaşkınlığın hayatlarının bir parçası olan insanların iç yüzünü görebilmek için karakterli olmak gereklidir.

Ya ben öyle karakter sahibi biri değilsem? Ya çok dehşet ve duyarsız bir harekette bulunursam? Ya olmak istediğim kişi olmadığımı fark edersem?

Resepsiyon alanında beni William karşıladı, girişimi yaptı ve geçerken bana kafenin yerini gösterdi, binanın içinde yönlendirip merdivenlerden çıkardı. Sonunda BUELLER KOĞUŞU yazan bir tabelanın bulunduğu koridora geldik. Bir düğmeye basarak içeri girmem gerekiyordu ve William beni görevli hemşire Adele Goethe'ye teslim etti.

"Claire, değil mi?" Avustralya aksanıyla konuşuyordu ve sıkıca tokalaştı. "Hadi arkadaşın Kam'i bulalım."

"Ben, eee..." Yetişmek için koşturmam gerekti. "Tam olarak arkadaşım sayılmaz, aynı okulda okuyorduk ama o benden üç yaş büyük ve pek muhabbetimiz..."

Hemşire Goethe şaşırdı. "Ama ailesiyle arkadaşsın?"

"Erkek kardeşiyle." Belki henüz ne olduğumuzdan emin değildim ama cevabım kafi oldu.

Kam'in odası ilk başta boştu ve Goethe beni kapının eşiğinde bırakıp onu bulmaya gitti.

Karşıda bir pencere vardı, pencerenin pervazında bir dünya küresi, birkaç parça Lego duruyordu, duvarlara posterler asılmıştı: Tam inek oğlan klasikleri Maymunlar Cehennemi (orijinali) ve The Big Lebowski, ortalarında da en beğendiğim filmlerden biri olan Ay. En yakındaki duvarda ne var diye bakmak için kıyıdan kıyıdan içeri geçince devasa bir fotoğraf kolajı buldum, birkaç özel fotoğraf da altında yer alan konsolun çekmecelerine yapıştırılmıştı.

İlk fotoğrafta Kam'in anne ve babası daha küçük bir oğlanla, herhalde Amir'le beraberdi. Şimdi bakınca Rich'in kız kardeşiyle aynı dönemden olduklarını fark ettim, gerçi bu fotoğrafta okuldaki halinden çok daha şen görünüyordu. Arka planda Parlamento Binaları, Thames kıyısında poz vermişlerdi ve Bay Malik sanki fotoğrafçı bir an önce çekse de kurtulsak diye durmuştu. Sef'in göz bozukluğunun ve uzun boyunun kime çektiği belliydi. Annesi daha kısa boylu, daha geniş, daha tombuldu ve burada daha genç bir yüze, hoş bir tebessümü vardı.

Bunun hemen yanında, üç kardeşin bir fotoğrafı duruyordu. Amir kollarını göğsünde kavuşturmuş, abilerinin

yanında gururla poz vererek gülmüş bir çocuktu, Sef de sanki uzun olmaya alışkın değilmiş gibi hafif kambur durmuştu. Ortalarında da Kam. Kısa, geniş yapılı ve güçlü kuvvetli haliyle duruşundan bile özgüven akıyordu, ellerini arkasındaki piknik masasına yaslamış, ayaklarını bilekten üst üste atıp başını yana kırarak poz vermişti.

Okulun çektiği fotoğrafları koydukları karton çerçevedeki bir sonraki fotoğrafta da aynı tavır görünüyordu. Kam ve arkadaşları –simadan tanıdığım, adını bilmediğim iki çocuk– birbirlerinin omuzlarına kollarını atmış, Lay Nehri kıyısında Mezunlar Tekne Turu'nda çekilen resmi fotoğrafa poz veriyorlardı.

Bu manzara karşısında boğazım düğümlendi ve yutkunamadım.

"Claire?" Kapıdan duyduğum sesle yerimden sıçradım ve Hemşire Goethe içeri bakınca utançtan domates gibi kızardım. Kaşlarını çattı, arkasından bir adım geri atıp birisini içeri aldı.

Daha doğrusu, birisini içeri itti.

Kam omurgasını destekleyen, yüksek bir tekerlekli sandalyeye oturtulmuştu, yastıklı bir destek sayesinde kafasının sağa sola fazla düşmesi önlenmişti ve ayaklarının altına bacaklarını rahat bir pozisyonda tutan bir metal parçası yerleştirilmişti. Sandalyenin önünde bir tepsi vardı, Kam'in bir eli tepsinin üstünde duruyordu, diğer eliyse göğsüne doğru bükülmüştü, parmakları aşağı doğru büküktü. Saçları, arkadaşlarıyla çektirdiği fotoğraflardakinden daha kısacık kesilmişti ve bunu fark ettiğim anda, kafatasına bandajlanmış gazlı bez dikkatimi çekti.

William'ın, beyin travmalarında dış görünüşün değişebileceğine dair anlattıkları beni Kam'in yüzündeki farklılığa hiç hazırlayamamıştı.

Yanakları hamur gibiydi, sanki içerideki kasları yumuşamıştı ve dolayısıyla yüz ifadesi sanki manasızdı. Sef'ten daha bariz bronz rengi olan gözlerinin feri yoktu, göz göze gelmeye çalıştığımdaysa Kam dikkatini benden uzaklaştırıp odayı şöyle bir süzdü.

Şu anda gördüğüm Kam'in içinde, benim tanıdığım Kam'den o kadar az kalmıştı ki bunun karşısında tam anlamıyla ve kontrol edilemez bir biçimde dehşete düşmemek imkânsızdı.

"Claire, tanıştırayım Kam," dedi Hemşire Goethe. "Kam, bu Claire."

Ağlamamak için dişlerimi sıkıp yutkundum. Bu dünyada her şey benim etrafımda dönmüyordu ve Kam'in ona acımama hiç ihtiyacı yoktu.

"Selam, Kam," dedim.

Bir saat boyunca sesli okumak az buz bir süre değildi. Aynı zamanda Kam'in bir şeye odaklanması için de uzundu ve seans esnasında birkaç defa uyuyakaldı, gerçi okuduğum kitaba bakarsak haksız sayılmazdı.

"Gayet iyiydi," dedi Hemşire Goethe, ben çıkarken.

Hiçbir şey demedim, hâlâ Kam'in durumunun vahametini sindirmeye çalışıyordum. Ben kitap okumaya başladığımda kıpır kıpırdı, ben konuşurken zorla kesik kesik inliyordu ve

her uyandığında hâlâ orada olduğumu gördüğüne şaşırıyordu. Galiba haftaya da beni tanımayacakmış, Kam'in yeni hatıralar oluşturması zormuş.

Hemşire Goethe ruh halimi sezip duraksadı. "Sen nasıl hissettin?"

"Kam'in iletişim araçları kullanacağını sanmıştım?"

Hemşire Goethe bana nazik bir merhametle baktı. "Bir noktada kullanacak ancak Kam'in karmaşık bilişsel sorunları var ve bize katılalı daha iki hafta oldu. Hayatının birçok farklı alanında, yavaş yavaş ilerleme kaydedecek, iletişim becerileri de dahil."

"Haftaya hangi kitabı okuyacağımızı seçebilecek mi?" diye sordum, kapısının önündeki raftan aldığım kitabın ne kadar sıkıcı olduğunu ve bir sonraki seansımız üzerinde bir kontrolünün olmasını düşünerek.

"Haftaya olmayabilir," dedi Hemşire Goethe. "Ancak zamanla ona seçenekler sunabileceksin ve seçmek ister mi diye bakarsın."

"Sence gerçekten iyi gitti mi?"

Hemşire Goethe iç geçirdi. "İstediğin bu sanıyordum..."

"İstiyorum, evet." Ciddiyetim kadını şaşırttı. "Ama sırf ben bunu istiyorum diye, Kam de istiyor diye varsaymak istemiyorum."

"O zaman bir süredir onunla çalışan, ruh hallerini bilen kişiye güven." Hemşire bir kez daha ılımlı yaklaştı. "Onunla düzenli olarak vakit geçirirsen, ki planın bu yönde, zamanla Kam'i daha iyi anlayacaksın ve o da seni daha iyi tanıyacak. Sadece biraz zaman alıyor."

6. BÖLÜM

Sef, Halstead Sokağı'nın sonundaki sanat sinemasında buluşalım dedi, okulun alternatif tipleri buraya eşi bulunmaz, ikinci el kıyafet almaya gelirdi. Dede hırkalarının ve George dönemi militer ceketlerin içine vintage gece elbiseleri giymiş mankenlerle dolu vitrinlerin önünden geçerken önüme bakıp uzun-kollu-tişört-üstü-yelek-üstü-ekose-gömlek kombinasyonumu şöyle bir süzdüm. Ayakkabılarım bile sıradandı.

Sinema salonu ikinci kattaydı, duvarlar arkadaşlarımı izlemeye asla ikna edemediğim kısa filmlerin posterleriyle doluydu. En üst kata çıkınca altın varak sütun ve bir zamanlar pofuduk olan bordo halıfleks döşeli koridorun kapısını açmadan önce nefesimi düzene sokmak ve ağırbaşlılığımı takınmak için durdum.

Sef cam kenarındaki yüksek masaların birinde bana sırtı dönük oturuyordu. Siyah polo yaka tişörtünün yakalarını kaldırmıştı ve akşamüstü güneşi omuzlarına bir altın dilimi düşürmüş, PERSONEL kelimesini aydınlatmıştı.

Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki buluşmam pek hayra alamet değildi ancak dün akşam Sef'in benimle sadece kafa bulduğuna ikna olsam da Kam'le gerçekten görüştükten sonra artık öyle düşünmüyordum. Kendimi salak durumuna düşürüp

düşürmemem hiç önemli değildi, yine de denemek istiyordum.

Sef çok baş döndürücü biriydi ve ilgisinin karşısında yüzümde güller açtı, o konuşurken gülümsüyor, esprilerine kopuyordum. Sef notlarımı karıştırıp yazdıklarımı gözüyle taradı, cevapları öğrenmekle cidden ilgileniyormuş gibi sorular sordu.

"Moz kim?" Tekli kamerayla çalışan vlogger'ların listesini işaret etti.

"Kanalının adı MozzyMozzaMeepMorp..."

"Çok saçma sapan ve uzun bir isim." Sef'in komiğine gitti.

"İyi iş çıkarıyor ama..." Omuz silkerek ekledim, özgüvenimi bulduğum hızla kaybediyordum. Şimdiye kadar konuştuğum hiç kimse çocuğun çekimlerini izlememişti ancak yüz binlerce takipçisi vardı ve videoları bende bağımlılık yaratmıştı.

Yan sayfada, planımı üç maddeye indirgeyip özetlemiştim. Pek ahım şahım görünmüyordu.

Sef kameranın önünde doğruluk mu cesaret mi oynuyor (kendi kamerasıyla)

İzleyicileri bağış yapmaya ve daha fazla videoya davet et, gönderilerinde kanalın linkini kullansınlar

İzleyici kitlesi büyüdükçe insanların yorumlarına cevap yazıp ona meydan okumaya davet et

"Ne kadar bağış yapmalarını isteyeceğim?"

"İki sterlin." Sef hayal kırıklığına uğramış gibi baktı, o yüzden ekledim. "Çok fazla istersen kimse bağış yapmaz. Millet buz kovası meydan okumasına da bu kadar bağışta

bulunacaktı ve sonunda milyonlar kazanıldı."

İyimser bir kıyaslamaydı ama mantık doğruydu.

Daha fazla konuşamadan cep telefonum çaldı ve açmadan önce kenara çekildim, cihazı omzumla kulağımın arasına kıstırdım çünkü annem, bütün gün dışarıda olacağımı söylediğimi unutmuştu ve bahçe işlerinde ona yardım etmemi istiyordu. İşte benim canlı ergenlik hayatım böyle geçiyordu.

Sef notlarımı karıştırmaya devam etti, marka kimliği konusunda yaptığım listeye geldi ama neye baktığını görünce uzanıp defteri elinden çekmek istedim.

"Ona aldırma," dedim, notlarımı masada kendime çekmeye çalışarak. "Öylesine karalamışım işte."

Sef'in kanalı nasıl kalabalığın içinde sivrilir diye düşünürken her süper kahraman gibi, bir alter ego'su olması fikrine saplanmıştım ve birkaç desen çiziktirdim; sadece süper kahraman temasına fazla kaptırıp yanma bir de yardımcı ekledim.

Kendimi.

"Çok güzel!" Sef defteri sıkı sıkıya kavramıştı, bana tam karşıdan baktı. "Kesinlikle yapmalıyız."

"Ciddi misin?" dedim çünkü Sef'in ağzından çıkanları gerçekten kastedip kastetmediğini kestirmek güçtü.

"Neden olmasın?" Toplantımız boyunca içinden taşmaya çalışan enerjinin frekansı yükselmişti.

"Sadece... sen aktörsün filan. Yıldız olmak istemez misin?"

Sef bu öneriyi elinin tersiyle itti. "Ben yanında biri olduğunda daha iyi kıvılcım saçarım..." Bana bakışı karşısında heyecandan hıçkırık tutacak gibi göğüs kafesim kasıldı. "...sen ve ben, bence aramızda bir kıvılcım var."

"Var mı?" Kulaklarım eriyip kafamdan akacak sıcaklığa ulaşırken ancak bu kadarını diyebildim.

"Sen öyle düşünmüyor musun?" Sef başını bir yana kırdı ve bana hergele gibi sırıttı. "Ayrıca notlarında bize iyi bir marka gerek yazmışsın..."

"Benim o markanın bir parçası olacağım hiçbir yerde yazmıyor!"

"Ama olabilirsin," dedi ve çok ciddi olduğundan emindim.

"Bir düşünebilir miyim?"

"Hayır. Sen düşünmekte çok iyisin." Sef aldığım notlara parmağıyla bir fiske attı, sonra tişörtlerinde Doğruluk Kızı ve Cesaret Çocuğu yazan sloganlarla, iki maskeli süperkahramanın poz verdiği şekle indi. "Bu senin ilhamın, Doğruluk Kızı..."

Bana o isimle hitap etmesi çok tuhafıma gitti.

"Ben sadece dalga geçiyordum!"

"Benimle dalga geçmek daha iyi olurdu ama." Duyularım öylesine Sef'le yüklüydü ki gerçekte ne hissettiğimi anlamak zordu. Ona cidden güvenip güvenemeyeceğimi tartamıyordum.

İçgüdüsel cevabım hayırdı. Bir başka #SütMeme durumuna düşmeyi yüreğim kaldırmazdı. Okulda bulunduğum her saniye kaygılı bir narsistlikle savaşıyordum, herkes bana bakıyor, arkamdan fısıldaşıyor, bana gülüyor diye inanıyordum...

Yine de belki Sef'in teklifi kendimi yeniden inşa edebilmem için bir fırsat olurdu? Kanal açarsak kameranın önünde neler yapıp neler yapmayacağıma ben hükmeder, sonucu

düzelten tek ben olurdum. Bir maskenin arkasına saklanırdım... hiç kimse ben olduğumu bilmek zorunda değildi.

James o videoyu internete yüklediğinden beri okuldaki erkeklerle göz teması kurmakta güçlük çekiyordum ama Sef'ten gözlerimi birkaç saniyeden fazla ayıramıyordum ve kafamı kaldırıp bakınca aklımdan geçenleri harfi harfine okuyormuş hissine kapıldım.

İçimden bir ses Sef Malik'e hayır demenin çok zor olduğunu söylüyordu.

EKİM

7. BÖLÜM

Ertesi hafta Sef, Umman'da bir inşaat firmasında çalışmaya giden Danish Dayısı'nın boş kalan karavanımsı kulübesinde çekimleri yapmamızı önererek en büyük sorunlarımızdan birini halletti. Sef'in, dayısı keşke bu kadar uzun süre evden uzak olmasaydı diye dilediği izlenimine kapıldım ama en azından şubat sonuna kadar elektrik ve su bağlantısı olan özel stüdyomuz olacaktı.

Recreare'in, Kam'in bir altı aylık daha konaklaması için ödemenin yapılacağına dair bir garanti görmesi gereken son tarih buydu. Rec'teki uzun vadeli "İkinci Seviye" bakım kısıtlıydı ve pahalıydı. Sef'e ne kadar haksızlık diye ne zaman baskı yapsam, para olmasa ne olacak desem, alınganlaşıyor ve sanki sistemi sorgulayınca Kam'in bakıma ihtiyacı olmasını da sorguluyormuşum gibi davranıyordu, o yüzden sormayı bıraktım. Dırdır edip söylenerek bir şey değişmeyecekti zaten.

Cumartesiye kadar yapılacak çok iş vardı, çekimlere o zaman başlayacaktık. Cep telefonum aşırı çalışıyordu,

mesajların ardı arkası kesilmiyordu, Sef'le tişört tasarımları, gözümüze takacağımız maskeler ve kanalın isimleri, sosyal medya hesapları, en iyi filmi nasıl çekeceğimizi ve neyi filme çekeceğimizi konuşup duruyorduk.

Sonuncu maddeyi dün geceden beri tartışıyorduk ve şu anda otobüsteydim, Sef'ten bir mesaj daha gelince ekranı Rich'in göremeyeceği şekilde çevirdim.

Tamam, yasadışı bir şey, tehlikeli bir şey ve çıplaklık olmayacak... İddia konseptinin içeriğini anlıyorsun, değil mi Claire?

Anlıyorum, aynı zamanda *insanların bizi taklit etmesi* konseptini de anlıyorum.

İnsanlar bu tarz eğilimlere sandığın kadar kapılmaz.

Sef'in bu cevabına karşılık, Sadece senin gibi *uyuz* insanlar, yazmamak için kendimi zor tuttum ve kucağında Coğrafya ödevini yapan Rich'in okyanus akıntıları hakkında yazdıklarına odaklandım. Neyin peşinde olduğumu bir bilseydi, Rich bizden bir üst sınıftaki bir çocukla fazla vakit geçiriyorum diye benimle dalga geçerdi ve Seren gaddar bir mantıkla her şeyi didik didik ederdi. Şimdilik, onları dahil etmiyordum.

Sef'e döndüm.

1) Tutuklanırsak hiç film çekemeyiz. 2) Ölürsek hiç film çekemeyiz. 3) Yaptığımız tehlikeli hareketler bizi öldürmese bile bizi taklit ettikleri için başkasının hayatına mal olsa, kendimizi nasıl hissederiz?

Yolladım ve şöyle ekledim: Dava dosyası kapanmıştır.

Rich ve benim ilk dersimiz Bilgisayar'dı. Kodlamam çok iyiydi ama hata bulma kavrayışım o kadar zayıftı ki Bay Lester ne yorum yapacağını bilemedi. Yine de uzun uzun baktı ve benimle işi bittiğinde bizim sınıftan herkes çıkmıştı ve arkamızdan derse girecek son sınıflar tam kapıdan çıkarken üstüme yürüyerek içeri girmeye başladılar. Koridora adım attığımda hâlâ sınıfa girememiş birisi olduğunu gördüm.

Sef gayet umursamaz bir tavırla duvara yaslanmış, cep telefonuyla oynuyordu.

"Burada karşılaşmak ne tesadüf," dedi, tüm bedenimde beklenmedik etkiler yaratan aylak bir gülüşle.

"İkimizin de gittiği okulda karşılaşmak mı?"

"Havalı ve saklı gizli davranmaya çalışıyorum," dedi, telefonum öterken. Ekrana bakınca bana mesaj attığını gördüm ve tam karşısında dikilirken okuduğum için pişman oldum.

Peki. Ama hiç kimse yasal çıplaklıktan ölmedi. Ama bunun hakkında konuşulmasından ölebilirdi.

"Mesajımı aldın yani?" dedi tepkimi ölçerek.

"Evet. Bak." Konuyu açmayı sahiden hiç istemiyordum ama çıplaklık tartışmalarına başka türlü nasıl son noktayı koyacağımı bilmiyordum. "Sen o videoyu görmedin mi?"

Sef kaşlarıyla garip bir jest yaptı, gözlük çerçevesinin üstünden virgül benzeri bir şekil belirdi. "Hangi videoyu?"

Mavi gömlekli ve iğrenç gömlekler giyen arkadaşlarından biri, Matthew Lund sınıfın kapısından kafasını dışarı uzattı.

"Dersi ekeceksen, Lester'ın seni göremeyeceği yerde yap istersen?"

Yanımdan geçerlerken başımı öne eğip saçlarımın altında kaybolmaya çalıştım. Matthew Lund #SütMeme videosunu yüzde yüz görmüştü.

"İki saniye, Matty." Sef tekrar etmeden önce çocuğun gittiğinden emin oldu. "Hangi videoyu?"

"Süt Meme videosunu." Başımı öne eğik tuttum. "Hani bu okulda görmeyenin kalmadığı, benim bikinimle yaşadığım kazanın olduğu videoyu."

Belki yerdeki yayılmış sakıza uzun süre bakarsam, bir girdaba dönüşür ve beni içine çekip başka bir boyuta aktarırdı?

"Claire..." Sef ayak değiştirdi. "Hangi videodan bahsettiğini bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?" Yalanını yakalamak için suratını iyice süzdüm ama tek görebildiğim safi bir dürüstlüktü ve kollarımı boynuna dolayıp diğerleri gibi olmadığı için ona teşekkür etmek istedim.

"Çıplaklık maddene de imza atarım," dedi, kapıya doğru bir adım atıp sonra arkasını dönerek ekledi. "YouTube zaten uygunsuz görüntüleri tarıyor."

Üstüne de göz kırptı.

"Bir şey yapmam lazım," dedi Rich eve dönerken otobüste.

Yorulmuştum ve Rich'in omzu, yastık görevi görüyordu. "Hangi konuda bir şey yapman lazım?" diye mırıldandım

kazağına. Son dersimiz Beden Eğitimi'ydi ve Rich diğer çocukların deodorantı gibi kokuyordu.

"Hislerim hakkında. Seren'e karşı hislerim hakkında."

Rich'in egosu herhalde Everest Dağı büyüklüğünde falandı, bir türlü kendini aşamıyordu ve bu kadar uzun sürmesinden baymıştım. Hakem rolünden usanmıştım. Arkadaşımızın neden somurtuk bir gıcık gibi davrandığı konusunda Seren'e yalan söylemekten usanmıştım. Üç ayrı sohbet akışında süren aynı muhabbetten gına gelmişti. Biri üçümüzün olduğu grup, biri sırf Seren ve ben, diğeri sırf Rich ve ben. Seren'in vıyvıyından ve Rich'in dırdırından bıkmıştım.

"Lütfen benimle bu konuyu konuşmayı kes," dedim.

"Hiç yardımcı değilsin."

"Söyledim sana. Ona iyi davran. Unut ve konuyu kapat. Tam bu sırada yap."

"Ve?.."

"Ve ben de iki en yakın arkadaşımın Brie ve Camambert arasındaki farklar üstüne giriştikleri tartışma sonucu birbirlerini gırtlaklamalarından korkmayı bırakayım."

"Onu demek istemedim." Rich beni omzundan kenara silkip suratıma baktı. "Sence gerçekten hiçbir şey dememeli miyim? Ben herhangi bir..."

Beni usandırıyordu ve karakterimin onurlu katmanlarının altında, kat kat aşağısında gömülü kalmış bir yanımsa Seren'i seçtiği için kırgındı. Voleyboldan nefret edip, gene de takıma seçilen sonuncu oyuncu olmayı istememek gibi bir duyguydu bu.

"Hiçbir şey değişmez," dedim, sadece "Hayır" demem gerekirken. Bir kez daha.

"Olabilir," dedi Rich, tırnak etlerini koparark. "Ama en azından ondan saklamak zorunda kalmam."

"Seni canım kadar severim, Rich," dedim başımı tekrar omzuna yaslayıp gözlerimi kapayarak. "Ama tavsiyem, söylemeden duramayacağım, ille de konuşmam lazım demiyorsan, hiç ağzını açmaman."

Sef'in son dersi boş olduğundan yarın sabah için karavandaki tüm hazırlıkları yapıyor, aletleri kuruyordu ve Medya Çalışmaları dersinden sonra cep telefonuma bakınca yatak örtüsünü arka fon olarak nereye astığını ve teçhizatla ilgili sorularını gördüm; varsa iki uzatma kablosu ve bir masa lambası getirebilir miymişim? Cevap yazmak üzereyken leopar desenli yatak örtüsünün üstünde uzanırken çektiği bir sürü selfie fotoğrafını yolladı.

Kumaşa suratını sürterken... Çenesini aşağı indirmiş, gözlüğünün üstünden bakarken... Bir parmağını iki dişinin arasına ısırır gibi kıstırmış...

Görünce heyecandan midem taklalar attı.

Profesyonel mankenliğe mi başlasam ne?

Hayır. Gemma ve Chloe'nin arkasından yavaş yavaş sürüklendim, köşeyi dönüp dolaplarımıza doğru yürüyorlardı.

Vay be. Biraz açıksözlü olsaymışsın.

Mankenlerin ciddi görünmesi lazım.

Ben de ciddi görünebilirim.

Hemen arkasından kitapların arka kapaklarında bulunan türde, çenesini yumruğuna koymuş, düşünceli düşünceli

duran *yaratıcı yazar* pozu gönderdi.

Sözümü geri alıyorum. Resmen yeni çağın Gandi'si gibisin.

Gandi mi? Herhalde biz esmerlerin hepsi senin gözünde bir görünüyoruz...

Genellikle bu tarz bir espri karşısında hangi doğru cevabı vereceğim diye kıvranırdım ama Sef'le her şey –ırkla ilgili rahatsız edici espriler bile– çok daha akıcıydı.

David Gandy. Manken??? Bence Gandi fiziği dışında bazı özellikleriyle meşhur olmuştu.

Ne yani sırf vücudum için mi benden hoşlanıyorsun?

Senden hoşlandığımı kim söyledi?

Benimle flört etmeyi kes, Claire. Hiç profesyonelce değil.

Birisi beni arkadan yakalayınca yüzümdeki sırıtma aniden silindi.

Beni derken memelerimi demek istedim.

"Bil bakalım ben kimim!" James Blaithe'in sesi sol kulağımda yüksek ve ateş gibi patladı.

"Çekil üstümden!" Elinden kurtulmaya çalışırken sözlerimden bir çaresizlik duyuldu ama James sanki ben de onun kadar eğleniyormuşum gibi kahkaha attı. Elini çekmeden önce göğüslerimi hafifçe iki kez sıktı, sanki bize has bir hoşlukmuş gibi.

Tiksinerek ve aşağılanmış hissederek ve keder çukurunun dibine vurmuş vaziyette James'in koridorda yürüyüp gidişini, geçerken futbol takımından birine eliyle çakışını izledim.

8. BÖLÜM

Masa lambası haricinde her şeyi çantama tıkıştırdım. Cumartesi sabahları evde olmayışımın bahanesi olarak uydurduğum Film Kulübü toplantılarında masa lambasına ihtiyacım olduğuna annemleri inandırabileceğimden emin değildim.

Umuyordum ki Sef iki hafta sonra ehliyet sınavını geçince bizim sokağın sonundaki park alanından beni alabilirdi ama şimdilik, annem Pilates'e giderken beni bırakıyordu. Ben de şehir merkezinden karavan kulübenin olduğu yere kadar otobüse biniyordum. Biraz uzun sürdü ve Sef beni beklemeseydi ineceğim durağı kaçırırdım.

Alkış gibi yağan yağmura rağmen Sef'in üstünde kot ceket dışında dişe dokunur bir mont yoktu ve erkekler neden ıslanınca çok daha iyi görünüyor diye düşündüm.

"Doğruluk Kızı."

"Cesaret Çocuğu." Biraz garip geldi bana.

Sef çantamı alıp Sunny Slopes Karavan Parkı tabelasına doğru ilerledi. Güneşliden çok, ıslak ve kaygan eğimlerden geçe geçe yan yana park edilmiş karavanların arasında yürüdük. Bazılarının önünde çiçek yetiştiriliyordu, daha kalıcı evler oldukları belliydi, bugünlük çamaşırlarını içeri

asmışlardı. İçeri adım attığım zaman bu karavanın da aynı kategoriye girdiğini anladım. Sef'in Danish Dayısı'nın tatillerde takıldığı bir yer sanmıştım ama burası da şüphesiz birisinin eviydi. Duvarda resimler, raflarda alakasız kupalar vardı, halılar ve mobilyalar düzenli ve çok kullanıldıklarını gösteren bir yumuşaklıktaydı.

Sef bir gün önce çok iyi hazırlandığından aletleri kurmak uzun sürmedi. Kamera, koltuklardan birinin üstünde duruyordu. Danish Dayı'nın kocaman yemek kitaplarının üstüne kaplanan alüminyum folyolarsa reflektör görevi görecekti.

"İşte." Sef cebinden iki siyah göz maskesi çıkardı.

"Hadi bir deneme filmi çekelim." Kameranın arkasında, önünde olduğumdan daha rahat bir hareketle elimle yaklaşmasını işaret ettim.

Aynısı Sef için geçerli değildi, spot ışıklarının altına sıçradı. Esmer teni ve parlak renkli tişörtü beyaz arka planın önünde göz doldurdu.

Kayıt düğmesine basıp Sef'e konuş dedim.

"Ne diyeyim mesela?"

"Kameranın karşısındayken mikrofonun nasıl çektiğini anlayabileceğimiz uzunlukta bir şeyler söyle."

Sef boğazını temizledi, camdan dışarı baktı ve tekrar objektife doğru döndü.

"Ey, Tabiat, sen benim tanrımsın; senin kanunlarına kul köleyim..."

İlk başta onu kameradan seyrediyordum ama sonra arkama yaslanıp gerçeğini izledim, Sef derisinden sıyrılıp ağzından çıkan sözcükleri kuşanıyordu, yüz ifadesi sözlerin arkasındaki hisleri

gösterircesine değişiyor, sesi yükselip iniyordu.

Büyülü bir şeydi.

"Ne?" Sef her kimmiş gibi yapıyorsa bir saniyede omuz silkip o kişiyi üstünden atıverdi.

"O neydi?"

"Shakespeare, dostum." Kahkaha attı. "Kral Lear'dan piç Edmund'un tiradı. Drama dersi için okuyoruz da, zorunlu."

"İleride bu işi mi yapmak istiyorsun? Oyunculuk?"

"Belki." Sef omuz silkti. "Denemek isterim. Televizyonda ne kadar çok siyahi surat görünürse o kadar iyi, dünyanın buna ihtiyacı var."

"Evet. Haklısın. Tabii." İnsanların bu tarz konularda bu kadar açık yüreklilikle konuşmasına alışkın değildim. Seren bile ırk yerine cinsiyet farklılıklarından bahsederken daha rahattı ama belki de bunun nedeni iki en yakın arkadaşının beyaz olmasıydı.

"Ama yapar mıyım bilmiyorum," diye devam etti Sef. "Oyunculukta çok para yok, düzenli bir iş değil."

"Annemler gibi konuştun, filmlerde oynamak değil, film çekmekten bahseder gibisin." Seçmeli dersler arasından Medya Çalışmaları almak için onları ikna ederken bin dereden su getirişim aklıma geldi. Film ya da televizyon programı, hatta yangın çıksa ne yapmalısınız gibi güvenlik önlemi videoları çekme hayallerime ikisi de dudak büküyorlardı.

"Birazdan birinde oynamak üzeresin." Sef taburesinden hop diye indi.

"Senin kadar oyunculuk yeteneğim olmadığını bil yeter..."

"Oyunculuk yeteneği olmadığını zannedenler, bunu her gün yaptıklarının farkında olmayan kişilerdir." Yumruğunu

havaya kaldırdı, yumruğumla vurmamı bekledi ve ben bir kez daha, ciddi mi yoksa dalga mı geçiyor diye merak edip durdum.

"Sadece maskem görünüyor!" Kameraya adımı söyleyip kahvaltıda yediklerimi mırıl mırıl sayışımı izlerken böyle demiştim. "Sen nasıl çok daha iyi görünüyorsun?"

Sef kolunu kolumun yanında tuttu ve derisindeki hücrelerin her biri, bileğimdeki benek benek benlerle aynı tondaydı. "Ten rengimiz biraz farklı, Pamuk Prenses."

Beni süzer gibi başını hafifçe arkaya eğdiği sırada inceleyen bakışı altında kasılıp seğirmemeye çalışmakla meşguldüm.

"Yanında makyaj malzemesi getirmemişsindir herhalde?"

On dakika sonra, bir allık fırçası ve kocaman bir pudra fırçasıyla düello yaparak birbirimizin burnuna pudra sürmeye çalışırken gülmekten yerlere yatıyorduk. Biraz tehlikeli ve çokça salakça olmaya başlamıştı.

"Hile yapıyorsun!" diye itiraz ettim, Sef boştaki eliyle fırçamı benden kapınca.

"Benimle tanışmış mıydın?" Umursamazca sırıttı. "Kuralları sallamam ben."

Sef siyah göz kalemini alıp dudağını ısırdı ve kaşlarını kaldırıp kalemi bana doğru tuttu.

"Sürme çeken erkekler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok seksi," dedim, sürme çeken erkeklerden çok bana öyle bakan Sef'i kastetmiştim. Tam şu kısa saniyede kıpkırmızı kesildiğimi hissederken Sef'in telefonu çaldı ve ikimiz de irkildik, ekranda "Laila" adı yanıp sönüyordu.

Bir an için ikimiz de ortamızda titreşen telefona

bakakaldık, sonra Sef bakışlarını kaldırıp, "Açmam lazım," dedi.

Telefonu aldı, yatak odasına doğru geçtiği sırada, "Selam bebeğim..." dediğini duydum.

Eh, tabii ki. Neden olmasın?

Sabahtan beri, hatta bu haftanın başından beri flört etmek üzere bir tarafımı yırttığım çocuğun kız arkadaşı olduğu gerçeğini sindirmek için o telefon görüşmesi boyunca vaktim oldu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiç kimse kuzenine ya da iş arkadaşına ya da sıradan bir arkadaşına "Selam bebeğim" diye telefonu açmazdı, değil mi? Bebek olduklarını düşündüğün insanlara böyle hitap ederdin.

Ben olmayan insanlara.

İçimde yükselen mide bulantısı, #SütMeme videosunun canlı yayınlandığını gördüğüm sırada hissettiğim dalgalardan çok farklı değildi... yine çırılçıplak açıkta kalmışlık hissi içindeydim.

Yan odada konuşan Sef'e doğru şöyle bir baktım. Dışarı çıktığında onun yanındayken davranışlarımı değiştirirsem ona olan hislerimi çakardı; sırf bir şansım olduğunu sandığım için böyle davrandığımı anlardı...

Tabii ki şansım yoktu.

Sef'in rahat tavırları herkeseydi.

"İyi misin?" Sef tekrar odaya girdi, telefonunu ekran altta kalacak şekilde kahvaltı tezgâhının üstüne koydu.

Bir an için, gözlerimin içine baktığında sanki gerçekten iyi miyim diye sorduğunu sandım, sanki son altmış saniye içinde minik bir duygusal kriz atlattığımın farkındaydı.

"Evet. İlk önce hangisini çekelim diye düşünüyordum..."

Maskemi alıp gözüme taktım. Claire Casey, Sef Malik için yanıp tutuşuyor olabilirdi ama bugün buraya Doğruluk Kızı olarak gelmiştim.

"Hazır mısın?" diye sordum ona.

9. BÖLÜM

Odamdaki tek ışık, Sef ve benim küçük bir ikonumuzun yer aldığı bilgisayarımdan geliyordu. Çok şeker görünüyorduk ya da en azından, suratım kalemle çizilip şekil verilmiş, siyah maskemin altında gözlerim simli mor, saçlarım kafamın tepesinde iki panda kulağı gibi yandan topuz yapılmış haldeyken ben kendimi şirin buldum.

Sef çok çekiciydi –göz alıcıydı– gözlerine kalem çekişi, saçlarını arkaya yatırışı ve sanki Clark Kent gibi yandan ayırışı çok hoştu.

Bin milyonuncu –ve umarım son– kez oynat tuşuna bastım.

"Selam!" Sesim, kendi kafamda duyduğumdan çok daha yüksek çıkıyordu.

"Selam!" Oysaki Sef'inki bir oktav düşüktü.

"Ben Doğruluk Kızı ve bu da..."

"Cesaret Çocuğu."

İkimizin salak pozlar verdiği iki fotoğrafı yan yana yapıştırıp altına İNTERNET KAHRAMANLARI yazmıştım.

"Size bizim yaptığımız şeyleri yapmanız için meydan okuyoruz." Sef her lafını el kol hareketleriyle noktalıyordu. "Cesaret gerektiren işler yapın ve doğruyu söyleyin ve..."

"...aslında aptallaşın," diye tamamladım. Arkasından o kadar yapmacıktım ki doğal davranmaya çalıştığıma inanması güçtü, şöyle dedim: "Buraya kadar daha önce duyduğunuz sıradan bir iddia kanalını andırıyor, değil mi Cesaret Çocuğu?"

Tanrım, aynı zamanda sanki Google'dan "soru sorma pozu" yazıp aramışım gibi bir parmağımı ağzıma koyarak karşıma çıkan ilk fotoğrafı taklit etmiştim.

"Hayır, yanılıyorsunuz, burada amacımız iddiaları gerçekleştirmek değil. Amacımız başka." Kameralar önünde Sef benden çok daha kendinden emindi. Hem de yanında duran kişiye olan kara sevdası yüzünden utangaçlıktan kendinden geçmiş durumda değildi. "Bir arkadaşımız için para toplamaya çalışıyoruz, arkadaşımız beyin travması geçirdi ve yardımımıza ihtiyacı var."

"Videolarımızı paylaşarak, Cesaret Göster, Hayat Kurtar bütçesine katkıda bulunursanız seviniriz." Ben böyle anlatırken Sef bağlantının, sayfamızın neresinde yer alacağına işaret ediyordu. "Tekrar kanalımıza bağlanın, bu etiketi kullanın ve haberi yayın."

#CesaretGösterHayatKurtar etiketi görüntümüzün üstünde belirdi.

Arkasından bir tarot falcısı gibi üstünde Doğruluk mu? Cesaret mi? yazan kartları ekrana tuttum.

"Birimiz bir kart seçecek... Eğer cesaret gerektiren bir şeyse, ne kadar salakça ya da rezil olsa da..."

"Hatta ne kadar tehlikeli olsa da!" diye lafımı kesti Sef ve hemen arkasından ona gergince yandan bakış attığım kısmı silmek zorunda kaldım.

"...meydan okunan kişi bunu yapmayı kabul etmek zorunda."

"Eğer doğruluksa, ikimiz de itiraf ediyoruz."

Kartları havaya fırlatıp histerikçe kahkahadan koparak videoyu bitirdik.

Tanıtım videosuna göre, fena değil, çok daha beter olabilirdi.

Aynı zamanda filmi çekmek bir, montajlamak üç saat sürdü. Yarın gece iki video çekip yayınlamayı planladık: bir CESARET, bir DOĞRULUK. Sonra aynı şekilde çarşamba da. Eğer diğer dört videoyu montajlamak da bu kadar uzun sürerse işimiz bittiğinde parmaklarım pençe şeklinde kıvrılıp kalacaktı.

Cep telefonumu açıp kanala özel girişi yüklediğimi Sef'e haber verdim, böylece bir şey yayınlamadan önce kontrol edebilirdi. Kısa bir aradan sonra, aşağıya doğru indim ve bugün erken saatlerdeki konuşmamızı okudum.

Hey, Sef, merak ediyordum da; kimliğimiz ne kadar gizli?

???

Millete neler çevirdiğimizi anlatacak mıyız? Kız arkadaşının haberi var mı? Ailenin peki? Arkadaşlarıma anlatabilir miyim?

Gayet kör gözün parmağınaydı ve bunları karşılıklı otururken söyleseydim yerin dibine girerdim ama mesajlaşmak her zaman yüz yüze konuşmaktan kolay olmuştu.

Sef kısacık cevaplar dizisi şeklinde sorularımı karşıladı.

Hımm. Kimseye anlatmayı düşünmüyordum, uyar mı?

Öğrenirler ve buna tutunamazsak halimiz kötü olur.

Boşa umut vermek filan falan.

Instagram uygulamama tıklar tıklamaz Laila Jalil'in hesabı açılıyordu.

Profilinin yarısı, şiir parçalarıyla yüklü, bol filtreli fotoğraflarından oluşuyordu, geri kalansa hayatının küçük ayrıntılarının kaydını tutmuştu. Ev yapımı yemekler ve sanatçı ustalığıyla çekilmiş göz kalemleri ya da özçekimler. Arkadaşlarıyla akşam çıktığı zamanlar çekilmiş fotoğraflar ve erkek arkadaşı.

Sef sadece bir kere belirmişti, biz ekip olmadan, kardeşi düşmeden aylar önceydi, kollarını Laila'ya sarmış, suratları birbirine yapışıktı, onu öpmeye çalışır gibi dudaklarını uzatmıştı ama ikisi de kameraya bakıyordu.

En sevdiğim çocukla sınavların bitişini kutluyoruz.

Altta yazan yorumları okudum, yine bin milyonuncu ve –umuyordum ki– sonuncu kez.

NİHAYET.

Resmen en tatlı çiftsiniz.

Bu tarz yorumlar devam etmiş, arkasından @HisMalisty denen birisi şöyle yazmıştı:

En sevdiğin çocuk benim, değil mi?

Laila da cevaben:

İltifat almaya çalışma @HisMalisty. Kendini ağırdan sat biraz.

Ama parantez içinde bir sürü kalp eklemişti.

@HisMalisty'nin sayfasına girip fotoğraflarını karıştırmak istedim ama kendimi durdurdum. Laila'nın profiline baktığım için bile kendimi salak gibi hissediyordum zaten.

10. BÖLÜM

Hallie bana veba bulaştırdı. Milletten benim için not tutmalarını rica eder misin? Okul çıkışı bana bırakabilsen hatta???

Küçük kardeşi anaokuluna başladığından beri Seren habire hasta oluyordu ama dersleri kaçırdığı için strese giriyordu ve bu dönem ilk kez durumu bayağı kötüydü. Veba bulaşma lafı abartı olmayabilirdi.

Ancak ben de kendi sorunlarımla cebelleşiyordum. DOĞRULUK: En son ne zaman burnunu karıştırdın? sorusunun videosu, dün gece yayınlanmalıydı ama cesaret videosuyla o kadar uğraştım ki benimki hâlâ hazır değildi.

"Rich..." Yoklama sırasında ona sokulup Seren'in mesajını okuyabilmesi için cep telefonumu gösterdim.

"Sorun değil. İdmandan sonra Charlie beni atar, Seren'lerin evinin orada oturuyor."

Rich'in futbola kalacağını unutmuştum. "Mecbur değilsin..."

"Şşş, tamam." Başıma hafifçe vurdu. "En sevdiğim kızlar için lafı mı olur."

Videonun son kısımlarını da tamamlayıp onaylaması için dosyayı Sef'e yüklerken eve dönünce kendime yaptığım çay buz gibi olmuştu. Ben de yalınayak tekrar alt kata inip yenisini yaptım ve bir yandan da bu işte pişmek için kaç video montajlamam lazım diye düşündüm.

Kendimi şımartmam gerektiğine karar verip babamın lüks kahve makinesine sıcak çikolata tableti attım ve su ısıtıcısının yanında duran telefonumu elime aldım.

On üç bildirim vardı, hepsi de Seren'dendi.

AMAN TANRIM! CLAIRE!

Rich ödevimi getirdi.

İğrençti. O. KADAR. KÖTÜYDÜ. Kİ.

Eli ayağına dolaşmış gibiydi, kazı kazan tarzı bir David Beckham reklamı gibi kokuyordu ve o sırada bana ondan hoşlanıyor muyum diye sordu.

Tabii ki ondan hoşlanıyorum, o benim en yakın arkadaşım ama sonra onu kastetmediğini söyledi.

(En yakın arkadaşlarımdan *biri*. Sen de diğerisin.)

Cevap yazsana ya???

Neredesin???

Bana karşı bazı "hisleri" olduğunu ve içinde tutamayıp ilan etmesi gerektiğini söyledi.

BENİ SEVDİĞİNİ SÖYLEDİ!

"Ne?" Çenem kilitlenerek telefona bakakaldım.

Ben de ona ben de seni seviyorum dedim ama lafımı bitirmemi beklemeden beni öpmeye çalıştı. (NİYE? NİYE ÖYLE BİR ŞEY YAPTI? GÖZLERİMDEN BİLE

SÜMÜK AKIYOR! NEFESSİZ KALMAMI MI İSTEDİ?)

Sonra da kavga ettik ve... Yok, böyle olmayacak. Size gelebilir miyim?

Sonuncu mesaj iki dakika önce atılmıştı ve ortadan kaybolduğum için özür dileyen bir mesaj atıp tabii ki gelebilirsin dedim. Tam bu mesajı yollarken Rich'ten mesaj geldi.

Evet, Seren'e açıldım; atom bombası gibi patlattım. Galiba artık arkadaş değiliz.

Yarım saat sonra Seren kapımızda bitmişti. Gözlerinin altında kara halkalar, yanaklarında iki kırmızı daire vardı ve leş gibi Olbas yağı ve ter kokuyordu. Burnumun direği kırılmak üzereydi. Acaba Rich bu kokulardan kafayı bulup onu öpmüştü?

Odama çıktık, camları açtık ve Seren'e bir kutu kâğıt mendil verdim. Onun için yaptığım sıcak portakal çayını yudumlaya yudumlaya bana olayları anlattı. Mesajlarında anlattığının daha uzun versiyonuydu ama daha fazla sümkürme ve bağırma doluydu.

"İyi misin?" diye sordum lafı bitince.

"Hayır."

Bekledim ama Seren bazen çok düz konuşurdu ve bir şeyi özellikle sormadığınız sürece söylemezdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sormayı denedim.

"Biraz midem bulanıyor."

"Rich hakkında demek istedim."

"Dedim ya, biraz midem bulanıyor." Bana güçsüzce

gülümseyip nefesini verdi ve kendi kucağına yığıldı. "Neden Claire... neden söyledi bana bunları? Biliyor, ikiniz de biliyorsunuz. Ben öyle biri değilim. Ben aseksüelim ve aro'yum ve... şey yapmam... ıyh!" Tekrar dikilip burnunu temizledi.

Seren bize aseksüel olduğunu söyleyinceye kadar kimsenin gay ya da biseksüel dışında bir şey olduğunu itiraf edebileceğini bilmiyordum ve kullandığı terimleri her zaman takip edemiyordum. Tumblr'da Seren'den çok daha az vakit geçiriyordum.

"Aro ne demekti?"

"Aromantik. Romantizme ilgi duymayan kişi demek. Yani platonik ötesinde herhangi bir ilişkim olmasına sıfır ilgi duyan, hele hele kendi kapımın önünde öpülüp koklanmayı kesinlikle istemeyen birisiyim."

"Tamam, peki Rich'in sana karşı dürüst olmasını yeğlemez miydin?" diye onu savunmaya çalıştım.

"Hayır," dedi Seren. "Dürüstlük her şey değildir. Bana olan sevgisi ya da aşkı ya da her ne haltsa, bu onun sorunu. Oysaki o kalktı, hepsini üstüme yıktı."

Seren için hüngür hüngür ağlayabilirdim çünkü Rich'e aynen böyle demem gerekti. Ama dememiştim işte.

"Üzgünüm," dedim.

"Üzülmene gerek yok. Senin suçun değil, değil mi?" Gülümsüyordu ama ona nasıl baktığımı görünce tebessümü silindi.

"Gerçekten üzgünüm, Seren..."

Dokunamayacağım şekilde uzaklaştı. "Yoksa senin haberin var mıydı?"

"Ben..."

"Ne zamandan beri? Arkamdan bunu mu konuşuyordunuz? Ona böyle yapmalısın dedin mi?"

"Hayır!" Çok kırılmıştım. "Ona hiçbir şeyi değiştirmez dedim..."

"Ama değiştirdi işte!" diye yapıştırdı Seren, dinlemeden. "Her şeyi değiştirdi hem de."

"Değiştirmesi şart değil ama, değil mi?" dedim, konuşarak onu yatıştırmaya çalışıp. "Bunu bir iltifat olarak alabilir ve..."

Seren sandalyeden kalktı, bacakları titrek titrek kapıya doğru yürüdü. "Yok, bunu yapacak değilim. Seninle konuşamam."

"Ne demek seninle konuşamam? Ben senin ikinci en yakın arkadaşınım."

Bir hışımla arkasını döndü ve ağladığını görünce şoka girdim. "Aynen öyle! Herhangi biriyle olur ve evet, belki bunu bir iltifat olarak almalıyım ama sen ve Rich, ikinizin anlaması lazımdı, beni anlamanız lazımdı!"

"Neden bana bağırıyorsun?" Ona yalvarır gibi dil döküyordum sanki ve bundan nefret ettim.

"Çünkü benim tarafımdasın sanmıştım ama sen de diğer herkes gibi davranıyorsun işte, sanki aseksüellik gerçek değilmiş gibi, sanki doğru erkekle ya da kadınla ya da her neyse tanışınca bunu atlatacakmışım gibi davranıyorsun."

"Ne zaman öyle bir şey dedim?" diye ciyakladım. "Hem ne taraf tutması? Nasıl bir savaştayız biz ki?"

"Sanırım bu savaşta savaşıyorum!" O kadar kızmıştı ki bas bas bağırıyordu. "Sen devasa bir kalamarla ne kadar istiyorsan

ben de Rich'le seks yapmayı o kadar istiyorum."

"Sana kimse seksle ilgili bir şeyler yapmak zorundasın demedi ki!" Sesim iyice tiz çıkıyordu.

"Ama diyorlar işte, anlamıyor musun? Topluma göre kadınlar sadece seks ve bebek yapmaya layıktır ve ben ikisini de istemiyorum."

Seren neden sürekli bu yola sapmak zorundaydı? Karşılıksız bir aşk gibi küçücük bir olayı alıp uluslararası bir komplo teorisine dönüştürmek zorundaydı.

"Mesele toplum değil," dedim. "Konumuz Rich..."

"Rich öyle biri değil," diye lafımı benim yerime tamamladı ama çok kinayeliydi. "Bir partide öpüştüğü son iki kızla seks yaptığını biliyorsun, değil mi?" Bilmiyordum ve bu bilgiyi nereden edindiğini merak ettim. "Onunla çıkmayı kabul edersem benden de bunları istemeyeceğine gerçekten inanıyor musun? Peki istediği zaman ona ne tavsiyede bulunacaksın? Bir dene bakalım, belki evet der?"

Seren'in çizdiği paralel çıkarımlar karşısında dehşetten nutkum tutulmuştu.

"İşte benim gibileri bazı yerlere gidip bu şekilde 'tedavi ediliyorlar'." Seren çıkarken yanında götüreceği kâğıt mendilleri tekrar yatağa koydu. "Ben artık gidiyorum."

"Seren lütfen..."

"Gidiyorum dedim." Arkasına bile bakmadan, "Lütfen beni arama," dedi.

11. BÖLÜM

Salya sümük akıtan, ayaklı bir cesetten farksız olsa da salı günü Seren okula geldi çünkü benim gibi sorunlarından saklanarak kaçamayacak kadar onurlu bir kızdı.

Tören saatinde yanımda oturmadı. Salı, çarşamba, perşembe ve cuma aynıydı ve derslerde de sırf konuyla ilgiliydi. Fransızca dersinde anadilimizde bir laf etse de sanki kitaptan ezberlemiş gibi özlü sözlerle ve medeni bir tavırla konuşuyordu. İngilizce dersinde, yerimizi değiştirmek serbestti ve Seren artık ayaklı İsviçre Oliver Martinez'in yanında oturuyordu. Rich'le ikisi, iki rakip kedi edasıyla kasten ilgisiz bir tavırla yan yana geçiyorlardı. Bense sınıftakilerin neden aralarının bozulduğuyla ilgili sayısız sorusunu yanıtlamak zorunda kalmıştım.

Medya Çalışmaları dersini beklerken Gemma Brogan'a özetlediğim üzere: "Rich aptalca bir hareket yaptı ve Seren onu affetmiyor."

Benim de affedilmediğimi eklemiyordum.

Rich tam tahmin ettiğim gibi tepemin tasını attırıyordu.

"Sorunu çözmeyi denedin mi hiç?" diye sordum resim dersinde.

"Sanki dinliyor da."

Kirli suluboya suyunu alıp kafasından aşağı boca etmemek için kendimi zor tutuyordum. "Dinlemezse dinlemesin? Sen yine de çabalamalısın."

"Sen orada değildin, Claire." Rich otoportre çalışmasına ters ters baktı. "Seren, bir daha ağzımdan çıkan hiçbir kelimeyi asla dinlemeyeceğini gayet açıkça ifade etti."

Cuma günü yumuşadım. Eğer Rich denemeyecekse ben bir adım atacaktım.

Selam. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve çok ama çok özür dilerim. Lütfen bunu konuşabilir miyiz? Bu şekilde kalmasından çok rahatsız oluyorum.

Neredeyse anında cevap yazınca yüreğim ağzımdan dışarı fırlayacakmış gibi havalandı...

Rahatsız olduğun için üzgünüm ama şu anda konuşabileceğim bir yerde değilim.

Mesajıyla telefonumdan kalbime bir ok saplandı, oku havada yakalayıp yere attım.

Özür dilerim. Lütfen benden nefret etme.

Cevabı uzaktan atılmış oktan ziyade yakın mesafeden atılmış bir sürü oktu.

Senden nefret etmiyorum, Claire. Sadece seninle konuşmak istemiyorum. Lütfen beni ikna etmeye çalışma.

Seren'in mesajı bütün haftasonuma gölge düşürdü ve cumartesi günü Sef'le film çekmek bana biraz yavan geldi. Sef beni neşelendirmek için o kadar didindi ki otobüse dönüp

şehir merkezine dönerken yorgunluktan ölüyordum. Ayrıca hayal kırıklığına uğramıştım çünkü neyin var diye sorsaydı en azından anlatma şansım olurdu.

"Bana şans dile," dedi otobüsten indiğimiz sırada.

"Ne için?"

Sef araba kullanıyormuş gibi yaptı. "Çarşamba günü sınava giriyorum."

Ona canı gönülden şans diledim. Beni evden alabildiğinde hayat kolaylaşacaktı.

Haftasonunun en parlak anı pazar günü, Kam'i ziyarete gittiğimde yaşandı çünkü konuşma ve dil terapistiyle temel iletişim becerileri üstünde çalıştığını öğrendim. İyi geçiniyoruz gibi görünsek de ben ilk gittiğimde Kam gürültücüydü ve ben kitap okurken çok sessizdi, yüz ifadesini yorumlamak zordu. Kam'in kasları gevşek olduğundan gülümsemek istese de istemese de ağzı açık duruyordu, ayrıca kitap okurken arada onunla göz göze gelmek hiç kolay değildi.

Ona okuyacağım kitabı Kam'e seçtirme girişimimiz pek başarılı olmadı ama denemeye çalışmak hoşuna gitmişti sanırım. Seansımız bittikten sonra görevli hemşireyle konuşunca bana Kam'in terapistinin e-posta adresini yazdı ve bir sonraki seansımızla ilgili tavsiye istememi rica etti.

"Kam üstünde uğraşıyor." Nöbetçi hemşire, Hemşire Goethe'den daha gençti. "Uzun sürmeyecek, eminim."

Kaza, Kam'in sesini alıp götürmüştü ama bu demek değildi ki Kam'in söyleyecek sözü yoktu ve neler diyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Bir sonraki hafta, kanalımız ilerleme kaydetti, ancak Seren'le aramız hiç iyi değildi. Cesaret Çocuğu ve Doğruluk Kızı'nın aralarındaki konuşmalar espriliydi, flörtözdü ve gerçekleştirdiğimiz iddialar, bizi izleyenlerin başparmağını kaldırıp onaylayacağı kadar şirindi. Sef'in sosyal medya saldırısı sayesinde izleyici kitlemiz oluşmuştu, hesabımızdan ben ya da onun dilinden yorumlar yazıyordu, yorumları "CÇ" ya da "DK" şeklinde imzalıyordu; gerçi dikkatlice okusanız, imza olmadan da kimin yazdığını tahmin edebilirdiniz. Doğruluk Kızı çok teşvik ediciydi ve muhakkak iyimserdi, aynı zamanda tıpkı benim gibi emoji hastasıydı; oysaki Cesaret Çocuğu çapkındı, komikti ve büyük harfli ünlem işareti kullanıyordu.

Aynı insan tarafından oynanan iki farklı karakter.

Birisi beni bir metre mesafede tutuyor izlenimine kapılmıştım. Kamerada gözler önünde oluşu, eğlenceli mesajları, sanki tam otoparkta ilk tanıştığımız günkü gibiydi. Bana sanki olduğumuzdan daha yakınmışız gibi hissettiren o rahat ve açık tavırlar. Ne zaman dişe dokunur bir meseleye değinmek için ısrar etsem Sef geri çekiliyordu. Arkadaşları ya da Laila hakkında hiç konuşmuyordu. Ailesinden pek bahsetmiyordu.

Ehliyet sınavını geçmesinin ertesi günü, yani perşembe, ona Kam'i görmek için sabırsızlanıyorum dedim ama Kam'in iletişim konusundaki gelişimini nasıl bulduğunu sorduğumda aynı otoparkta yaptığı gibi hemen konuyu kapattı.

"Yarın kendin görürsün. Kam'in hayatı, neler yapabileceği, günden güne hep aynı kalmıyor. Biliyorsun."

Hepsi buydu.

Sanırım Sef, para kazanmak gibi kontrol edebildiği şeylere odaklanıyordu. Keşke bunu başarıyor olsaydık.

Eğer stratejimizi yazıp Bayan Stevens'a verseydim en yüksek puanı alırdık. Fakat gerçek dünya Medya Çalışmaları ödevinden ibaret değildi ve tüm gayretimize rağmen kanalımız iyi gitmiyordu.

Uyku saatimi çok geçe cep telefonum titreşti ama Sef'in mesajlaşma saatlerinin herhangi bir düzeni yoktu.

Videolar yükselişte. Bu hafta iyi iş çıkardın.

Sağol. Ama o hâlâ yazarken cevap yollamıştım.

Karıştırmamız lazım. Karavan dışında film çekmeliyiz.

Tam da aynısını düşünüyor olmama rağmen teklifi yutak boruma düğüm oturmasına sebep oldu.

Ya birisi maskemizi düşürürse?

Lex Luther, Superman'i daha çok merak ediyordur doğrusu.

Ciddiyim, Sef. Buralarda çekim yapamayız.

O zaman cuma gününü film çekmek için Londra'da geçirmek ister misin?

Yarıyıl tatilinden bir önceki gün ve okul yarım gün. Çaktırmadan Londra'ya gitmek demek, annemlere –ve Rich'e– yalan söyleyeceğim demekti. Ayrıca Sef'le yaklaşık bir saat boyunca trende beraber olmak demekti. Konuşma konusu yapacağımız bir film çekimi olmayacak, cep telefonu çekmeyecek. Acaba birbirimizle sahiden sohbet etmemiz gerektiğini düşününce o da benim gibi kaygılanıyor muydu diye merak ettim.

Cuma için anlaştık o zaman, yazdım. Ve **artık ne olacaksa olsun**, mesajı gönderdim.

12. BÖLÜM

Köşeyi dönüp Covent Garden Market'a doğru ilerleyen sokak performansçılarıyla burun buruna gelince aniden durdum.

Sanırım bunu yapamayacaktım.

Diğer yaptığımız her şey –kulak pisliği yemekten tutun da gözlerimiz bağlıyken baharat testi yapmaya kadar– hepsi eğlenceliydi, ama şu? Şu yaptığımız korkunçtu.

"Bir kahve filan alabilir miyiz?" dedim, Kendimi tuvalete kilitleyip bir daha asla çıkmayabilir miyim? demeyi kastederek.

"Daha da kalabalıklaşır, seni izleyen kişi sayısı artar..." Sef şaka yaptığımı düşünüyordu ama her kelimesi derimin üstünden süzülen ter damlacıklarına dönüşüyordu.

Doğruluk Kızı tişörtü giysem de, makyajım ve saç stilim beni dışarıdan bakışta başkasına dönüştürmüş olsa da, ben hâlâ Claire Casey'ydim, memeleri bikinisinden fışkıran kızdım.

Avuçlarım terliyordu, gözlerim bulanıklaşıyordu, çift görüyordum ve artık büyük şehirde kalabalık bir caddede değil tekrar parkın ortasındaydım. Etrafımızdan geçen alışverişçilerin mırıldanmaları kahkahalara, "Aman Tanrım!" ve "Balkonlar fora!" cümlelerine dönüştü, işte ben yine herkesin

bana baktığı ve sebebini bildiği o ana dönmüştüm...

"Yapamayacağım!" dedim, içgüdüsel bir hareketle kollarımı göğsüme dolayarak. "Ben şey... yok..."

Arkamı döndüğüm gibi en yakındaki dar sokağa girdim ve insan güruhundan, iddialardan, aşağılanmadan kaçtım, derken omzumdan bir el yakaladı.

"Claire! Dur!" Arkasından: "Lütfen."

Durup bakışlarımı öne eğdim, Sef'e bakmak istemiyordum.

"Ne oluyor?"

#SütMeme videosu hakkında söylediklerimi unuttuğu için sevinsem mi yoksa beni unutmuş diye üzülsem mi bilemedim.

Üstüne basılıp kaldırım taşlarıyla bir olmuş sigara izmaritine baktım. "Yapamayacağım. Herkesin önünde yapamam."

"Ama filme çektiğimiz onca şey..." diye başladı Sef.

"...hepsi karavanımızın güvenli ortamı içindeydi."

"Ve bütün dünyanın izlemesi için kaydedilmişti." Sef kamerayı kaldırıp dikkatimi yerden yukarı çekti.

"Otuz bir üyemiz var, Sef."

Sef uzanıp suratına bakmam için beni kendine çevirdi ve sertçe kaşlarını çattı. Gözlerine keskin sürme çekmişti ve kirpikleri ok gibiydi. "Yeterli sayıda üyemiz yok. Yeteri kadar bağış toplamadık." Alçak ve kararlı bir sesle konuşuyordu. "Ama sen bunu yapabileceğimize beni inandırdın ve yapabiliriz. Sen yapabilirsin."

"Yapamam."

Sef hüsranla ofladı. "Daha fazla risk aldığımızın görülmesi için Londra'ya geldik. Denemeye hazır değilsen, neden buradasın öyleyse?"

Sinemadaki o anı düşündüm, Sef beni görmeden benim onu gördüğüm anı ve bana kahkahalarla gülmesi riskini göze alışımı, sonra beni neyin tuttuğunu hatırladım.

Tüm bunları, Kam'e yardım etmek istediğim için yapıyordum.

Görünmez bir sandalyede oturan, gümüş rengi bir adama doğru yürüdüğüm sırada kimse geldiğimizi görmedi. Adamı inanamayan gözlerle inceleyen turistler yarım daire şeklinde toplanmıştı, iki çocuk fotoğraf çekecek kadar yakınına gitmek için birbirine meydan okuyordu. Heykel adam bakışlarını uzaklarda bir noktaya sabitlemişti ve toplanan kalabalık, maskeli bir genç kıza ya da onu videoya çeken çocuğa dikkat etmeyecek kadar odaklanmıştı.

Aniden kopup kutuya birkaç bozukluk attım ve öne eğildim, adamın gümüş rengi ellerinden biriyle beni uzaklaştırmasını bekler gibiydim. Ancak o hiç kıpırdamadı... aynen heykel gibi durdu ve ben dilimi kocaman çıkardığım gibi çenesinden alnına kadar suratını bir güzel yaladım.

Seyirciler iğrenir gibi homurdandı, dilimin üstünde kesif kimyasal tadı aldım ve hemen tabanları yağladım, adamın sanatına ne kadar sadık olduğunu test etmeyi bile beklemedim ve sokakta yürümeye, kalabalıktan uzaklaşmaya başladığımda bacaklarım piston gibi çalışıyordu, rahatlamayla karışık adrenalin bütün vücudumu sarmıştı.

Yapmıştım.

"En azından insan heykeller tüm içlerini üstüne bırakmaz." Sef söyleniyordu çünkü Trafalgar Meydanı'nda güvercin yakalaması yarım saat sürmüştü, kollarını kanatmış gibi çılgınca sallıyordu ve sonunda güvercinin teki görmemiş gibi yüzüne doğru uçunca havada yakalamıştı, tam da o anda güvercin bağırsaklarını boşaltıverdi.

"Yedek tişört almalıyız."

"Ya da elimizdekileri yıkarız." Yemek almak için sıraya girdiğimiz sırada Sef işe yaramasa da güvercin kakasını ıslak mendille çitiliyordu.

"Sanki kendi giysilerini kendin yıkıyormuşsun gibi," dedim, sırıtarak. "Kesin annen yapıyordur."

Sef bir an sessiz durdu ve bana bakmadı. "Artık yıkamıyor... Annemin başka dertleri olduğundan çamaşırları düşünmeye hali kalmıyor."

Bu tarz bir yorum bile yapması Sef için olağandışıydı ve dalgasını geçtiğim için kendimi kötü hissettim. Sef'in hayatının benimkinden ne kadar farklı olduğunu kolayca unutuveriyordum.

Birisi omzumu dürttü. "Gerçi ilk denediğimde çamaşır makinesi nasıl kullanılır diye Google'da aramak zorunda kaldım."

Öğle yemeğinden sonra National Portrait Gallery'ye uğradık. Yirmi dakika sonra binadan dışarı çıkartılıyorduk. İddiaya girip yapmak bağımlılık yapan bir şeydi ve kural çiğnemekten başım dönüyordu, cıvıklaşmıştım, Sef kadar şapşaldım ve müzik yapabileceğim bir yer arayarak kaldırımda katıla katıla yürürken ona doğru düşüyordum.

Sürpriz Akraba dizisinin müziklerini yarım saat boyunca söyleyince kendime geldim. Herkesin beni bariz görebileceği aynı noktada performans sergilemek zordu ve bitince çok rahatladım. Karttan okuyunca komikti ama herkes baştan sona izler miydi bilmiyordum. Bu yüzden aklımdan hesap yapmaya, hangi kısımları kırpacağımı ve daha eğlenceli, daha paylaşılabilir, daha çekici bir şeye nasıl dönüştüreceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Bir video daha çekmeye vaktimiz var," dedim, saatime bakıp Sef'e dönerek. "Araba yürüyüşü yapsana?"

Sef sokağı seçti ve korkudan yüreğim boğazımdan fırlayacaktı. Buradakiler, pahalı arabalardı ama Sef ısrar etti. Sırtımı güneşe verip kamerayı kurdum, böylece Sef arabaların tepelerinden ışığa doğru koşacaktı. Kolumu kaldırdım, sokağın başından kolunu sallayarak bana cevap verdiğini gördüm ve hemen hızla kolumu aşağı indirip çekmeye başladığımı işaret ettim.

Sıra sıra park etmiş arabaların ortasına gelmişken yandaki dairelerden birinden birisi çıkıp bağırmaya başladı ve Sef parlak siyah bir Mercedes'in tepesinde dönüp arkasına, ikinci katın penceresinden sarkan adama baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?!" diye haykırdı adam ve Sef tekrar kameraya dönünce yüzünü yakın çekime aldım, gerçekten korkmuştu.

"Kaç!" diye bağırdım ama Sef arabanın üstünden aşağı atlayacağına sıranın sonunda kalan birkaç arabaya daha zıpladı. Sokağın daha ilerisinde birisi kapıyı çarptı, birileri bize seslendi

ve Sef sonuncu arabanın tepesinden sokağa atladı.

"Koş, koş, koş!"

Elimiz kolumuz birbirine karışarak ikimiz birden köşeyi döndük, neredeyse bebek arabalı bir kadınla bodoslama çarpışacaktık. O hızla sıkışık trafiğin ortasındaki bir açıktan ana caddeye geçtik, kendimi ağır ilerleyen bir taksinin önüne atarken kalbim ağzımdan fırlayacaktı. Ciğerlerim yanıyordu, kollarım bacaklarım jöleye dönüşmüştü ve Sef aniden yavaşlayıp beni kalabalık bir pub'a çekti. Karşımıza çıkan ilk tuvalete doluştuğumuzu kimse fark etmedi, minicik kabine sıkıştık.

İkimiz de konuşmadık, ayakta durup nefesimizi ve kalp atışlarımızı yavaşlattık, arkamızdan gümbür gümbür kapıya dayanan var mı diye kulak kabarttık.

"Sanırım izimizi kaybettirdik," diye fısıldadım birkaç dakika sonra.

"Emin olmakta fayda var." Sef tişörtünü çıkardı ve arkasını dönmeden önce çıplak göğsüyle burun buruna geldim. Sef tişörtünü ve gözündeki maskeyi dertop edip sırt çantasına tıktı. Omuzlarındaki kasların kıvrımına, omurgasına bakmamak için uğraştım ama başka bakacak yer klozet olduğundan bu biraz zordu.

Kapüşonlu svetşörtünü sırtına geçirince çok rahatladım ve yarı çıplak bir erkekle bu kadar yakın olmaktan hiç heyecanlanmamışım gibi yapmayı kestim.

"Sanırım ben de ceketimi giyip fermuarını çekerim," dedim.

"Yazık." Bir de göz kırptı, pis herif.

13. BÖLÜM

Cumartesi sabahı annemle Devon'a, dedemle "İstersen bana Nene diyebilirsin" Sylvia'yla kalmaya gittik. Annem yanında iş getirmişti, o yüzden benim de aynısını yapmaya hakkım vardı. Hiç kimse okul dersleriyle değil Londra'daki çekimlerle uğraştığımı öğrenmek zorunda değildi. Doğrusu, Seren daha çok çalışmam için vicdan azabı baskısı kurmadığı için o alanda bayağı gerilemiştim.

Ama Kam'le bir seans kaçıracağımı bilmek canımı sıkıyordu. Sef'le, Rich'le –hatta Seren'in sessizliğiyle– temasım telefonumun üstünden devam edebilirdi ama Kam'le ilişkim birlikte geçirdiğimiz vakte dayalıydı. Beni tanımaya yeni yeni başlıyordu ve araya iki haftalık bir boşluk girmesi ters etki yaratacak diye endişeleniyordum.

Ertesi cumartesi geç saatte eve döndük ve babama sabah beni Rec'e götürür mü diye sorunca çok şaşırdı.

"Geç kalkmak istersin diye düşünmüştüm?" Ben yatmadan önce kahve makinesinde sıcak çikolata yapabilme lüksünün kıymetini bilirken babamın gözü, fırındaki dijital saate kaydı.

"Kam'i daha fazla görmek istiyorum," dedim.

Kam'in odası, uykusuzluğuma hiç sempatik gelmedi. İçerisi evden daha sıcaktı ve iki cümle arası esnememi bastırıyordum ki, sonunda dayanamadım.

Kam oflar gibi hızlı nefes verip kahkaha attı ve göz göze geldik. Onu en son görüşümden daha zayıf ve daha yorgun görünüyordu ama ilk tanıştığımızdan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Tamam, kabul ediyorum, bu kitap sıkıcıymış," dedim. "Başka bir tane seçebilirsin."

Artık buraya her gelişimde yanımda evden bir çanta dolusu kitap getiriyordum. Başladığımız kitapların hiçbirini bitiremiyorduk ama Kam umursamadığı sürece benim de umrumda değildi.

"Bunu sever misin..." Polisiye romanına benzeyen bir kapağı olan kitabı kaldırıp sol elimde tuttum. "...yoksa bunu mu istersin?"

Sağ elimdeki kitabın kapağı daha heyecan vericiydi, kapağında yıldızlarla dolu renkli bir gökyüzüne bakan biri vardı.

Kam gözlerini elinden geldiğince uzun süre ikinci kitaba odakladı.

"Uzayımsı olan." Kitabı öne tuttum. Sonra iki kitabı elimde değiştirdim ve tekrar aynısını seçmesini bekledim, aynen öyle yaptı. Soru sorduğunuz kişi yanlışlıkla o tarafa bakmış olabilir diye bu şekilde sağlama yapmanız lazımdı. Birçok şey gibi Kam'in bakış noktası da kazadan dolayı etkilenmişti.

Geri çevrilen kitabı sırt çantama koyarken beni gülümseten başka bir kitap buldum.

"Peki bunu tercih etmeyeceğinden emin misin?" Kitabı çıkardım ve ona son derece ucuz, son derece eski bir romans kitabının kapağını gösterdim.

Kam kahkaha attı.

"Yoksa gömleksiz korsan mı seni itti?"

Biraz daha güldü, başıyla onaylar gibi kıpırdadı.

"Üstsüz korsan olmasın, anladım..." dedim sırıtarak ve Kam bana baktığında, arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğraflardaki hali gibi gözlerinin çevresinin kırıştığını gördüm.

Öğle yemeğinden sonra, Londra videolarını kanala yüklediğim sırada Rich mesaj attı. Şimdilik liste yapmadım, hangi sırayla yayınlanacağını Sef seçebilirdi.

Döndün mü?

Evet.

Bu akşam çıkmak ister misin?

Kaşlarımı çatarak telefona baktım. Rich, benim evde oturmayı tercih ettiğimi çok iyi bilirdi. Dışarı çıkmak demek, tanımadığımız insanlar demekti. Konuşmak zorunda kalabilirdim. Çevrim içi yapıldığı gibi, gerçek dünyada insanlara filtre koyamıyordu. Barda ya da evdeki partide ya da Rich her nereye gitmek istiyorsa, öyle bir yerde, sohbetler özeldir; insanlara sokulup söylediklerine kulak kabartamaz, sonra gülmekten gözünüzden yaşlar gelirken birisinin esprisini yine o kişiye satamazsınız çünkü sizi bir acayip bulurlar.

Pek değil.

Lütfeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeen.

Niye? Nereye?

Gemma'nın arkadaşının müzik grubu gig yapacak. Gitmek ister miyim diye sordu.

Eee? İstiyor musun?

Evet.

O zaman beni ne yapacaksın?

Eşlik et. Seni özledim.

Ne kadar gıcık biri olsa da ben de Rich'i özlemiştim.

Yumuşacık vücutlar ve bardaki yarı bağırışlı konuşmalar koridorda yürürken kulaklarımı tırmalayan müziği yuttu. Gemma'yı göremedim ama tepesinden tekboynuz çıkan bir kayak beresi takmış, "Ben BOYNUZLU BALİNAYIM," diye haykırarak tişörtünün üstünde DÜNYAYI SİKİP ATARIM yazan arkadaşına saldıran çocuk dikkatimi dağıttı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Rich. Reşit olmadığını gösteren, elinin üstüne vurulan damgayı silmeyi başarmıştı.

"Hayır, sağol," dedim ve bana oyunbozanlık yaptığımı düşünüyormuş gibi bir bakış fırlattı. "İyi. Bana bir Fanta al ama ben de seninle geleceğim. Tek başıma dikilmek istemiyorum."

Barın yanında, sıraya girdik ve Rich bana ılık bir Fanta verdi, pipetle yudumlamaya başladım.

"Ne var?" diye sordum, kaşlarını çattığını fark edip.

"Makyaj mı yaptın?"

YouTube kanalımız için giyinip süslenirken öğrendiklerimi bu akşamki görünüşümde uygulamak için biraz kullanmıştım.

Belki biraz fazla kaçırmıştım.

"Evet. Yaptım."

"Tuhaf." Rich dik dik baktığımı görünce, "İyi anlamda," diye ekledi.

Ağzıma koca bir yudum Fanta çekip pipetle suratına fışkırtmak geçti aklımdan.

Gemma'yı okul dışından bazı arkadaşlarıyla dururken bulduk ve hiçbirimiz için bir anlam ifade etmeyen, kısa bir tanıştırma faslı oldu. Yarım saat boyunca, muhabbete ortakmışım gibi yaptıktan sonra, nihayet yandaki salondan gitar tıngırtısı yükseldi. Canlı müzik o kadar gürültülüydü ki (çok şükür) aramızda konuşmak imkânsızdı. Tam önümde Gemma parmakucunda durmaya ve ağzını Rich'in kulağına yaklaştırmış, bağıra bağıra bir şeyler demeye devam etti. Her seferinde de sanki dengesini sağlamak için elini Rich'in sırtına koyuyordu. İki şarkı arasında Rich eğilip ona bir şey dedi ve konuşması bitince geri çekilip olduğu yere dönmedi, kolları birbirine değerek Gemma'nın dibinde durdu ve sıradaki şarkı başlayınca parmağıyla kızın bileğine şekiller çizmeye başladı.

Can sıkıntısından telefonumu açtım.

Hangi videoyu seçtin?

Kanala kendin bak da gör!

Yapamam. Canlı müzikteyim.

CANLI MÜZİK mi? Sen kimsin?

İstemediğim bir yerdeyim... bu gösteriyi izlemek istemeyen biriyim.

İşte tanıyıp sevdiğim Claire.

Sende ne var ne yok?

Çalışıyorum. Çok sıkıcı. Gelip dikkatimi dağıtabilirsin?

Keşke. Bir sonraki sefere.

Rich'in, Gemma'nın saçlarını okşayarak kulağının arkasına toplayışına baktım.

Bir mesaj daha yazmaya başladım. Bu seferki, Rich'e yolladığımdan biraz daha agresifti.

Seren'le arkadaşlığını bozup Gemma'ya yürürken yoğurdu üflemeden yediğini görmek güzel.

Rich'in telefonunun titreştiğini hissettiğini gördüm, sonra dönüp bana kırılmış gibi baktı. Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve onu orada bırakıp ılık Fanta'mın yenisini alıp keyfini çıkarmaya gittim.

KASIM

14. BÖLÜM

Pazar günü öpüşen, pazartesi günü kebapçıya giden, salı günü tuhaf hisler içinde "Şey, ıı, acaba sen, yani biz şimdi... kız arkadaşım olur musun?" konuşmasının ardından Denver Richards ve Gemma Brogan çiçeği burnunda, iki aşk böcüğü olup çıkmıştı.

Bir arkadaşlığı batır, yeni bir ilişkiye başla; işte Rich'in hayatı. Seren'le bunu konuşmayı çok istiyordum ama perşembe günü yoklama ve tören sırasında beni görmezden geldi; matematik dersine giderken Vijay ve Isaac'in yanında takıldı, benimle yürümedi. James Blaithe'in arkadan aralarına katılışını izledim ve Seren'in en azılı düşmanımı affedebilmesine, en yakın dostunu affetmemesine bozuldum.

Daha sonra Fransızca dersinde, Madam Cotterill bize farklı bulaşıcı hastalıkları araştırttı, sonra da bizi teker teker doktor kürsüsüne çağırdı. Kelimeleri Fransızca aksanla söylemenin dersi idare etmeye yeter olduğunu sanan James "fec'i üşüttüğünü" açıklayıp her tarafa hapşırdı öğretmeni sinir etmişti.

Hemen yanımda oturan Seren ders kitabını karıştırıyor,

Fransızca olduklarını düşündüğüm birtakım kelimeler yazıyordu.

"Neyin var?" diye sordum.

Aniden kafasını kaldırıp baktı ve ödevimizden bahsettiğimi sandı.

"Sıtma. Côte d'Ivoire'a tatile gittim ve ilaçlarımı almadım."

"Benim de bacağım kırık," dedim, sormamasına rağmen.

Seren bana biraz sinir olmuş gibi görünüyordu ve en kolay seçeneği seçtiğim için öyle olduğunu anladım. Defterime yazdığım tek cümle şu oldu: "Mon jambe est cassé."

"Je me suis cassée la jambe," diye düzeltti. "Bir de nasıl olduğunu düşün."

Birisi omzuma hafifçe dokunup elime bir not tutuşturdu. Gemma, bu akşam West Bridge futbol maçını izleyecek miyim diye soruyordu.

İzlemeyi planlamıyordum, diye cevap yazıp notu geri gönderdim. Tekrar önüme döndüğümde Seren ders kitabını açmıştı ve kafasını bile kaldırmadan, "Gemma artık Rich'le çıkıyor ya, ikiniz iyice kanka oldunuz," dedi.

Ben Gemma'yla her zaman iyi arkadaştım demek istedim ama sırf onunla konuşabilmek için gerçeklerden feda etmeye hazırdım.

"Ne garip, değil mi?"

Seren tam *'oublié'* yazarken durdu. "Yani, ne garip daha bir ay öncesine kadar Rich'in sözde bana olan aşkı o kadar içinden taşıyordu ki söylemek zorundaydı, oysaki şimdi başkasıyla göz göze, diz dize takılıyor mu demek istedin?" dedi.

Tam ona evet, aynen bunu demek istedim diye cevap

verecekken sınıfın önüne çağırıldı. Seren kürsüye çıkmış, sıtmasından bahsederken ben de içimden ne yapsam da bu durumu düzeltsem diye kafa patlattım, aslında kırık bacağımla ilgilenmem lazımdı. Madam Cotterill, nasıl olduğu sorusuna James Blaithe gibi yapıp Fransa'dan gelen biri gibi omuz silkmeyle beraber, *"Je ne sais pas!"* diyerek cevap verişimden hiç etkilenmedi.

Sırama döndüğüm sırada zil çaldı ve bilerek çok yavaş toplandım, herkes sınıftan çıkarken Seren'i köşeye kıstırdım.

"Rich hakkında demeye çalıştıklarını çok iyi anlıyorum," dedim. "Gemma'nın pıt diye hayatına girivermiş olması..."

"Ve seninkine de."

Seren kalbi kırılmış gibi konuştu.

"Seren..."

Arkamda bir şey olduğunu gösterir gibi çenesini ileri doğru uzattı. "Yerimin çabucak doldurulmasını bilmek çok iyi oldu."

Arkamı dönüp Gemma'nın beni beklediğini görmemle beraber Seren tek kelime daha etmeden bir hışımla gitti.

"Nesi var?" diye sordu Gemma, koridorda sert adımlarla yürüyen Seren'in dümdüz saçlarının salınışını izleyerek.

"Erkek arkadaşına sor..." diye mırıldandım meşum bir edayla. Seren'le aralarında yaşananlar sırasında salak gibi davranmamın sorumluluğunu almaya hazırdım ama eğer en yakın arkadaşım bana küsmüşse, başkasıyla konuşmama kızmaya hakkı yoktu.

Şunu gördün mü?

Sef'in gönderdiği linke tıkladım. Ekranda iki kızın hızlı çekimde güvercin kovalayarak parkta koştuğunu gördüm. CESARET: Güvercini yakala! videosunu montajladığımda aynen bunu yapmıştım. Hatta arka plana koyduğum Benny Hill müziği bile aynıydı, sadece ben müziği sık sık durdurup Sef'in yakalamaya çalıştığı güvercine küfredişini izleyiciye dinletiyordum. Videoları bir sürü izleme ve yorum almıştı ama beğeni yoktu.

Bağış yapmışlar mı?

Bağış sayfasını takip etme görevi Sef'indi ancak en son baktığımda, bizim mutfak tezgâhındaki kumbarada Kam'in fonundan daha fazla bozuk para vardı.

Sence?

Arkasından:

Olmuyor, Claire.

Biliyorum, dedim istemeye istemeye.

Bugün 12 Kasım'dı ve Kam'in bakım düzeninin değişmesine dört ay kalmıştı. Onu tanıdığımdan beri ne kadar ilerleme kaydettiğini ve daha ne kadar çok kaydetmesi gerektiğini düşündüm. Rec'in verebileceği türde bir bakımla bir altı ay daha kalsa, ilerlemesinin ne kadar muazzam ölçüde hızlanacağının farkındaydım.

Sef'ten bir mesaj daha geldi:

Buluşmak ister misin?

Şimdi mi? Haftaiçi akşam saat dokuzu geçmişti.

Müsait misin?

"Anne!" diye sahanlıktan aşağı seslendim ve oturma odasından bir bağırış şeklinde cevabımı aldım. Hemen alt kata

koşup oturma odasından içeri kafamı uzattım; annem bir kadeh şarap ve dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu. Babam çalışma odasındaydı. "Rich'lere gidebilir miyim?"

Annem ekranının alt köşesine baktı.

"Biraz geç olmadı mı?"

"Kız arkadaş sorunları," diye uydurdum. Rich ve Gemma muhtemelen şu anda Rich'in evinde, benim ima ettiğimden bambaşka sorunlara bulaşıyorlardı.

"On biri geçirme. Sırf bu seferlik."

Sef her zamanki park noktamızdan beni aldı. Babamın atkılarından birine sarınıp sarmalanmıştım ve arabanın sıcaklığı nefesimi kesti, bir an önce ağzımı burnumu açmak için harekete geçtim. Kumaş katmanlarından sonunda kurtulunca Sef bunu komik bularak dudaklarını kıvırmış, beni seyrediyordu.

"İşin bitti mi?"

"Dışarısı buz gibi," dedim savunmaya geçerek.

"Nereye gidelim?" diye sordu.

"Saat on birde eve dönebileceğim bir yere." Sef'in bana garip garip baktığını fark ettim. "Herkes haftaiçi gece çıkamaz."

Sef sadece kahkaha atıp kent merkezine doğru saptı. Şaşırtıcı bir şekilde sanat sinemasına gittik. Fuayede, cam kenarındaki masaları silen, orada çalışan kız dışında in cin top oynuyordu. Bu, daha önce de burada gördüğüm, dağınık saçlı, omzunun üstünde dikiş yapan iğne iplik dövmesi olan kızdı.

"Son gösterim otuz beş dakika önce başladı," dedi, imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Sadece birer içecek almaya geldik, Mia."

Kız bize uyanık bir bakış fırlatıp fuayenin diğer tarafında oyalanmaya koyuldu.

"Düşünüyordum da," dedi Sef ve huzursuzca kıpırdanma yoğunluğundan anladığım kadarıyla, tam olarak ne düşündüğünü benimle paylaşmaya meyilli değildi.

"Kanalla ilgili mi?"

"Hı hı..." Kolasının halka açma kapağını çekiştirmeye başladı. "Evet. İşte şu. Biz cesaret gerektiren işleri yapıp insanlardan aynısını yapmaları için para ödemelerini istiyoruz. İyi de tam tersi olmalıydı. İnsanlar önce parasını ödemeli, ondan sonra cesaret kısmını görmeli."

"İyi de neden para ödesinler?" YouTube'un amacı buydu, bedavaydı.

"Onları teşvik edeceğiz..." Suratıma bakmıyordu.

"Nasıl teşvik edeceğiz?"

"Para ödemeye değer iddialar vereceğiz."

"Sef..." Şu ana dek en heyecan verici cesaret görevim, bir sülüğü –ve bir canlı heykeli– yalamaktı. Galiba kaderim yalamaktan geçiyor.

"Topladığımız para video başına ortalama elli dört kuruş. Böyle gidersek GoPro almak için harcamayı planladığın parayı hayatta toplayamayız."

Aramızdaki ayrıcalık farkını açıkça belirtmeye en yaklaştığı andı ve sesindeki içerleyen tonu duyunca alındım.

"Senin cesaret isteyen hareketleri yapmana karşı değilim..."

diye başladım konuyu değiştirmeye çalışarak. GoPro fikrini Sef'e geçen hafta çıtlatmıştım çünkü başımızda kamera olsa ne kadar havalı olurdu diye konuşuyorduk. Annemle babam, vakit ayırmaktan daha ucuz olduğu için bana para harcardı, o yüzden ben de doğumgünü ve Noel hediyesi birleşimi olarak onlardan yeni bir kamera isteyebileceğimi düşünmüştüm.

"İkimizin de cesaret isteyen şeyleri yaptığımızı görmek istiyorlar, biz bir takımız." Sef beni ikna etmeye hazırmış gibi, çoktan videolardan birinin açık durduğu telefonunu çıkardı. **"Aman Tanrım; size bayıldım. Bu hafta gördüğüm en manyak video. Doğruluk Kızı ne kadar şeker öyle? Bu ikisinin hastası olan var mı başka?"** Beni ne kadar rahatsız hissettirdiğinin farkına bile varmadan kafasını kaldırıp baktı. **"Kanalınıza bayılıyorum; yorumlarda iddia isteği almayı düşündünüz mü?"**

Bu teklif beni çok gerdi.

"Yani bize iddia için para vermeleri gerek diyorsun?" Çünkü bu da bir halta yaramazdı.

"Hayır, ama yine de bunu yapmalıyız, **izleyicilerden istek almalıyız.** Takipçi kazanmanın anahtarının seyredenleri de dahil etmek olduğunu demiyor musun hep? Onların istediği iddiayı yaptık mı diye bakmaktan daha iyi bir geri dönme sebebi olur mu?"

"Peki bu nasıl..."

"İki farklı yolla: Düzenli gönderilerimizin bir bölümü olarak iddiaları kabul edeceğiz ve izleyici kitlesini genişletmeye çalışacağız. Bağış istemeden. Para kazanmak için büyük bir şey sunacağız; doğru düzgün cesaret gerektiren teklifleri toplayıp

sıraya koyacağız ve sergilemeden önce, belli bir miktar para toplamış olacağız." Acele acele ve çaresizce konuştu, elleri de ağzı kadar çok anlatıyordu.

"Ne demek 'doğru düzgün' teklifler?"

Sef omuz silkti ve dizinin dizime çarptığını hissettim. "İnsanların, başkalarını yaparken görmek istediği ama kendilerinin yapmayacakları şeyler."

Benim de asla yapmak istemeyeceğim şeyler...

"Lütfen, Claire." Sef masada öne eğildi ve elini koluma koydu, gözlerini kocaman açmıştı, savunmasızdı ve sesi titreyerek, "Sensiz yapamam, diye ekledi"

15. BÖLÜM

Planı kabul ettim. Nasıl etmem? Ancak Sef, doğru düzgün iddia sınıfına giren eylemler için bağış yapılacağını sanıyorsa yanılıyordu. Umursamaları için bir sebep olmalıydı ve o sebep de Sef'ten çıkmak zorundaydı. Gerçekliği Cesaret Çocuğu'ndan ayırmak zorundaydık.

Beyhude yere uyumaya çalışarak ziyan olan bir saatin sonunda dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve bir adamın trende çektiği bir videoyu aradım. (Biraz zaman aldı.) Görüntüde adam kameraya bakıyordu, konuşmuyordu, bir şey yapmıyordu, sadece dimdik bakıyor, bazen etrafında olan bitene tepki veriyordu ama dış seste aklından geçenleri aktarıyordu.

Birinin sesini yüzünden kopuk bir şekilde duymak güçlü bir etki yaratıyordu, insanı içine çekiyordu ve öyle ki onun düşünceleri kendi düşüncelerinizi duymak kadar yakın ve gerçek geliyordu insana.

Yatmadığını bildiğimden Sef'e linki yolladım. Bence çocuk hiç uyumuyordu.

Kanal için bu tarz bir tanıtım filmi çekmek istiyorum.

???

Sadece sen kameraya bakacaksın, bu arada dış

sesten Kam hakkında konuştuğunu duyacağız. Seyircilerimiz, bunun neden önemli olduğunu bilmeli.

Cevap vermesi biraz uzun sürdü.

Tamam.

x

Hayatımda daha önce hiçbir mesajın sonuna "x" koymamıştım ama daha iyi bir cevap düşünemiyordum.

Tanıtım filmi için hazırlıkları yaparken karavandaki mod sessiz ve düşüktü. Tek hazırlığımız, Sef'in oturacağı bir taburreydi, diğer taraftan ses kaydını çalacak ve tepkilerini çekecektik.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Sef göz maskesini ayarlayıp bana gergince başını salladı ve telefonuna kaydettiği sesli mesajı başlattım. Ben de ilk kez duyacaktım ve hazır olduğumdan emin değildim...

"Beni hepiniz Cesaret Çocuğu olarak tanıyorsunuz," Sef sessizce kendini işaret etti. "Ama ben bundan ibaret değilim. Bu kanal da kamera önünde saçma sapan şeyler yapan iki ergenin kanalına benziyor olabilir ama işte, bu kanal da bundan ibaret değil.

"Bize yakın birisi..." Odak noktasını, kameranın yanında dikilen bana doğru çok hafif kaydırdı ve gözlerimin yaşarmak üzere olduğunu hissettim. "...bir kaza geçirdi. Hayatta kaldı. Ama buraya çıkıp da size doğruyu söyleyemez çünkü konuşamıyor. Buraya çıkıp cesaret gerektiren bir şey yapamaz çünkü kıpırdayamıyor.

"Biz bunları, o yapamadığı için yapıyoruz ve hayatını sürdürebilmesi oldukça pahalı olduğu ve herkesin öyle bir parası olmadığından sizden bağışlarınızı bekliyoruz." Ses kaydında bir duraklama oldu, Sef'in gözlerinin parladığını ve hızlıca elinin tersiyle gözünü sildiğini gördüm. "Para, hayatı daha iyi kılmak için değil midir, o hayat size ait olmasa bile?"

Ses kaydı durunca bir saniye bekledim ve yanına gidip oturduğu yerde ona sarıldım, ilk kez ondan daha uzun boyluydum. Sef çenesini omzuma yasladı. Kameralar önünde bu kadar içini dökmek, Kam hakkında benimle bile yapmadığı şekilde konuşmak onun için çok zor olmuştu. Sef beni bırakınca burnunu çekti, teşekkür etti ve bisküvi molası istedi.

Dışarıdaki basamağa çöküp oturduk, kupamdaki çay kış havasında buram buram tütüyordu. Karavanın içindeki havada konuşulmayan korkular ağır basıyordu, boğulmamızı önleyen tek şey umuttu ama dışarısı soğuk ve güneşliydi. İki çocuk tarlanın dibindeki yaprakları dökülmüş çalılara sopa sallıyordu. İçlerinden birinin ah diye bağırıp, "Martin! Bana vurmayacaksın ki..." dediğini duyunca güldüm.

Ancak Sef'e doğru bakınca hâlâ üzgün olduğunu gördüm.

"Eskiden biz de yapardık," dedi, bisküvisiyle çocukları göstererek. "Danish Dayım yazları çalışmazdı ve annemin işe gitmek zorunda olduğu günler bize bakardı. Bizi buraya getirirdi, parkta ve ormanda deli danalar gibi koşardık, o da karavanıyla ilgilenirdi. Öğle yemeği saati gelince köpek düdüğüyle bizi çağırırdı ve otururduk." Sef arkamızı işaret etti. "Tam şuraya, yırtık pırtık plaj havlularının üstüne oturup annemin bize hazırladığı piknik yiyeceklerini yerdik. Tek o zaman *bhaji*

yapardı çünkü dayımın en sevdiği yiyeceğin bu olduğunu bilirdi." Bisküvisini tırtıklayıp çocukların çalılar yerine birbiriyle itiştiği yere baktı. "Amir her konuda ondan daha iyi olduğumuz için çok kızardı, sonra Kam ona acırdı ve ikisi bana karşı birlik olurdu."

Pantolonunun paçasını yukarı sıyırıp baldırındaki büzüşmüş pembe yara izini gösterdi.

"Bir keresinde Amir fazla havaya girdi ve bana üstünde çivi olan bir sopayla vurdu, tabii ki bilmiyordu, güzel bir kılıçtan başka bir şey göremeyecek kadar küçüktü. Ormandaydık ve çivi tam kasıma girdi. Bacağımdan kanlar akıyordu ve yürüyemediğim için ağlıyordum. Kam, Amir'i koşa koşa dayıma yolladı ve Amir, Danish Dayımı ararken beni sırtına alıp ormanda taşıdı. Bir kere bile yere bırakmadı."

Ailesi hakkında yaptığı en uzun konuşmaydı ve ilklerin yaşandığı bugüne minnet duyarak ona yaslandım, nihayet arkadaş olduğumuzu hissediyordum.

■

Kanalı kalkındırmanın stresi ve yapmadığım okuldaki derslerin baskısı altında, Kam'leyken mesafeli ve dikkati dağınık olmuştum. Aynı şekilde o da uyuz bir ruh hali içindeydi, konuşmaya çalıştıkça boğuk iniltiler çıkarabiliyor, bu da iyice onu çileden çıkarıyordu. Ne yapalım diye ona her seçenek sunduğumda kafasını çevirip bakmamakta inat ederek karşılık veriyordu ve cevap vermek istemediği bariz ortadayken ona zorla cevap verdirtmek bana acımasızlık gibi geliyordu.

Bugün yanımızda bir hemşire vardı ama sebebini tam

anlamamıştım. Benden birkaç yaş büyük, gencecik bir adamdı, *isim etiketi yoktu* ve Kam'e Kamran deyip duruyordu.

"Bak," dedim hemşireye, Kam'in çıkardığı seslere aldırmadan konuşmaktan hoşlanmayarak. "Kitap okumak zorunda değilim. Dizüstü bilgisayarım yanımda. Oradan bir şeyler izleyebiliriz?"

"Burada kalanlar için özel bir sinema var..."

"Biliyorum," dedim, hâlâ bakmamakta inat eden ama konuşmaya çalışmayı kesen Kam'e şöyle bir bakarak. "Ama Ay'ı indirdim."

Kam'in sessizleşmesinde, ilgiye yakın bir şey sezdim ama idrak edebilmesi için duvardaki posteri işaret ettim.

"Ay benim de en sevdiğim filmlerden biri," dedim, hemşireden çok Kam duysun diye.

"Bir şansını deneyebilirsin bence." Hemşire birisi onu azarlayacakmış gibi korkarak kapının dışına bakış atarken Kam'in bana baktığını görüp ona işbirlikçi bir edayla gülümsemeye çalıştım. Sırtını dönmedi ama çok mutlu da olmadı.

Filmi bitiremeden bana ayrılan süre doldu ama Kam'e haftaya yine seyredebiliriz dedim, o da başıyla onaylayacak kadar hareket etti. Tüm seans boyunca benimle etkileşim kurduğu ilk seferdi ve sonunda içim bomboş ve depresif bir ruh haline girdim.

Kam'in bir sesi vardı belki ama karşısındaki insanın sorularıyla kısıtlıydı. Ona seçim yapacağı seçenekler sunan ya da

evet ya da hayır anlamında başını sallayarak cevap verebileceği sorular soranlarla kısıtlıydı; ve eve dönüş yolunda çıtım çıkmadı, Kam gibi bir hayat yaşamanın, kendi seçimlerini yapabilmen için ihtiyaç duyduğun aletlerin olmadığından başkalarına bel bağlamak zorunda olmanın muazzamlığı üstüne kafa patlattım.

Güçsüz olmanın ne anlama geldiğini ucundan da tatmış olmak, bana fazla ağır geldi ve eve girer girmez bilgisayarımı açtım, kanalımıza girdim ve bir fark yaratabileceğimi hissetmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Sef'i ve Kam hakkında açmaya çalıştığım sohbetlerin hepsini bir şekilde kanal konusuna çevirmeye çalışmasını çok daha iyi anlıyordum. Kam'in arkadaşı olarak hissettiğim hüsran, ailesinden olsaydım duyacağım hüsranın yanında solda sıfır kalırdı.

Geliştirilmiş yeni bağış sayfamızla bağlayabilmek için sosyal medya hesaplarımızdaki bütün grafikleri revizyondan geçirdik, artık bütün büyük iddialar için toplamamız gereken para miktarını gösteren dev bir termometremsi alet duruyordu.

200 S: Doğruluk Kızı saçlarını kazıtacak.

500 S: Cesaret Çocuğu, Noel ertesi günü maç yapılırken bir futbol sahasında çırılçıplak koşacak.

1000 S: SİZ SEÇİN!!!!

1700 S'ın, ihtiyacımız olan paranın tırnağı kadar ettiğini düşünmeyecektim, onun yerine sayfada aşağılara inip Sef'in kendi kulağını delerken çektiği özçekimlere göz attım. Sırf sözümüze güvenildiğini göstermek için bağış sayfasına koyacak malzeme olsun diye yaptığını söylese de, Sef'in mantığına

göre kafamı kazıttığımda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını düşünmüştüm.

Tekrar sayfanın en tepesine çıktım ve sloganı okudum.

DOĞRULARI SÖYLERİZ, CESARET GEREKTİRENİ YAPARIZ, HAYAT KURTARIRIZ.

Ne kadar para toplarsak toplayalım yaptığımız hiçbir eylem Kam'i "kurtarmayacaktı". Artık onun hayatı buydu. Tedavisi yoktu ve bir insan olarak değeri, neye dönüşeceğinin vaadiyle dolu değildi, şu olduğu haliydi. Kam bir kuleye hapsedilmiş bir prensesse, biz ona kulenin içinde yaşanabilecek en iyi hayatı sürdürebilmesi için ihtiyaç duyduklarını taşıyan sürücülerdik, içeri girip onu dışarı çıkaracak yiğit şövalyeler değildik.

Gerçek hayatta, insan her zaman umduğu mutlu sonu yazamıyordu ve bazen Sef, birisine destek olmakla onu kurtarmak arasındaki farkın ayırdına varabiliyor mu diye merak ediyordum.

ARALIK

16. BÖLÜM

Yeni tanıtım filmimizin içindeki duygu sömürüsü işe yaramıştı. Videoya bir sürü yeni yorum gelmişti, bir sürü kişi arkadaşımıza çok üzüldüğünü, bu işe kendimizi eğlendirmek için değil, birisi uğruna girdiğimizi takdir ettiklerini, samimi olduğumuzu yazmıştı...

Gerçi daha fazla takipçi topladıkça daha fazla kıl tipi de çekiyordunuz.

Bu işte bir bokluk var.

DUYGU SÖMÜRÜSÜ.

"Arkadaş"ınız, yoksa onu filme çekip göstermeye utanacaanız bi halde mi?

Bunları okudukça ekranın içine girip avatarlarının suratına bir yumruk patlatmak istedim ama insanların bize cesaret gerektiren iddialar sunmasını istiyorsak yorumları eleyemezdik.

Sef sözünde durarak yorumları kartlara yazdı ve cumartesi günü içlerinden birini seçtim, bizden kimsenin bilmesini istemediğimiz bir suçumuzu itiraf etmemizi istiyordu (Sef sanki

bir sürü suç arasından seçim yapamıyor gibiydi), sonra kart çekme sırası Sef'e geçti.

Kartın üstünde yazanı okuyunca ağzı kulaklarına vardı ve bana doğru bakarken dilinin ucunu hınzırca dişlerine doğru ittirdi.

"Paperrose348ugh diyor ki: 'Çift misiniz?'" Kaliforniya aksanıyla soruyu yöneltince kahkahayı patlattım. "Eee, ne diyorsun, Doğruluk Kızı, öyle miyiz?"

"Bana böyle mi çıkma teklif ediyorsun?" diye oyuna eşlik ettim. "Çünkü üstünde çalışman lazım."

Sef bir anda tek dizinin üstüne çöktü, ellerini göğsünün önünde birleştirip bakışlarını kaldırdı. "Bana doğruyu söyle, bakir kız. Sen kız arkadaşım mısın? Şekerparem misin? Maymuncuğum musun?"

"İğrenç."

"En tatlı karom, benim kupa asım, maça kızım, ham pırlantam..."

"Sen kime ham diyorsun?"

"...gözümün bebeği, ciğerimin köşesi, gazabımın üzümü..."

Onu susturmanın başka bir yolu aklıma gelmediği için kameraya dönüp yüksek bir sesle avaz avaz bağırdım. "Hayır. Biz çift değiliz."

Sef tekrar doğrulup taburesine oturdu. "Beni gerçekten seviyor."

"Gemiler midyeleri ne kadar seviyorsa." Sef'e ters ters baktım ve bana havadan öpücük yollayınca gülmemeye çalıştım.

Kusursuz ve nadir bir hareketti.

"Sırada ne var?" diye sordum, kamerayı durdurup mutfağa

doğru yollanarak, bir çay koyabileceğim temiz bir kupa bulmayı umarak.

"Eh, diş macunlu olan kart var?.." Sef'e sırtım dönüktü ama öyle bir pişmiş kelle gibi sırıtıyordu ki duyabiliyordum.

İzleyicilerimizden biri Cesaret Çocuğu'nun göğsüne kalp şeklinde diş macunu sıkıp yalamamı istemişti. Pek meraklısı değildim ama rüzgar hâlâ çimenleri eğiyordu ve başıboş bir çöp torbası pencerenin önünde havalanarak uçtu. Bir araba satıcısına ip şeklinde püsküren şaka spreyi sıkmak bugünlük olmayacak bir işti.

Sanırım fazla seçeneğim yoktu.

Pazartesi günü olmuştu ve kütüphanedeydim, haftasonu bitirmem gereken kitapları okuyordum. Joe Wright'ın Aşk ve Gurur filminin sinematografisini avucumun içi gibi bilmek, kitabı okumakla aynı anlama gelmiyordu ve Bay Kontos sınav kâğıtlarımın üstüne "bir sonraki sefere daha iyi dikkatini ver" gibisinden notlar düşüyordu.

Kapıya doğru kafamı kaldırıp bakınca Sef'in içeri girdiğini gördüm ve her zamanki gibi, okulda ona rastladığım için ayaklarım yerden kesildi, sanki sahaya çıkmış birbirini tanımazdan gelen iki ajandık. Cam kenarındaki konforlu koltuklardan birinde otururken yanıma dümdüz yaklaşan Sef bu illüzyonumu paramparça etti. Burada bizi görecek birileri var mı diye sağa sola baktım ama Bay Douglas, 10. sınıflardan bir grup kütüphane asistanıyla birlikte sınıfına geri dönmüştü ve etraftaki diğer tek kişi uzaktaki duvarın dibindeki

konsollardan birine kamburu çıkarak oturmuş, 7. sınıflardan bir minikti.

Sef karşımdaki iki koltuğa birden yayılarak oturdu ve elindeki eski DVD kutusuna bakan gözlerimi takip etti.

"Monologlar." Görmem için kaldırdı.

"Güzel mi?"

"Şahane. Tek hikâyeyle dikkatine hükmeden bir aktör. YouTube'de rekor kırmaz ama."

Gülüşünde beni şüpheye düşüren bir şey gizliydi.

"Ne?"

Sef halinden biraz fazla memnun görünerek cep telefonunu çıkardı ve gelip yanıma oturdu, bacağı bacağıma sürttü.

"Dün geceki video çok popüler oldu," dedi, DOĞRULUK: Çift oldunuz mu? adlı videoya inerek.

Yorumlar masumca başlıyordu:

Fazlasıyla şeker!!!

Çift değiliz *çaktırmadan göz kırp*

Y...A... T...A... B... İ... İ...

Cesaret Çocuğu yakıyor

"Ben şu anda yanıyorum." Sef bunu deyince yan tarafını dürtükledim.

Ben olurdum

Doğruluk Kızı ne derse desin, o da yapardı

"Yapmazdım!" Ekrana dişlerimi sıkarak cevap verdim, duyan yoktur diye emin olmak için sağa sola baktım. "Gerçeği isteyip ondan sonra da bana yalancı diyemezler."

"Bence bizim leydi fazla itiraz ediyor..." Sef tahammül edilemez bir ukalalık içindeydi.

"Bu leydi senin beş para etmediğini düşünüyor."

"Daha önce de söyledim, Claire, şu flört olayı hiç profesyonelce değil." Sesi o kadar alçaktı ki içimde unutulmuş heyecanlar uyandırdı. Görmezden gelmeye çalıştığım heyecanlar.

Filmleri laboratuvarda mı çekiyorlar?

...

?..

KİMYA OLAYI.

Berbat.

Hahahaha

Öpüşmeleri için bir iddia koysak amma komik olurdu???

YAPSANA

Cesaret Çocuğu'nu/Doğruluk Kızı'nı öp

(dudaktan)

Öpüşün!

Öpüşün!!!

***tezahürat* öp öp öp öp**

"Kaç kişi öpüşmemizi isterse istesin umrumda değil," dedim, Sef'in telefonunu ittirerek. "Yapmam. Dünyanın parasını verseler de yapmam."

Sef kaşlarını kaldırıp sırıttı. "O zaman belki bedavaya yaparsın?"

"Sef." Yana dönüp suratına baktım, mesajımı algılamasını istiyordum. "Senin kız arkadaşın var. Şeyden diş macunu yalamak..." Sef'in çıplak göğsünde bir kalp şeklini takip edişimi hatırlayınca kulaklarımın ısındığını hissettim ve açıkça

söylemek yerine elimle işaret ettim. "... zaten yeterince kötüydü ama olağan bir şey değil."

Ya da ben kendimce bunu böyle aklıyordum. Ayrıca seksi tanımının tam aksiydi.

"Kendinden utanç duyan."

Bu kadar hafife aldığı için ona sinir oldum. "Herneyse, başkalarının erkek arkadaşını öpmem. İddia için bile olsa."

Sef oturduğundan beri ilk kez göz temasını bozup eliyle ensesini ovaladı, camdan dışarı baktı, sonra 8. sınıflar için düzenlenmiş imza gününün posterine baktı. Yani ben hariç her yere baktı.

"Evet. Şey. Eminim Laila hiç aldırmazdı."

"Aldıracağından eminim." Daha da ötesi, ben aldırırdım.

Sonunda Sef dikkatini bana çevirdi. "Yani eski sevgilimin ne isteyeceğini benden daha iyi bilirsin, öyle mi?"

Eski sevgilisi miymiş?

"Ne? Ne zaman ayrıldınız?" Üstüne ne olur ne olmaz: "Ne için?"

"Ayrıldık işte. Bayağı oluyor."

"Bayağı derken?" Sanki bir ağız dolusu yemeği çiğnemeden yutmuş gibiydim.

Sef kıpır kıpır oldu, DVD kutusunu etkisiz bir yelpaze gibi sağa sola sallamaya başladı. "Geçen hafta."

"Hangi. Geçen." Hiç etkilenmemiştim. Hiç etkilenmedim zaten.

"Tarihi tam olarak not etmedim. 'Sevgili Günlük, bugün ilişkim sona erdi. Üzgün surat.'" Pek üzgün görünmüyordu ve mantıksız bir biçimde Laila adına sinirlendim.

"Bana söylemek aklına gelmedi?"

"Söylemem için herhangi bir sebep?" dedi, bana bakarak, yüzünü sımsıkı ve sabrı taşmış gibi asarak.

Çantama uzanıp kitabımı içine tıktım ve gitmek için ayaklandım. Eğer Sef bu soruya cevap arıyorsa o zaman sandığımız gibi arkadaş değildik demekti.

"Netleştirmek için söylüyorum," dedim, her kelime ne kadar gıcık olduğumun üstüne basıyordu. "Seninle öpüşmeyi hâlâ düşünmüyorum."

17. BÖLÜM

Bu akşam çarşamba günkü videolarımın üstünde çalışmam lazımdı ama Sef'le alakalı hiçbir şeyle uğraşmak içimden gelmiyordu.

Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğundan kendi adımla giriş yaptım ve internette kendi kimliğimle dolaşmayalı ne kadar zaman oldu diye düşündüm. Doğruluk Kızı ve Cesaret Çocuğu, akıl almaz sayıda çok internet sitesinden üyelik toplamıştı, gayet başarılı sayılırdı, üye sayısı milyonlarda değil, binlerdeydi ama bir zamanlar Claire Casey en çok tıklama alan videoları severdi. Anasayfamda çıkan videoların hiçbirini bilmiyordum, çoğunluğu milyonların hayran olduğu Amerikalılardı ama arada birkaç seçmece İngiliz vardı.

Öfkeli, buruk damak zevkime uyacak vlogger'ları sırayla karıştırmaya başladım. Fazla şeker birini istemiyordum; neşeli olmadan neşemi yerine getirecek birisine ihtiyacım vardı. Sonunda MozzyMozzaMeepMorp'a tıkladım. Eğer Moz en karanlık #SütMeme dönemlerinde bile moralimi yerine getirebildiyse şimdi de eminim yapabilirdi.

Kanalında gezinince bir süredir Över misin, Yerer misin? diye bir dizi video koyduğunu gördüm; başka birisinin kanalını izlerken kamera da omzunun üstünden onu çekiyordu.

Kaçamak zevkler Moz'un en sevdiği oyun alanıydı ve akıllıca, genellikle acımasız yorumları, okuyanları güldürüyordu. Çok aşmıştı, müptelalık yapıyordu ve tam da aradığım şeydi, böylece birçoğunu izledim ve sonunda bugün erken saatlerde yayınlanmış, en az izlenen videoya tıkladım.

"Hop hop altıntop, yavruslar, iddia kanallarından baydınız mı? Yalan olduğunu bildiğiniz doğrulardan bıktınız mı? Sıkıcıköy'den cesaret hareketlerini görmekten sıtkınız sıyrıldı mı? Aynen dostlarım, aynen ben de..."

Bunları söylediğini duyunca midem düğümlendi. Moz'un videosu, kinayeleri, beni başarısız olacağımıza inandırmaya başlamıştı ve dizüstü bilgisayarımı çat diye kapattım, insanların bizim kanalı izlemesi için geberdiğimiz bir sırada bu tarz kanalları yerden yere vuruşunu dinleyemeyecektim.

■

Aşağı inip oturma odasına girdim ve kendimi koltuğa attım, uzaktan kumandayla dekoderde kaydedilmiş programları huzursuzca karıştırınca annem koltuğun diğer ucundan bana baktı. Sef'in bana gönderdiği mesajlara ilgi göstermemek için gelmiştim. Kütüphanede yanından ayrıldığımdan beri mesajların ardı arkası kesilmemişti ve artık sinir olmuştum, gerçi ekranım bir daha yanarken gözucuyla şöyle bir bakıverdim.

Diş macunu iddiasının kaç kişi tarafından izlendiğini gördün mü???

İlgimi çekti.

Hayır.

Sef bana ekran görüntüsü yolladı ve ona hâlâ uyuz olsam da rakamı görünce gözlerim yuvalarından fırladı. Yine de kısacık cevap vermekten kaçınmadım.

Çokmuş.

YÜZYILIN EN BASİT TANIMLAMASI.

Arkasından:

Kutlamak için dışarı çıkmak ister misin?

Mesajı okudum, sonra cevap vermeden telefonumu kapattım. İnsanlar ancak kötü bir şey yaptıkları zaman böyle yırtımrlardı ve Sef hatasını kabul edene kadar bu yolda devam etmeye kararlıydım.

"İyi misin, Küçük Ayıcık?" dedi annem beni şaşırtarak.

"Hı?" Sonunda çekimleri iyidir diye düşünerek bir BBC vahşi hayat belgeselinde karar kıldım. "Evet. Neden?"

Koltukta kımıldanıp şarabına uzandı. "Hep odada takılıyorsun. Baban çalışma odasındadır, ben de kendi odamda." Annem oturma odasını işaret etmek için kadehini şöyle bir salladı ve bir yudum aldı. "Her şey yolunda mı diye emin olmak istedim, hepsi bu."

Aslında bakarsan arkadaş olduğumu bile bilmediğin şu çocuğa gıcık oldum çünkü kız arkadaşından ayrılmış ve bana söylemedi.

Tabii arkasından kaçınılmaz olarak, Hangi çocuk? Nerede tanıştınız? Yoksa her cumartesi ona mı gidiyordun? Derslerin ne alemde? sorularının arkasından aynı zamanda, Bu kadar canını sıkmaya değecek mi gerçekten? diye soracaktı.

"İyiyim anne," diye cevap verdim.

Rich cep telefonuma bakıp durduğumu fark etti. Belki de

sırf Gemma öğle teneffüsünde hokey antrenmanına katıldığından bana dikkatini verebilecek durumda olduğu içindi.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç." Telefonu tekrar cebime koydum ve anında da çıkarmak istedim. CESARET: Cesaret Çocuğu'nun göğsünden diş macunu yala! videosu bağışları tavana çıkardığından ve kafa kazıtma hedefimize yaklaşmamızdan bu yana bir hafta geçmişti.

"Turtanı bitirecek misin?" diye sordum Rich'e, kırıntılı hamuruna göz dikerek.

Rich çatalını avlamak için kullanacakmış gibi tutarak sorumu duymazdan geldi. "Gemma'nın teorisine göre, senin gizli bir erkek arkadaşın var..." İmalı imalı kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Yok," diye yapıştırdım ve Rich geri çekildi. "Turtanla ilgili soruma cevap verir misin. Karnım aç."

Rich sağa sola baktı. "Tamam ama Gemma'ya söyleme."

"Turtanın artıklarını yediğimi mi?" Kırıntılı hamurunu dikkatlice onun tabağından kendi tabağıma aldım. "Ona söylemeyi planlamıyordum. Ama ne olacak ki?"

Rich kıpır kıpır durdu ve içeceğine doğru bir şeyler geveledi. Kaşlarımı çatınca tekrar etti.

"Gemma'ya göre ancak birisiyle ilişkideysen yiyeceğini paylaşabilirsin."

Suratımda oluşmaya çalışan bir sürü ifade yarışıyordu. "Turtanın bir parçacığını yiyorum, Lady and the Tramp tarzı spagettini ağzından ağzıma çekmiyorum. Saçma bir kuralmış."

"Gemma'nın bir sürü saçma kuralı var," diye mırıldandı

Rich ve bunlardan bahsetmesini istediğimi sanmaması için tekrar cep telefonuma baktım.

Sef mesaj atmıştı. Tekrar. Cumartesi günü üç saat çekim yaparak geçirmemize rağmen, aramız hâlâ limoniydi ve Sef bu hafta, geçen haftadan da daha kul köleydi, beni soru yağmuruna tutuyor, sanki bir çözümmüş gibi habire GIF'ler ve emoji'ler gönderiyordu.

Tek istediğim, dürüst olmadığı için benden özür dilemesiydi ve o bunu erteledikçe ben iyice huysuzlaşıyordum.

Ancak bu kez hedefe ulaştığımızı haber vermek için yazmıştı ve gergince çığlık attım.

"Gizli erkek arkadaşın olsun olmasın," diyerek telefonuma bakmaya çalıştı Rich. "Bir şeye çok sevindin."

Korktum, diye düşünerek onu düzelttim.

Cumartesi sabahı bir nevi veda jesti olarak saçlarımı güzelce taradım. Yumuşak, ince telli ve hafiften mango kokuluydu çünkü annemin güzel şampuanını kullanmıştım, saçlarım şu anda iki kürek kemiğimin ortasına kadar inen gül sarısıydı. Kapımın arkasındaki boy aynasından bakmak için arkamı döndüm ve sutyenimin askılarının ortasındaki etim ikiye katlandı. Beyaz bir ten, açık renk saçlarım vardı ve omuzlarımda uçuk kahverengi bir çizgi şeklinde toplanan çiller sutyenimin üstünden görünen azıcık derimi benek benek kaplıyordu.

Giyindikten sonra kendimi bir nevi kurban gibi hissederek yatağa oturdum ve kesince bağışlayabilmemiz için saçlarımı

iki yandan ördüm. Evden çıkarken anneme rastlayınca bana saçlarımın böyle çok güzel olduğunu söyledi ve dayanılmaz bir vicdan azabı çektim, yolda koşaradım ilerleyip karnımın içinde kımıl kımıl dönen dehşet hissini geride bırakmaya çalıştım.

Sef, Bayan Bennett'm içinde bekliyordu, klima sonuna kadar açıktı ve içeri oturunca kendimi iyi hissettim.

Kısa bir, "Saçlar güzel olmuş"la karşılandım.

"Sağol."

"Özür dilerim, tamam mı?" dedi damdan düşer gibi ve kafamı çevirip baktım.

"Ne için?"

"Laila'yla ayrıldığımızı sana söylemediğim için özür dilerim. En yakın arkadaşlarımdan birisin ve..." Elini kaldırıp kulağındaki nokta küpeyi döndürdü ve acaba bu moda girdiği zaman eliyle oynayacak bir şeyi daha olduğu için içinden seviniyor mu diye merak ettim.

"Ve?" diye üsteledim çünkü neredeyse iki haftadır bunu bekliyordum ve öyle hemen peşini bırakmaya niyetim yoktu.

Sef kahkaha attı, başını yana eğip dönüp bana baktı. "İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Bunun için bir sebep var mı?"

Onun lafını alıp ona satınca Sef beni tepeden tırnağa süzdü ve Bayan B.'nin aşırı çalışan klimasından daha fazla ısındım.

"Hayır," dedi sessizce. "Gerçeği senden sakladığım için özür dilerim, C. Bundan böyle daha açıksözlü olacağım. Her konuda, tamam mı?"

Bir özür olarak gideri vardı.

18. BÖLÜM

Annem gözyaşlarına boğuldu ve sonra "KANSERLİLERE benzemişsin!" dedi.

Öyle yüksek sesli bir kavgaya tutuştuk ki babam araya girmek için çalışma odasından çıkmak zorunda kaldı. Hoş, başarılı olamadı ya, neyse.

"Senin neyin var böyle? Sana fazla ilgi göstermediğim için beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Aman Tanrım! Ağzından çıkanı kulağın duysun, bu yaptığımın seninle alakası yok. Kesinlikle yok. Benim saçım, benim hayatım, istediğimi yaparım."

Annemin yüz ifadesi sertleşti. "Bu fikir kimden çıktı?"

"Benden."

"Rich'ten mi? Annesine iki çift lafım olacak..."

"BENİM FİKRİMDİ dedim!" diye kükredim, sesim ruhumun en ücra köşelerinden kopup taşan bir dalga şeklinde patlayarak. "Beni bu kadar mı küçük görüyorsun da kendim için bir şey yapabileceğime inanmıyorsun? Eğlencesine? Hayır işi olarak? Senin deyişinle gerçek 'kanser kurbanları' için?" Annemin kullandığı kelimeden, söyleyiş biçiminden nefret ettim, sanki kanser sadece kaçınamayacak kadar zayıf insanların başına gelen bir hastalıkmış gibi söylemişti.

"Bu sorumluluk sana mı kalmış, Claire?" Annem sabrı taşarak kendi etrafında döndü.

"Histerikleşmeye hiç gerek y..." diye başladı babam ama annem hiç havasında değildi.

"Ah, sakın bu konulara gireyim deme, Connor Casey." Annem hemen yanındaki mutfak tezgâhında duran araba anahtarını ve çantasını aldığı gibi odayı terk etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam peşinden.

"Dışarı."

"Nereye? Neden? Konuşuyorduk..."

Garaj kapısının uzaklardan çarpılması babama cevap oldu.

"Neden bu kadar mantıksız davranıyor?" diye mırıldandım, en azından babam benim tarafımda diye düşünerek. Derken babam bana dönüp baktı ve söyleyeceklerimi ağzıma tıkarak parmağını salladı.

"Yeter artık seni dinlediğimiz." Bana dimdik bakıyordu, parmağı hâlâ bana dönük durarak susmamı işaret ediyordu. Babam böyle kızgınken çok korkunçtur. "Artık seni tanıyamıyorum."

"Baba..."

Kolunu gevşetti, yumruğunu açtı, tüm vücudu karşımda çuval gibi sarktı. "Yeter, Claire. Şu anda bununla uğraşamam."

Tıpkı annem gibi o da bozuk ilişkilerini tamir etmek yerine çekip gitmeyi tercih etti.

Pazar günü hoş bir ferahlamaydı. Kam yeni görünüşüme baktı, öylesine yüksek bir kahkaha attı ki nöbetçi hemşire

esprinin ne olduğunu anlamak için odaya girdi ve keşke Kam'e onun için yaptığımı söyleyebilseydim diye düşündüm.

Ancak pazartesi günü sinirlerim yine yay gibi gerildi ve Rich'le buluşup otobüse binmeden önce son anda ön kapının yanındaki çeşitli aksesuarların durduğu kutudan bir bere aldım. Kaşındırmasına ve hafiften kafa yağı kokmasına rağmen otobüse bindikten sonra bile çıkarmadım.

"Şu kafandakini çıkarmayacak mısın?" diye sordu Rich.

Bereyi kulaklarımın aşağısına kadar indirdim.

"Saçını kestirdin de beğenmedin mi, ne oldu?"

Başımla onayladım. Gerçi hoşuma gitmişti. Yıkama, kurutma, tarama ve şekil verme sıfır dakika sürüyordu.

"Dur bir bakayım."

Bereyi gayet yavaşça kafamdan çıkardım, Rich'in gözleri pörtleyince sıcaktan değil utançtan kıpkırmızı oldum.

"Ne...yeee?" Suratı ağır çekimde bir "dehşete düşme tepkisi" gibi kaldı.

"Hayır için." Bu yalan aynı zamanda gerçekti.

"Sen..." Başını iki yana salladı, arkasından şirin bir köpek yavrusuymuşum gibi benim başımı okşadı. "Bilinmez, ucube bir insansın. Tam bir harikasın. Bundan böyle sana Keltoş diyeceğim, haberin olsun."

Çok yaratıcı.

Okula girmeden önce yürürken bereyi tekrar kafama taktım ama sınıfa girmeden önce çıkardım. Rich de destek olsun diye tam dibimdeydi.

İlk önce Vijay gördü. "Şu Süt Meme mi?"

Ancak bu isim, eskisi gibi kırıcı kalamayacak kadar eskimişti.

Köşeden bir gürültü koptu, ardından sınıftaki bütün kafalar bulunduğum noktaya doğru dönünce ortak bir sükûnet çöktü. Titreyen elimi saçlarımda gezdirip gülümsemeye çalıştım.

"Evet... haftasonu saçımı kestirdim de."

Sessizlik bir saniye daha devam etti ve sonra birisi kahkaha attı. "Acayibin önde gidenisin."

Hemen arkasından da herkes tekrar rahatlayıp konuşmalarına kaldığı yerden devam etti. Gemma, Chloe ve bazı kızlar, yanlışlıkla mı oldu diye sordu, dokunabilir miyim diye yaklaştılar.

Seren tam zilin çalmasıyla sınıfa girince durdu, sırada Rich'le yan yana oturan bana baktı. Göz göze geldik, arkasından şöyle bir süzüp dudağının köşesinden hafifçe gülümsedi, başıyla onaylayıp arkasını döndü.

19. BÖLÜM

Sana bir şey göstermek istiyorum.

Eğer yine karın kaslarının bir fotoğrafıysa bakmayacağım, bilesin. Sef bana Laila'yı haber vermediği için özür dilediğinden beri aramız düzeldiyse de Sef'in her şeyi eskisi gibi devam ettirme çabalarına direniyordum. Arkasında gerçek bir davet olmadığını bilince, davetkâr havada mesajlaşmanın bir manası olmuyordu. Sef'in kız arkadaşı varken her şeyin üstünde bir "ya olursa..." havası varmış gibi takılabiliyordum. Artık o da bekâr olduğu için bu yanılsamayı sürdürmekte zorlanıyordum.

Sana *şahsen* bir şey göstermek istiyorum; öğle arasında otoparkta buluşalım...

"Belki de onunla İngilizce konuşursam Claire bana tüm dikkatini vermeye tenezzül eder?"

Kucağımdaki telefondan kafamı kaldırıp bakınca Madam Cotterill'in çok ciddi bir ifadeyle başıma dikilmiş, elini öne uzattığını gördüm. *"Donne moi ton téléphone."*

Yanına vardığımda Sef çoktan otoparka inmişti, cep telefonumu geri almaya çalıştığım için gecikmiştim, bir de üstüne derste telefonla oynamak üzerine bir nutuk dinlemiştim.

"Neymiş bakalım?" Bayan Bennett'ın yolcu koltuğuna

yerleştim ve öğretmenler odasının camından bakan yoktur diye umdum. Böyle bir hareket yüzünden başınız derde girebilirdi.

Sef bana sırıtıyordu ve üstünden yayılan enerji elektrik akımı gibiydi.

"Üç tahmin hakkın var."

"Sef!" Tam da kuralına göre oynayacağı bir oyundu işte. "Tamam. Heyecan verici bir alet mi?"

Bana çok komik bir bakış fırlattı. "Sanırım okul alanı içinde bu tarz davranışlara karşı çıkarlar."

Kolunu dürtükleyip mırıldandım. "Öyle bir aleti kastetmedim."

İkinci ve üçüncü tahminim de doğru çıkmadı. Sef bana ev yapımı kek ya da yavru köpek vermiyordu.

"Neymiş peki?!"

Daha kocaman gülmesi mümkün değil sanmıştım ama bana telefonunda ne olduğunu gösterince sebebini anladım.

Orada, Doğruluk mu Cesaret mi hesabımızda, Doğruluk Kızı ve Cesaret Çocuğu'na gönderilmiş bir e-posta vardı. Kısacıktı ama etkisi çok büyüktü.

Hey hey

Bence kanalınız bomba. Birlikte ses çıkarmak ister misiniz?

Moz (meep morp)

Ertesi sabah Sef beni evden aldığında heyecandan çıldırıyordu, bense iç organlarımı kemiren, midemi çalkalayan, sidik

kesemi sıkan ve gırtlağımı boğazlayan hislerle dolup taşıyordum.

Hayatımda hiç okulu asmadıysam bir nedeni vardı.

Rich hastayım sanıyordu. Annemle babam okuldayım sanıyordu. Bense bayılacağımı sanıyordum.

Gelgelelim, MozzyMozzaMeepMorp size ortak iş yapmak için Londra'da havalı bir otelde öğle yemeği yemeyi teklif ederse cevabınız evet olurdu. Haftalar önce seyretmediğim şu Över misin, Yerer misin? videosunda o salak diş macunu gösterisini yapan bizdik ve...

Eğer aynadan kendime bakmayı ve annemin treni rötar yaptı mı veya yakalanmamıza yol açacak, onun kadar berbat bir şey oldu mu diye endişelenmeyi kesmezsem, asıl biz trenimizi kaçıracaktık.

"Biraz rahatlar mısın?" dedi Sef, okul üniformamı sırt çantama tıkıştırmış, istasyonun tuvaletinden sivil giysilerle çıkınca. "Bir şey olmayacak."

"Orasını bilemezsin."

Sef bir kolunu omzuma attı ve beni platformda, geçiş kapılarına doğru sürükledi.

"Güven bana," diye fısıldadı, dudağını kulağıma yaklaştırıp. "Çoktan paçayı sıyırdık bile."

Tişörtlerimiz ve kotlarımız, restoranda oturan ve alışveriş torbalarındaki çoraplar muhtemelen cebimdeki kameradan daha pahalı olan diğer insanların hafifseyen bakışlarını üstümüze çekti. Ayaklarımızı sürüyerek, ne yapacağımızı bilemeden ve aynalı sütunların ve tavandan sarkan şelale

gibi kristallerin yanında alakasız kalarak Moz'u aradık. Sef, "Müşteriler de masa örtüleri kadar beyaz," diye mırıldandı. Sonunda koltuklu masalardan birinde Moz'u bulduk, telefonla konuşurken kafasını kaldırdı ve eliyle oturmamızı işaret etti, sipariş vermemizi söyledi. "Sandviçleri ekmeğin dış kabuğunu kesip yapıyorlar," deyip bir yandan da temsilcisinin attığı e-postayla ilgilendi.

Belki süslü sandviçler yiyecek kadar zengin olabilirdi ama Moz burada, dudak piercing'i ve kobalt mavisi saçlarıyla bizden daha uyumsuz kalıyordu. Tişörtünde kumlu popo ve meme baskıları, ayaklarındaysa farklı renk Converse vardı.

Telefonda okuduğu şeye cevaben kısa ve keskin bir "Zırva!" patlattıktan sonra iki koltuklu masayı birbirinden ayıran orkidelerin arkasında, yanımızda oturan çift dönüp bize kaşlarını çatarak baktı.

Sef ve ben su söyledik, boğazımızdan yemek geçemeyecek kadar gergindik. Ödemek zorunda kalabiliriz diye de ödümüz patlıyordu. Nihayet Moz telefonunu ekran aşağı gelecek şekilde masaya koydu. Cihazın kılıfının arka kısmı yüzünün yandan çekilmiş bir fotoğrafından oluşuyordu.

"Evet," dedi. "Demek maskesiz tipiniz böyle."

Bize uzun uzun baktı ve hayvanat bahçesinden çıkarılmış örnek türmüşüz gibi güldü. "Gözlük çok şeker."

Sef başını salladı.

"Şeker bir surat." Moz bana göz kırptı. Gay olduğunu biliyordum ama bir dakika, Moz bana göz kırptı!!!

Önümüzdeki yarım saat boyunca Moz konuştu. Konuştu da konuştu. Daha çok kendisini anlattı, arada bize kanalımız

hakkında bir soru sordu ve cevap vermemizi beklemek yerine kendi tahmin ederek doldurmaya çalıştı. Aynı internette göründüğü gibi davranıyor olması beni rahatlattı, sanki aynı masada oturmuyormuşuz da sipariş ettiği daire şeklindeki sandviçleri ağzıma tıka tıka onu ekrandan seyrediyormuşum gibi hissettim.

"Daha ister misiniz?" Moz garsonlardan birine el salladı. "Yayıncım ısmarlıyor."

Kitap anlaşması yaptığını bilmiyordum deyince Moz mor ojeli parmağını dudağına götürüp azıcık diş göstererek güldü.

"Daha çok para kazandıkça daha az para harcıyorsun. Acayip dünya, buyur burdan yak." Bütün kurduğu cümleler böyleydi, kısa kısa, Ayers Rock'ı gösteren ilham veren bir posterde okuyacağınız sloganlar gibiydi. Ya da bir Bart Simpson deyişinde yazan cümlelere benziyordu.

"Otel odamız karşılanana kadar bizim daha kırk fırın ekmek yememiz gerek," dedi Sef, kederli kederli değil arsızca sırıtarak.

"Tek oda mı?" Moz kaşlarını kaldırdı. "Tek yataklı mı?"

"Eee. Hayır." Moz başını arkaya atıp kahkahayı patlattı ve Sef bana yalancıktan kırılmış gibi baktı.

En sonunda sohbet buraya geliş sebebimize döndü ve Moz ciddileşti ya da en azından bacaklarını yaymış, apış arasını tüm restorana sergileyecek şekilde oturmayı bırakıp pozisyon değiştirdi ve bize doğru eğildi.

"Eee, sorunuz var mı?"

İkimiz de yetenekli bir YouTube dehasının ağzının içine düşmek istemiyorduk ama cevap bulamadığım bir soru vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Neden biz?"

"Kanalınızı beğendim." Bir saniye boyunca dümdüz durdu, sonra kurt gibi sırıttı. "Tamam, işte olay şu. Beni seven dev bir izleyici kitlem var." Moz bunu söylerken ağzı yamuldu. "Kitap yazabilirim, single çıkarabilirim, tıraş sonrası losyon reklamına çıkabilirim, kondom paketine suratımı bastırabilirim... vesaire. Hepsini alırlar, ben de para kazanırım. Alkış."

Moz bunları düşününce hiç etkilenmemiş gibi göründü ve insan ne kadar para kazanınca artık daha fazlasını kazanmayı önemsemez acaba diye merak ettim.

"Para beni ırgalamıyor. Ne heyecanlandırıyor biliyor musunuz?"

"İddialar?" Sef'in tahmini ikna edici olmadı. Moz para mı iddia mı deseler gözü kapalı parayı seçerdi.

"Güç. "Över misin Yerer misin"de video yayınlamak ne kadar fark yaratıyor gördünüz, değil mi? Öylesine yaptıklarım bile yükselişe geçiyor... ama övdüğüm birkaç video, sizinkiler gibi videolar?" Moz parmağını sarmal şeklinde havada döndürdü. "Belki de işi nereye kadar götürebilirim diye düşünmeme sebep oldu."

"Birlikte götürmek istediğin kişiler biziz?" Doğru olamayacak kadar iyiydi.

Moz omuz silkti. "Siz biraz farklısınız. Şu gizli kimlik gizemi, ölüm döşeğindeki arkadaş..."

"Ölüm döşeğinde değil."

"Herneyse. İddiaları gerçekleştirişiniz. Jackass gibi, Jackass'i duydunuz mu hiç? Sadece daha şirin ve iğrenç olmayan versiyonu. Ayrıca siz 'bunu evde denemeyin' filan yapmıyorsunuz,

tam aksine 'hadi hadi yapın!' modundasınız ve bu da taze kan. Başkalarına eşek şakası yapmıyorsunuz, her şeyde siz varsınız." Moz içeceğinden bir yudum alıp devam etti. "Artı, insanlar benim hayırsever biri olduğumu düşünsün, iyi olur. Marka değerim artar."

Durdu, baktı. "Ben hevesimi alırım, siz de paranızı."

Aklımdan geçenleri belli etmemeye çalışarak Sef'e baktım fakat onun düşünceleri suratına öyle bir oturmuştu ki keçeli kalemle alenen yazılmış olsa bu kadar belli olurdu.

Moz da alması gereken tek cevap buymuş gibi gülüyordu.

"Hadi," dedi, öyle bir canlılıkla yerinden fırladı ki tüm sedir sallandı. "Resmileştirmek isterseniz, her şey odamda kuruldu."

Üst kattaki lüks, restoranın gösterişi kadar gözünüze sokulmuyordu ama Moz'un odası, bizim açık mutfaklı mahalle lokantamız kadardı, devasa yatağı kaz tüyü yorganlıydı. Benimkinden daha son model ve sofistike kamerayı incelemek için masaya doğru çekilirken Sef yatakta zıplayabilir miyim diye sordu ve bir saniye sonra, bir de baktım ikisi yatağın tepesine çıkmış zıplıyor, kahkahalar atıyor, bağırıyor ve birbirlerini aşağı itmeye çalışıyordu.

Dalga geçmekten yorulmalarını beklerken sıkıldım ve eve dönmekte çok gecikeceğiz diye kaygılanmaya başladım.

"Eee, plan nedir?" diye seslendim ve yatakta zıplamalar yavaşlayıp durdu. Moz yaka paça yataktan aşağı yuvarlanıp yere uzandı ve bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, yani neyin filmini çekeceğiz? Yoksa bizi sadece... izleyicilerine mi tanıtacaksın? Doğruluk mu Cesaret mi oynayacağız?.."

"Ortak iş yapmak" sözü altından çıkabilecek bir sürü şey vardı.

Moz gözlerini kıstı ve içimden bir ses beni ölçüp biçtiğini söylüyordu. "Bağış sayfanızda üç iddia var, değil mi?"

"Evet," dedi Sef, hâlâ yatağın üstünde durarak, suratı al aldı.

"Kafanı kazıtmak, yaptın," Moz bana döndü. "Futbol sahasında çıplak koşmak, bağışları bunlarla topladınız, değil mi?" Sef'e alttan alta eğlenerek bir bakış fırlattı. "Yaptın ve başına bir şey gelmedi diye tahmin ediyorum."

"Ve?" diye konuyu dağılmaktan kurtardım ve Moz bana cingöz gibi sırıttı.

"Sıradakini de birisi seçecek, değil mi?"

20. BÖLÜM

Büyükanneme gideceğim için eşyalarımı hazırlarken sıcak tutan giysilerimi, en pofuduk pijamalarımı, çeşitli iç çamaşırlarımı yatağıma koydum ve sonra bugün aldığım hediyeleri sırt çantamdan çıkardım. Gemma ile Chloe'den düzgünce paketlenmiş ağır bir paket, doğumgünü ayın yirmi dokuzuna gelen ve bu konuda benimle aynı kafada olan Oliver Martinez'den kesin küçük ve saçma sapan bir şey, tahminen bir torba çikolata olan komik bir Gizli Noel Baba hediyesi, Rich'ten üstünde siyah tahta kalemiyle "C" yazan, kâğıttan çok bantla kaplı, kabarık bir paket.

Seren'den hiçbir şey yoktu. Bir kart bile gelmedi.

Bizim dönemden herkes gibi o da öğleden sonra, McDonald's'daydı ama Rich'le benim yanımda oturup yuvarlak sandviç ekmeğinin arasındaki yumurta şeklindeki tavuk etine bakıp homurdanmak yerine diğer sınıftan iki kızla bir banka sıkışmıştı. Tam karşısında James Blaithe onu benimle aynı aç gözlerle seyrediyordu.

Elbette ikimiz de bu konuda hüsrana uğrayacaktık.

Telefonumu çıkarıp en son mesajlaşmamızı açtım.

Özür dilerim. Lütfen benden nefret etme.

Senden nefret etmiyorum, Claire. Sadece seninle

konuşmak istemiyorum. Lütfen beni ikna etmeye çalışma.

12 Ekim günü gönderilmiş. Üstünden iki aydan uzun zaman geçmiş.

Hâlâ cep telefonuma bön bön bakarken Sef'ten bir başka mesaj geldi.

İyi misin, aşkım?

Çok fazlaydı.

Pek değilim. Alın işte. Gayet flörtöz olmayan bir cevaptı.

Seni neşelendirmemi ister misin?

Nasıl?

Doğumgünü sürprizi. 8'de otobüs durağında. Kalın giyin.

Bir yanım evde oturup evin boşluğunu bir battaniye gibi üstüme sarmak ve büyükannemde geçireceğim bir haftada beni bekleyen kaosa hazırlanmak istiyordu ancak diğer yanım... Sef'le cuma akşamı macerasını düşününce, midemi burkan heyecanlı bir bulantı, kanımın kaynaması gibi hisler duyuyordum. Saat yediye geliyordu ve üç gündür okuldan sonra aynı kıyafetleri giymekten üstüm başım kokmuştu. Duş alsam iyi olurdu ve yemek yesem. Sef hava ve bisküviyle beslenmekle yetiniyordu bu arada.

"Yolculuk nereye?" Spor ayakkabılarım ve montumla mutfakta anneme rastladım.

Paketini soyup bütün halinde ağzıma tıktığım yuvarlak peyniri gösterip cevap vermeden önce zaman kazandım. Annemin evde olduğunun bile farkında değildim.

Notta yalan söylemek, yüz yüzeyken yalan söylemekten çok daha kolaydı.

"Film Kulübü'ne. Gidip yeni kameramı test etmek için heyecanlanıyorum..."

Aslında yeni kameram Noel ertesi kullanmak üzere Sef'teydi.

"İrlanda öncesi bavulunu hazırladın mı?" diye kaşlarını çattı annem. "Yarın vaktin olmayacak..."

"Tabii ki!" Daha fazla sorudan kaçmak için başka yiyecekleri ağzıma tıkıştırdım ve anneme havadan öpücük yollayıp yanından geçerek hole çıktım. Kıyafetleri yatağımın üstüne koyup hazırlamak bavul yapmak sayılırdı, değil mi?

Sef beni nereye götürdüğünü söylemedi. Daire şeklindeki yolda ilerlerken, sanki doğuştan şoförmüş gibi eli vites kolunun üstünde, sırrını açıklamadan gittik. Sapağı kaçırmaktan son anda kurtulunca bu havası söndü ve dirsekleri havaya fırladı, küfürler etti, bütün dikiz aynalarına tedirgin tedirgin baktı.

"Yavaş," dedim, bozuntuya vermemeye çalışarak.

Bana öyle bir baktı ki bütün vücudum ve yanaklarım ısındı.

"Geldik." Sef park alanına benzer bir yere yanaştı, dar bir kırsal yolun hafif genişlediği noktada kenara çekti.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Göreceksin." Sef sinir bozucu bir şekilde kaşlarını indirip kaldırdı ve kapısını açtı. "Hadisene!"

Unutulmuş Patika olduğunu keşfettiğim yerin levhasını takip ettik. Ay ve şehir ışıklarının turuncu pırıltısı haricinde bir ışık yoktu.

"Gece gece buraya girmemiz yasak değil mi?" diye sordum.

"Neden ki? Umumi bir patika."

"Katiller ne olacak?"

"Ya da seni evine kadar takip eden ve uyurken seni seyreden ruh hastaları?" Sef dalgasını geçince onu dürtükledim.

"Kapa çeneni. Kapkaranlık ve yalnızız. Sonumuzun hayırlı olmayacağını tahmin edecek kadar çok korku filmi izledim."

Hemen cevap vermeyince döndüm ve gözlerimin içine baktığını gördüm.

"Değil mi?"

Birbirimize o kadar yakındık ki bunu söyleyişiyle rahatlayamadım. Bir adım uzaklaşıp arkaya doğru seslendim. "İçinde sen olan hangi şeyin sonu hayırlı bitiyor, Sef Malik?"

Sef peşimden koşturdu, beni hafifçe itip tepenin başına kadar yarışalım dedi. En üste ulaştığımızda ikimizin de hızı durma noktasına gelmişti ve çimenlere yığıldık, hiç halimiz kalmadığından yerin ne kadar soğuk, ıslak ve sert olduğu umrumuzda değildi.

Nefesimiz sıcak hava bulutları gibi yükseliyordu ve sıcak yanaklarımı ısıran soğuk hava hoşuma gitti.

"Teşekkürler," dedim, gözlerimi kapatıp karanlıkla yıkanarak.

"Ne için?" Sef'in yanımda kıpırdandığını hissettim.

"Doğumgünü maceram için."

"Tam hayalini kurduğun gibi mi?"

"İdare eder." Ardından, kendimden bahsetmek istemediğim için, Seren'i hatırlayıp moralim bozulabileceği için, "Seninki ne zamandı?" diye sordum.

"Eylül."

"Yani tam tarihi neydi, Sef?"

Bir sessizlik oldu. "İkisi. Kam'in uyandığı gün."

"Ah," dedim çünkü başka verilecek bir cevap var mıydı? Uzanıp elini hafifçe sıktım. "Herhalde on yedinci yaş gününde pek çılgın kutlamalar yapmadın?"

"Pek sayılmaz." Bir sessizlik oldu, ardından Sef ses tonu değişerek, "Bir önceki doğumgünüm ama..." diye ekledi.

"Bilmek ister miyim?"

"Finn ve Matty'yle gece *kulübüne gittik*. Çılgınlığın dibine vurduk." Gözlerim hâlâ kapalıydı ama gülümsediğini hissedebiliyordum.

"İçtiniz, dans ettiniz ve bütün kızları öptünüz?"

"Üçünden ikisini yaptık. Ben içki içmem."

"Sadece dans edip öpüştünüz yani?"

"Ve hediyeler. Doğumgünleri bu üçü için vardır aslında?"

"Seninki öyledir. Ben genelde bu üçünden sadece *birini* başarabiliyorum." Şikâyetçi değildim ya neyse. Bazı insanlar hediye bile almıyordu...

Yanımdaki kişinin kıpırdanmalarını duydum ve piyano çaldı, aniden gözlerimi açmamla Sef'in cep telefonunu çıkardığını, ekranda şarkının adının olduğunu gördüm.

"Moondance" Van Morrison.

"Bakalım birden fazlasını başarabilecek misin?" dedi Sef ayağa kalkıp elini uzatarak. "Benimle dans eder misin?"

Hayatımda hiç kimse beni dansa kaldırmamıştı ve elini tutmama rağmen, ayaklarımı nasıl hareket ettireceğimi bilmiyordum, o yüzden Sef müziğin ritmiyle birlikte yarım adım atınca yarım saniye geç kaldım. Şarkının yarısında, ilk nakaratta ayaklarımız kabaca aynı zamanda kabaca aynı yöne hareket etmeye başladı. İlk başta, spor ayakkabılarıma bakıyordum, sonra Sef'in ceketinin düğmesine baktım ama nakarat başladı ve Sef beni şöyle bir döndürdü, beni tekrar kendine çekti, o kadar yakınlaştık ki Sef'ten başka bakabileceğim bir yer kalmamıştı.

"Şarkıyı mı söylüyorsun?" dedim, başıyla onayladı, sesini yükseltmesiyle sözleri takip edebildim ama sadece bana söyleyecek kadar alçaktı.

İnanılmaz derecede romantikti.

Her yanım ömrüm boyunca olmadığım kadar şu andaydı, canlıydı ve ilgiliydi, derim karıncalanıyordu, yüreğim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu, aldığım her nefes ciğerlerimi serin bir havayla dolduruyordu ve gecenin güzelliği her yanımıza işliyordu.

Keşke flörtün nerede bitip gerçek duyguların nerede başladığını tespit edebilseydim çünkü şu anda sanki tam da öpüşecektik... Şarkı bitti ve birkaç saniye bu ruh halimiz devam etti, ellerimiz hâlâ birleşikti, vücutlarımız yan yanaydı.

Arkasından "Uptown Funk" gümbür gümbür çaldı, çok gürültülü, çok hareketliydi ve birden geri adım attım.

"Ne yapıyorsun?" Sef beni tekrar nazikçe kendine çekti.

"Bu şarkıda da mı dans etmek istiyorsun?" Suratımı buruşturdum. Bu şarkı bir tepenin ortasında değil gece kulübünde

bangır bangır çalardı.

"Doğumgünü hedeflerini tamamlamaya çalıştığımızı sanıyordum?" dedi, gözlerini dudaklarıma odaklayıp tekrar gözlerime kenetleyerek.

Onu üç aydır tanıyordum ve hâlâ ne zaman ciddiydi, ne zaman şaka yapıyordu, kestiremiyordum ama gözlerini benden hiç ayırmadan saç diplerime uzandı, parmaklarını kafa derime bastırdı ve yumuşacık bir şekilde saçlarımın arasından geçirdi.

İnanılmaz derecede tahrik olmuştum. Gözlerimi kapayıp kafa derime bastırdığı avucunu hissettim, ellerini başımın tepesinden enseme indirişini, ensemdeki kısacık saç tellerini yukarı kaldırışını hissettim.

Nefesim kesilmişti, gözlerimi açamıyordum.

Sef başparmağıyla kulağımın altındaki saç diplerimi kaşıyordu. "Kafanı kazıttığımız günden beri bunu yapmak istiyordum."

"Başını okşatmak doğumgününde yapılması gerekenler listesine kesinlikle eklenmeli," diye mırıldandım çünkü hâlâ bu duygudan sarhoştum.

"Diğer maddelerle birleştiriyorum."

Sef nazikçe ve dikkatlice beni yanağımdan öptü, dudakları bir an tenimde kaldı. Sonra beni çenemin kıvrımından ve boynumdan öptü. Çenemi öptüğü zaman sessizce kahkaha atarak nefes verdim, bir sonraki öpeceği noktayı tahmin ettiğimden kesik kesik nefes almaya başladım.

Sadece Sef burnumu öptü.

"Buraya." Kararsızca parmağımı aramıza sokup

dudaklarıma koydum. "Doğumgünü öpücükleri buraya konur."

"Öyle miymiş?" diye fısıldadı ve sözlerinin nefesi tenime değdi.

Dudaklarının seksi bir şekilde, tanıdık bir şekilde kıvrılışını gördükten sonra Sef eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, birkaç saniye öyle durdu.

Bir parça geri çekilince gülümsediğini anladım. "Dans etmek, öpüşmek, sırada ne var? Hediyeler?"

"Hediyeler umurumda değil," dedim, elimle ceketine sarılarak. "Ben daha fazla öpücük istiyorum."

Onu iyice kendime çektim ve gitgide cesurlaşan, sabırsızlaşan, hafif, yumuşak, sorgulayan öpücükler kondurdum, sonunda ağızlarımız açıldı ve zencefilli bisküviyle karışık eşsiz Sef tadını aldım.

Elleriyle hâlâ başımı tutuyordu ama benim ellerim istediği gibi dolaşmakta serbestti, belini sardım, sırtından yukarı çıktım, onu iyice kendime çektim ve bacaklarımız, göğüslerimiz... başka bölgelerimiz birbirine yaslandı. Şüphelerimi unutup kendimi ona sardım, uzun zamandır öpmek için yanıp tutuştuğum çocukla ilgili rüyalarımın içinde kayboldum.

Sarmaş dolaştık, çok güzeldi ve bitmesini hiç istemedim.

21. BÖLÜM

Arabalar, uçaklar, kiralık arabalar, İrlanda yolları (ya da annemin söylendiği üzere İrlandalı sürücüler) derken büyükannemin evine vardığımız andan itibaren kucaklaşmalar, *içkiler*, atıştırmalıklar ve dedikodu aldı yürüdü. Herkes oradaydı ve herkes saçım hakkında bir yorum yaptı, sadece sekiz yaşındaki Kathleen koltuğun kenarına oturup saçlarımı okşadı.

"Güzel yüzün daha çok ortaya çıkmış, iyi olmuş."

"Üşüyor musun?"

"Kulaklarından biri diğerine göre daha kepçeymiş, ilk kez fark ediyorum."

"Asi bir kız olduğunu hiç bilmiyordum..."

Ben de gülümsedim, teşekkür ettim, kafamın üşümesiyle, isyankâr eğilimlerimle ve kulak yorumunun öcünü almak üzere kuzenim Mark'ın burnuyla ilgili espriler yaptım ancak telefonuma bakmak için içim içimi yiyordu.

Sessiz bir an bulunca yemekten sonra bulaşıkları makineye dizme sözümün üstüne Mark bana internet şifresini verdi. Sef'ten birkaç mesaj gelmişti, normalde aile ortamında gayet sıradan bir şekilde okunmaması gereken mesajlardı. Bir mesajda da Rich, Gemma'nın ailesiyle tanışmaya gelmesini istemesinden yakınıyordu. Onu biraz kıskandım. Noel tatilini

ailemle geçirmeme rağmen, Sef beni ailesiyle tanışmaya davet eder miydi acaba? Gerçi mutfağın kapısının aralığından gizlice bakınca annemin somurtarak üçüncü şampanyasını devirdiğini, babamın evin oğlu olarak kesenin ağzını açışını izledim ve ben Sef'i bizimkilerle tanıştırmaya meraklı mıydım karar veremedim.

Moz'un videosundan bir haber var mı??? diye sordum. Londra'ya daha çarşamba günü gitmiştik ama o günden beri o kadar çok olay olmuştu ki sanki çok uzaktı.

Moz bu akşam saat 9 civarı yayınlanır demişti.

Arkasından:

Moz'la benden daha çok ilgilendiğini duymak gururumu okşadı doğrusu.

Büyükannemin temizlik malzemeleri dolabının içinden yazıyorum. Senin mesajların başka ortamlara uygun.

Davetkâr bir edayla kaşlarını kaldıran bir fotoğrafını göndererek cevap verdi.

"Claire?"

Telefonumu cebime sokup tekrar oturma odasına koştum.

Akşam yemeğinden sonra çaktırmadan odama kaçıp dizüstü bilgisayarımla yatağa oturdum. Saat dokuzu geçiyordu, uyduruk internet sinyali zar zor çalışırken ve video önce milyonlarca saniye Moz'un suratıyla donuk beklerken sabırsızca dudaklarımı büzdüm.

"MeepMorp, Mozzy karşınızda ve..." Moz suratını kameranın dibine sokmuştu ama arkaya adım atıp iki maskeli salağın sessiz el sallayan ve komik suratlar yapan görüntülerini ortaya

çıkardı. (Kuzen Mark'ın kulaklarım hakkındaki yorumunu anımsadım ve birinin diğerinden daha kepçe olduğunu görmeden edemedim.)

"Doğruluk Kızı ve Cesaret Çocuğu'nu bu videodan hatırlarsınız belki." Moz izleyenlere başrollerinde bizim oynadığımız bir Över misin, Yerer misin? videosunun küçük sembolünü gösterdi. "Bu eski toprağın iki gözde internet çaylağı."

Sonra arkasına yaslanıp kollarını omuzlarımıza atıp ikimizi de yanağımızdan öpüyordu.

"Yüzümü bir daha hiç yıkamayacağım..." diyordu Cesaret Çocuğu, şakacıktan hürmetle ve bense yanağımı tişörtüme silerken yakalanıyordum.

Moz üçümüzün kahkahadan kırılırken çekilmiş bir halini bir saniyeliğine araya sokuşturmuştu, aslında bu sahne çekimden çok sonra yaşanmıştı ama etkisi çok kuvvetliydi... kurgulanmış değildi bu, tam öyle değildi, biz arkadaştık, birlikte gülerdik, bakın Moz nasıl öne eğilirken elini omzuma koyuyordu, Cesaret Çocuğu gözünden akan sahici yaşları silerek, "Göz kalemim akacak," diyordu.

"Peki siz çılgın kedicikler işte ortaklık budur demiyor musunuz, tam bir Başlangıç etkisiyle kıçınızı çimdikleyeceğiz..." Moz kendi seyircisiymiş gibi yaparken çekilmiş siyah-beyaz bir görüntüsü ekrana geldi, suratına siyah kalemle gözlük çizilmişti, tepesinde bir konuşma baloncuğu vardı ve içinde başka birisinin konuşma baloncuğuyla düşündüğü, o baloncuğun içinde de başka düşünce baloncuğu olan birisi vardı.

"Gerçek ortaklık videomuzun sadece bir tanıtımını izlediniz."

"Ne zaman yayınlanacak, Moz?" Sef'in zamanlaması mükemmeldi.

"Şahane bir soru, Cesaret Çocuğu; bu ortaklık ancak SİZ varsanız olacak." Moz seyircilerini işaret etti. "Bu ikili ve Mozzy, internetin gördüğü gelmiş geçmiş en iyi iddia videolarını çekecek ama yardımınıza ihtiyacımız var. Bu arkadaşların kanalını bulun..." Parmağıyla beni işaret etti ve kanalın adını söylemem gerektiğini anladım. "...tanıtım filmlerini izleyin." Seyirci Moz ağlıyor ve yüzüne çizilen gözlük akıyordu. "... bağış sayfasına devam edin ve... BAĞIŞ YAP düğmesine tıklayın."

"Hedef yirmi bin sterlin," dedi Cesaret Çocuğu.

"O rakama ulaşınca tüm yiyecek savaşlarının babasını çekeceğiz."

"Nerede?" diye soruyormuş gibi yaptım.

"Gizli," dedi Moz ve sonra üçümüzün "görmedim, duymadım, konuşmadım" yapan üç maymun olduğumuz görüntü araya eklenmişti. "Ama destansı olacağına adımı basarım!"

Üçümüz garip surat ifadeleri ve elimizle ağır çekimde havaifişek patlatıyormuş gibi yapıyorduk, sonra yine çılgınlar gibi güldüğümüz görüntümüz geliyordu.

Kısa, etkili ve müthiş montajlanmıştı.

Altın biletimizdi.

22. BÖLÜM

Yarın yılbaşı gecesiydi ve Rec'te şenlikli bir ortam vardı.

"Mutlu Noeller, Kam," dedim.

Mutlu Noeller.

Aralık ayının başında Kam'in motor becerileri yeterince geliştiğinden parmağıyla işaret edip düğmelere basabiliyordu ve ben Noel tatiline gitmeden önce ona söylemek istediklerini seçebileceği bir uygulamanın olduğu bir iPad vermişlerdi.

Ekranda iki kısa cümleye bastı.

Bir hediye. Senin için.

"Bana hediye mi aldın?" Tepkimi görünce Kam vu-hu gibi bir ses çıkardı. "Gidip almamı ister misin?"

Bir ses çıkarıp elini hafifçe arkamdaki masaya doğru çevirdi. Masada bir zarf vardı, hemen aldım.

"Bu mu?"

Kam başıyla onaylamak için kafasını oynattı. İçinde bir şey varmış gibi görünmüyordu ve kulakçığın altına parmağımı sokup yırttım. Zarfın içinden PVC kaplı bir kâğıt parçası çıktı.

"Kitap ayracı mı?" diye fısıldadım bakışlarımı kaldırıp.

Benden sana.

Kâğıdın üstü yazıyla doluydu, bilgisayarda yazılmıştı

ve harfler üst üste binmişti, cümleler karman çormandı. Okumak için iyice odaklandım: *Arkadaş. Kitaplar. Korsan olmasın.* Aramızda bir şakaya dönüşmüştü bu. Kam iyi günündeyse ona kitabı gösteriyordum ve birlikte gülüyorduk, ikimize özel bu hediye karşısında gözlerim dolarken gülümsedim.

Bu hediyeyi yapmak için saatlerce çaba sarf ettiğinin farkındaydım.

Sandalyesine doğru yaklaştım. "Sana sarılabilir miyim?"

Kam başıyla onayladı ve kollarımı dikkatlice ona sardım. "Noel hediyem için çok teşekkür ederim, Kam. Bu yılki en güzel hediyem. Kesin."

İletişim panosuna doğru yeltendiğini gördüm ve cevabını okumak için onu bıraktım.

Bir şey değil.

"Ben de sana bir şey aldım." Sırt çantamdan bir hediye torbasını çıkardım ve dikkatlice tepsisine koydum. Ardından Kam'in yönlendirmesini önlemeden hediyeyi torbadan çıkarmasına yardım ettim.

The Big Lebowski filmindeki bowling tişörtüydü. Kam'in ağzını kulaklarına varacak kadar güldüren, iğrenç bir sarı kahverengiydi.

Beğeneceğini tahmin etmiştim.

Kam ille de birisinden yardım alıp giydirmemizi istedi ve tişörtü giyerken arkamı döndüm, bu arada da dresuarın üstündeki kartları okudum. Bir sürü kart vardı ama tatilden önce ona verdiğim kartı daha önce görmediğim bir fotoğrafın arkasında buldum. Bu fotoğraf hepi topu birkaç gün önce

çekilmiş olmalıydı, Kam tekerlekli sandalyesindeydi, parlak süsler boynuna sarılmıştı ve iki yanında annesiyle babası poz verirken Amir fotoğrafı bombalayarak kollarıyla önlerine eğilmişti.

"Kam'in odasındaki fotoğrafı çok beğendim," dedim Sef'i görünce. Sef nöbetçiydi ve konuşmaya pek vakti yoktu ama eve döndüğümden beri ilk kez görüşüyorduk. (Bilgisayarımdaki yalapşap montajlanmış videoyu saymıyordum, utançtan yerin dibine girip ellerimle yüzümü kapatmıştım.)

"Hangi fotoğrafı?" Dikkati başka yerdeydi, omzumun üstünden fuayede koşan çocuklara kaşlarını çatarak baktı.

"Noel'de çektiğin fotoğraf, hani annenle baban ve Amir, Kam'le birlikte..."

Sef daha dik durdu. "Sergideki ürünlere dokunmak yok!" diye seslendi. Sonra bana döndü. "Affedersin."

Bana kaşlarını çatarak baktı, sanki neden bahsettiğimizi hatırlamaya çalışıyordu.

"Hiç fotoğraf çekmedin sanıyordum?" Sef'e, büyükannemin arka bahçesine koyduğu, ışıklı geyiğin yanında uyduruk bir özçekim yapıp gönderdikten sonra Kam'in Noeli'nden fotoğraf yollamasını istemiştim ama gece geç saatte cevap verip cep telefonunu yanında götürmediğini söylemişti.

"Hepsi Amir'in telefonunda."

"Nasıl geçti peki? Rec'te Noel nasıldı?" Kam'e böyle sorular kolay kolay sorulmuyordu, onun hayatı daha çok şu anda

yaşananlardı. Kam ile benim içinde yaşadığımız küçük baloncuk da, kardeşiyle doldurduğum baloncuktan dışarı çıkmaktan daha zordu.

"Ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydi. Kam için yorucuydu gerçi... Cidden, şuradaki çocuklar..." Birisine parmağını sallayıp öldürecekmiş gibi baktı. Dikkatinin yarısını verdiği sırada konuşmayı sürdürmek zordu ve fuayede bıraktığım atkımı alıp gitme vakti geldi diye düşündüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Çıkıyorum. Sen çalışıyorsun..."

"Mola verebilirim?" diye önerdi hemen.

"Mecbur değilsin..."

"Molamda seni öpebilirim?"

Atkım elimde, o dudaklarındaki muzip tebessüme bakakaldım. İki dakika sonra, Sef somurtuk Mia'yı görevlendirip PERSONELE MAHSUSTUR yazan kapıyı açık tuttu ve içeri sıvıştım, sonra kapıyı çarpıp beni yavaşça kendine çekti.

"Kusura bakma dikkatim dağınıktı," dedi, bir eliyle kafamı okşarken diğerini kemerimin ilmeğine soktu. "Tatil günleri burası çok yoğun oluyor."

"Ben Noel nasıl geçti diye soruyordum," dedim, ellerimi göğsüne yaslayıp suratına bakarak, gerçeği bilmek istiyordum. "Güzel miydi? Sadece Kam için değil, senin için de?"

Bir an için Sef'in ifadesi kapalı kaldı, bana sadece tepeden bakıyordu.

"İstersen bundan bahsedebiliriz..." Dudaklarını sımsıkı almma bastırdı. "Ama beni mutlu edecek başka şeyler yapabiliriz..." Burnumu öptü. "Yapamadığım şeyler..." Dudaklarımı.

"...sen olmayınca yapamadığım şeyler."

"Sef..." dedim sessizce. "Benimle dertleşebilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum." Yüzünü boynuma gömdü, dudakları derime sürtünerek, "Biliyorum, C., ama konuşmak istemiyorum," dedi.

Aslında zaten biliyordum.

"Lütfen sadece öp beni," diye fısıldadı Sef kulağıma. "Seni özledim."

OCAK

23. BÖLÜM

Rich'in annesi geleneksel Richard'lar toplantısına Sef'i de davet etmeme aldırmazdı, biliyordum ama herkese duyurduğumuzu düşününce lafını bile etmedim. Ayrıca Rich ve Gemma'ya ilişki danışmanlığı yapmaktan kendi ilişkime kafa yoracak bir dakikam bile olmamıştı.

Saat geceyarısına yaklaşırken Rich'in kız kardeşi holde dinlenirken yanıma geldi. Flo duvardan aşağı kayarak oturduğum yere çöreklendi ve elindeki boş içkiyi ikram etti.

"Ne bu?" Bardağa kaşlarımı çatarak bakınca kız güldü.

"Alkolsüz panç. Şerefe." Flo bardağını bardağıma tokuşturdu ve yetişkinlerin büyük odada, pançtan daha güçlü bir şeyden enerji alıp "Come on Eileen"e bas bas bağırarak eşlik edişlerini dinledik.

"Abin başımın belası," dedim ona.

Flo gözlerini devirdi. "Benim kan bağım var. En azından sen çekip gidebilir ve ne hali varsa görsün diyebilirsin."

"Düşünmüyor değilim..."

"Yapma." Kibarca beni dürtükledi ve ayağa kalktı. "Seni

yalancıktan ablam olarak seviyorum."

"Ben de seni yalancıktan kardeşim olarak seviyorum."

Sef her neyle uğraşıyorsa, kamerayı öpüyormuş gibi yaparak yolladığım fotoğrafa yeni yılımızın ilk günü sabaha karşı dörtten önce cevap vermedi.

Tatilin son haftası, ihmal ettiğim ödevlerimi bitirmeye çalışmakla kanalımızı montajlamak ve araya Sef'le olabildiğince çok vakit sıkıştırmaya –sinemanın en arka koltuğunda oturup alt yazıları okumaktansa öpüşürseniz anlaması zor, olabildiğince muğlak filmler izleyerek, Bayan Bennett'la dolaşarak ya da dayısının karavanında cam kenarındaki ikili koltukta sıkış tıkış oturarak, konuşarak, öpüşerek, ikimizin de rahat hissettiği bir tempoda yeni ilişkimizi keşfederek– çalışmak arasında çılgınlar gibi geçti.

Ve tabii film çekerek geçti. Moz'la işbirliği yapışımızdan bu yana izleyici sayımızdaki yükselişle beraber yağmur gibi yağan iddiaların hepsini takip etmek istiyordum. Okullar tekrar açılınca daha çok işim ve montajlamaya daha az zamanım olacaktı.

Okul. Düşündükçe endişeleniyordum. Londra'dayken, video canlı yayınlanmamışken Moz'la çalışmak bana gerçek gelmemişti ama artık oradaydı işte, izleyici sayısı artıyordu... Moz'un kanalını izleyenler. Ergenler. Bizim okula gitme ihtimali olanlar.

Her düşündüğümde korkudan boğazım kaşınıyordu.

O yüzden düşünmedim.

Cumartesi günü, Sef sabahtan akşama kadar boştu, vardiyasını Mia'yla değiştirmişti ve çekim yaptıktan sonra sözleştiğimiz üzere Skype'tan Moz'u aradık.

"Hey hey." Saat öğleden sonra dörttü ama Moz üçüncü arayışımızda açtı, uyumaktan yüzü şişmişti.

"Hey," diye Sef'le bir ağızdan selam verdik. Kameranın kadrajının altında Sef bir elini dizimden bacağımın ortasına kadar kaydırıp başparmağını kot pantolonumun dikişinin üstünde gezdirdi.

"Yeni üyelik aldınız mı?" diye sordu Moz esneyerek ve tıklanma rekoru kırmaktan kaç yeni kişinin girdiğini kontrol etme ihtiyacı duymamak nasıl bir duygudur diye merak ettim.

"Biraz." Sef trafiğimizdeki artışı hesapladığı kâğıdı ekrana doğru tuttu, diğer eliyse bacağımı hafif hafif sıkıyordu. Dikkatimi dağıtıyordu.

Ekrandaysa Moz kameranın dışına doğru elini uzatıp birisinin ona verdiği kahveyi aldı. Kahve uzatan adamın bileğinde Harry Potter'ın ortasından kırmızı bir Z geçen, Ölüm Yadigarları dövmesi vardı. Made in Chelsea bölümü kadar gerçek bir imitasyondu.

Moz kahvesini yudumlayıp ona kahveyi uzatan kişiye öpücük yolladı. "Bağışlar biraz sürünüyor, değil mi?"

"Evet... yerlerde..." Sef başıyla onaylarken aynı zamanda başparmağını biraz yukarı çıkarttı ve bir yandan o parmağı alıp kenara atmak, bir yandan da devam etmesini istedim.

"O zaman ben biraz hareket katacağım, tamam mı? Bir

video çekip yirmi sterlinden fazla bağış yapanlar çekilişe katılmaya hak kazanacak ve böylece bu davaya ortak olacak elli kişiyi seçeceğiz demeyi düşündüm. Ne dersiniz?"

"Elli mi?"

Moz bana cingöz gibi bakarak kafa salladı. "Erkek arkadaşına mesaj attığımda bana iyi fikir dedi..."

Sef'e aniden bir bakış attım, o da bana mahcupça omuz silkti. Beni dışlayarak aralarında konuşmalarından hiç hoşlanmadım. Ayrıca Moz'un ondan erkek arkadaşım diye bahsetmesinden de hoşlanmadım. Aramızdaki her neyse Moz'un bilmesini istemiyordum.

"Erkek arkadaşım değil," dedim, gerçi Moz ekrandan beni öyle bir süzüyordu ki sanki Sef'in elinin nerelerde gezdiğini görebiliyordu. "Ama siz iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız..."

"Bence sen çabuk sonuç almak istiyorsun." Moz kaşlarını kaldırdı ve ağzımın payını almış gibi hissettim.

"Tabii," dedim. "Sen ne dersen, Moz."

Sonrasında, Sef arabadan bir şey almaya gidince Moz'a mesaj attım.

Bu dövüş DESTAN yazacak.

Onunla ne kadar çok konuşursam o kadar çok cevap yazar diye düşündüm.

Destan ve ötesini yazacak, DK.

Senden bir iyilik rica edebilir miyim?

Cinsel olmadığı sürece evet.

Iyyy. İğrenç. Kendim kaşındım.

Eğer başka insanlar da dahil olacaksa kimliğimi

bilmelerini istemiyorum.

Mahremiyet fazla abartılıyor, dedi tuvaletten bile Snapchat gönderen kişi.

Ciddiyim, Moz. İnternetteki benle internet dışındaki ben farklı insanlarız. Öyle kalmasını istiyorum.

Şu anda ciddiyim: Gizli kimliğin bende güvende.

Telefonumu tuş kilidine alıp Sef geri dönerken camdan dışarıya baktım. Moz'un bana güvence vermesiyle en azından bir yabancının maskemi çıkaracağına dair kaygılarım dindi ancak okuldan birilerinin beni tanımasından korksam da elinden bir şey gelmezdi.

İnternet dünyası o kadar büyüktü ki mantıken endişelenmeye gerek yok diyordunuz ama sonra insanlarla en sevdiğim YouTube sohbetlerimi düşünüyordum, kaç defa Moz'u tavsiye ettiğimi hatırlıyordum... Kimse beni dinlemiyordur diye haybeye konuşmuyordum.

Kafasını kazıtmış, soluk benizli bir kız göz maskesi taksa da takmasa da ayırt etmesi kolay bir tipti.

Kam'e gereken parayı toplamak için birçok şeyi tehlikeye atabilirdim ama gerçeği değil. Eğer okuldan birileri benim Doğruluk Kızı olduğumu öğrenseydi, o aptal videoyu tekrar canlandırmaları ne kadar sürerdi? Şimdiye dek okuldaki kimliğimle tanınmadan kendime internette bir yer kazdım diye çok güçlü hissediyor, kendimle gurur duyuyordum.

Ufacık bir püf sesiyle her şey sönüp gidebilirdi.

Sef ve ben uyuyakalmış olmalıydık.

"Birisinin telefonu çalıyor," diye mırıldandı boynumun içine. Dayısının yatağına birlikte kıvrılmıştık, kıyafetlerimiz üstümüzdeydi ve yorganın üstündeydik.

"Muhtemelen seninkidir." Gözlerimi kapadım ve vızlamanın susmasını bekledim ama Sef kıpırdanıp gözlüğünü takmaya koyulmuştu.

"Seninki," dedi telefonumu alarak. Arkasından, "Claire?" Ses tonundaki değişimden bu telefonu açmak isteyeceğimi anladım. "Seren arıyor."

Koşturarak telefonu açtım ama yine de yetişemedim; ben onu tekrar arayamadan ekranda bir daha ismi yanıp sönünce hemen cevapladım.

"Seren?"

"Claire." Hemen arkasından gözyaşlarına boğuldu ve öyle hızlı doğruldum ki Sef'in gözlüğü suratından kaydı.

"Seren? Seren? İyi misin? Ne oldu?"

"İyiyim, iyiyim." İyi değildi.

"İyi misin? Bir yerine bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz." Keşke hangi soruya cevap verdiğini bilseydim. "Gelip beni alabilir misin? Annemleri arayamam..."

"Tabii ki," dedim hemen, ne ya da neden ya da nerede olduğunu hiç takmadan.

Seren kasaba dışındaki alışveriş merkezinde yer alan büyük sinemanın tuvaletinde engelli kabininin içinde saklanıyordu ve kapıyı açar açmaz bana sımsıkı sarıldı, hayatını

kurtarmışım gibi omzuma teşekkürler diye fısıldadı. Yüzü gözü kızarmış olsa da çok güzeldi; üstünde en sevdiğim streç elbiselerinden biri vardı, bacakları çıplaktı çünkü hantal sandaletler giymişti ve ayak tırnakları kırmızıydı.

"Özür dilerim," dedi.

"Saçmalama. Ne oldu?"

Seren sarılırken geri çekilip yüzüne biraz su çarptı ve bana bir grup arkadaş film seyretmek için buluşacaklarını ama buraya geldiklerinde Chloe'nin Oliver Martinez'le çift olduğunu, diğer kızların geç kaldığını ve Seren'in Cave Boys grubuyla başbaşa kaldığını anlattı.

Dehşete düşüp kaşınmaya başladım.

"Hep birlikte oturacak bir yer bulamadık ve James..." Durup yansımasına bakarak kaşlarını çattı. "Benimle yan yana oturacağını söyleyince başta olağandışı bir nezaket gösterdiğini düşündüm."

Öylesine hüsrana uğramıştı ki alt dudağı titredi. Seren'i hiç böyle görmemiştim, ödüm patladı.

"Sonra ne oldu?"

"Daha kötüsü olabilirdi..." El kurutma makinesine döndü, bana bakamıyordu. "Sadece beni öpmeye çalıştı ve..." Seren elbisesinin bağlanma yerinin aşağısını işaret etti.

"Sonra ne?" Bir adım yaklaşarak sordum.

Seren alelade apış arasına doğru elini salladı. "Elbise giymemeliydim," diye fısıldadı.

Seren'in ağzından bu cümleyi duymak felaketti çünkü bu tam da onun inanışına o kadar zıttı ki.

"Üstündeki elbise açık davetiye değil." Seren'in, Rich'e

söylediklerini ona tekrar ettim, o zamanlar bunun düşüncesi bile bizim için şakaydı.

Seren cevap vermedi; onu tutup sarsmak, ağlamak, bağırmak ve James Blaithe'i bulup ona akıl almaz derecede, benim fiziksel becerimin üstünde şiddet içerikli şeyler söylemek ve yapmak istedim.

"Senin hatan değil, Seren." Ona belki biraz fazla sıkı sarıldım çünkü küçük bir yanım kendine bu durumdan pay çıkarıyordu. James bana Süt Meme adını taktığında ya da göğüslerimi avuçladığında bedenimin etrafına sınırı çekmeli ve ona bu sınırı aşmanın iyi olmadığını göstermeliydim.

Bunu söylemekten nefret ediyordum ama, "Polise filan gitmemiz lazım mı?" diye sordum.

"Tanrım, yok canım." Seren öylesine titredi ki omzuna koyduğum çenem çatırdadı. "Bir şey yapmadı. Sadece teşebbüs etti."

Üstüne basa basa teşebbüs etmesinin de yapmakla aynı kapıya çıktığını söylemek istiyordum ama Seren belli ki bunu düşünmek istemiyordu.

"Hadi gel," dedim. "Buradan çıkalım."

Arabaya yaklaşınca Seren kaşlarını çattı, sanki buraya nasıl geldiğimi daha önce hiç düşünmemişti. Ama ben adımlarımı hızlandırdım ve yüz tane soru sormasına fırsat vermeden onu arka koltuğa bindirdim. Yanına oturup Sef'in arkasını dönüp bize bakmasını seyrettim.

"Selam." Sef, Seren'e sırıttı, her zamanki gibi gevşekçe dudaklarını kıvırmadı, daha uysal, daha ufak, daha anlayış dolu gülümsedi. "Ben Sef, bu akşamki taksicinizim. Sizi nereye

götürüyorum hanımlar?"

Seren'in suratımın yan tarafına bir soru nakşetmeye çalışan, yuvalarından fırlamış gözlerini görmezden gelerek ona bizde kalmak ister mi diye sordum. İstemedi, ancak kısacık bir duraklamadan sonra bana onlarda kalmamı teklif etti.

Bana bakınca gözleri tekrar yaşarmıştı. "Özür dilerim, Claire."

"Dileme," dedim.

Bizi yeniden bir araya getirenin böyle bir olay olması zaten yeterince kötüydü ama aynı zamanda Seren'in yardıma ihtiyaç duyunca benden medet umabilmesi ve onun yanında olabilmem beni çok memnun etti.

Sonrasında, anneme böyle son dakika kalmaya gitmeme yol açan (muğlak, tamamıyla akıl karıştıran) hafifletici sebepleri sıralayıp yalvarmamdan çok sonra, Seren'lerin evinde bıraktığım ve artık bana küçülmüş olan pijamalarımı giymiş halde yatağına uzandık, birbirimize dönüp kıvrıldık ve dizlerimiz yorganın altında birbirine değdi.

Seren'in elimi tuttuğunu hissettim.

"Aradığım zaman geldiğin için çok teşekkürler," dedi sessizce.

"Sanki gelmezmişim gibi."

Elimi iki kere sıkıp bıraktı ve konuşmanın seyrinin değiştiğine işaret etmiş oldu, arkasından başucu lambasında gözlerinin içi ışıldayarak ve ağzı kulaklarına vararak konuştu.

"Evet. Demek Sef Malik. Seksi son sınıf öğrencisi ve senin

özel şoförün?.."

Burada oturmuş, en yakın arkadaşım bana geri dönmüşken, Sef'le ilgili gerçeği yalnızca kendime saklamak istemediğimi fark ettim.

"Benim özel erkek arkadaşım? Sanırım?" Suratımı buruşturdum, bunu dışımdan söyleyip ona açıkladığıma sanki inanamıyormuşum gibiydi.

"Anlatsana. Her şeyi. En baştan. İlişkinizin başlangıcından itibaren." Dudakları hafifçe titreyerek ekledi. "Hepsini kaçırdığıma inanamıyorum."

Aramız tam düzelmemişti, biliyordum ve sonunda Seren'i Seren yapan kilit noktalardan birini hafife aldığım için bana niçin o kadar kızdığını anlamama yardım edecek bir konuşma –ve Rich, Gemma ve bana küçük dağları kendi yaratmış gibi davranmasına sebep olan tepeden bakışı bırakmasını sağladığım bir başka konuşma daha– yapmamız gerekecekti ama bu gecelik, ona Sef'i anlattığımda, can kulağıyla dinlediğini bilmek bana yeterdi.

24. BÖLÜM

Rich'in telefonu, okula gidene kadar okumayı reddettiği mesajlardan çatlayacaktı ve sonunda ekrandan kafasını kaldırıp baktığında ve Seren'i okulun giriş kapısında gördüğünde o kadar aksiliği üstündeydi ki işler berbat olacak diye telaşlandım.

"Burada ne işi var sence?" diye mırıldandı Rich.

"Beni bekliyor."

Rich aniden durdu. "Ne?"

"Barıştık."

Bekledim ve acaba bana ya da Seren'in hatırasına olan sadakati, bize hak ettiğimiz ikinci şansı verecek kadar geniş mi diye anlamaya çalıştım.

"Eee, ben ne olacağım?" Rich o kadar allak bullaktı, o kadar güvensizdi ki Gemma'yla çıktığından beri yapmaya çekindiğim bir şekilde koluna giriverdim.

"Sen nerede durmak istersen orada olursun."

Kaldırımda beş uzun adım atana ve giriş kapılarından geçene kadar Seren umut ve tedbirle karışık bizi seyretti.

"Selam," dedi.

"Selam," diye cevap verdi Rich.

İçeri girmek yerine duvara oturduk, ilk zile aldırmadan

durduk ve Seren, Rich'e cumartesi günü olanları anlattı, ellerimi öyle bir yumruk yapmıştım ki parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Şimdi bile o günkü kadar sinirlenmiştim.

Seren, James'in onu öpmeye yeltendiği kısma gelince teklemeye başladı.

"Ondan sonra da elini..." Kaşlarını çattı, sinirli sinirli öfledi ve, "Elini hiç işi olmayan bir bölgeye koydu. İşte o zaman yanından ayrıldım. Claire'i aradım ve geldi," dedi.

Rich suratına bakakalmıştı, öfkeden köpürüyordu, ağzını sıkmaktan dudakları çizgi gibi olmuştu. Sonradan bir değişim oldu, gözleri hafif dondu ve yüzüne akın eden kan aynı hızla çekildi.

"James ne yapmaya çalıştı?" Rich kelimeleri zorla çıkarıyordu sanki, sesi kasılıyordu.

Seren de en az benim kadar şaşkındı.

"O... anlarsın ya. Açık açık söyletme işte."

"Seren..." Rich ellerini saçında gezdirdi. "Hay sıçayım."

Seren kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Biliyorum, çok yavşakça ama başarılı olamadı."

"Ne yapmaya çalıştığına göre değişir."

Rich meşum bir edayla telefonunu çıkardı, başparmağıyla ekranın bir yerine dokundu ve telefonu Seren'e uzattı.

En son müdürün odasına geldiğimde 9. sınıftaydım ve annem 10. sınıflar için yapılmış çizelgedeki seçeneklerden şikâyetçiydi.

"Denver, Seren ve... ah?..."

"Claire Casey." En son bir buçuk yıl önce gördüğü bir öğrenciyi tanımadığı için adamı suçlayamazdım.

"Affedersin, evet, doğru ya. Medya Çalışmaları konusundaki konuşmamızı hatırladım... memnun musun? Şahane. Lütfen, oturun çocuklar, buyrun."

Bay Chung deri tahtına kuruldu. Masasının üstü kitap ve kâğıtlarla doluydu, kâğıt ayırıcılar alt alta üst üsteydi ve klavyesinin tuşları o kadar eskimişti ki bazı harfler silinmişti.

"En az dert çıkaran üç öğrencimi odamda görmekten memnun olmadığımı söyleyemem ama birinci derse girmiş olmanız gerekirken buraya gelmenizin sebebini öğrenebilir miyim?"

Rich ve Seren aralarında bakıştılar.

"James Blaithe'i şikâyet etmek için geldik," dedi Seren.

Bay Chung çenesini sıktı, gözlerini kırpıştırması biraz daha uzun sürdü. "Anlatın bakalım."

"Geçen cumartesi günü sinemadayken, şey, tatsız bir girişimde bulundu."

"Sinemada?" Gerçi içerideki herkes şunu duydu: "Okulda değil?"

"Evet. O sırada farkına varamadım ama elbisemin fotoğrafını çekmiş." Seren güçlü ve net bir sesle konuşuyordu ama parmaklarıyla eteğinin plisini sıkıyor, buruyor, tekrar düzeltiyordu.

"Hocam." Rich söz aldı. "James bu sabah futbol takımının ortak sohbet sayfasına bir fotoğraf gönderdi." Eli titremeden telefonunu kaldırdı. Rich sinirlendiği zaman rahatsız edici bir sakinliğe bürünürdü. "Seren bu fotoğraftakinin kendisi

olduğunu kabul ediyor. Kimlerin ortak olduğunu görebildiğiniz için altına yazılan yorumların ekran görüntüsünü aldım."

İkimiz de gözlerimiz pörtleyerek dönüp ona baktık ve Rich yutkunarak telefonu Bay Chung'a uzattı. Asıl planımız James'ten şikâyetçi olmaktı ama Rich başarılı bir şekilde West Bridge futbol takımının yarısını ispiyonlamış oldu.

"Peki. Bayan Casey, sizin bu olayla alakanız nedir? Futbol takımında değilsiniz ya?" Bay Chung kibarca gülümsüyordu, Seren'le el ele tutuştuğum için buraya ona moral desteği vermek üzere geldiğimi söylememi bekliyordu.

Oysaki asıl o bana destek oluyordu, ben değil.

"Ben daha erken gelip şikâyetçi olmalıydım," dedim ve Bay Chung nazikten temkinliye saptı. "Fakat ben de internette paylaşılan, benim... eee... bikinimin kaydığı sırada çekilmiş bir videonun sorumlusunun James olduğunu düşünüyorum."

Bay Chung'ın tam da bu saniye göz temasını bozup masasındaki kâğıtları düzenleme ihtiyacı duymasına minnettardım.

"Ayrıca okul sınırları içinde de bana saldırdı," diye fısıldadım ve keşke daha önce eyleme geçseydim diye dileyerek Seren'in elini o kadar güçlü sıktım ki parmakları iç içe geçti. "Beni göğsümden sarıp kavradı."

Okul çıkışı, eski günlerdeki gibi Seren bize geldi. Mutfakta oturup kuru kahvaltılık gevreği atıştırdık, kah ödevlerimizi yaptık, kah havadan sudan ve her şeyden konuştuk, futbol takımı oyuncularının yarısı dersten alınıp Bay Chung'ın ofisine çağırılınca neler olduğuna hiç değinmedik.

Özellikle bir daha geri dönmeyen kaleciye ne olmuş acaba tahminlerine...

Bu akşam idman yapacaklardı ama Rich onu beklememize karşı çıktı, bize fazla tepki verdiğimizi söyledi. James takım dışına alındığı için hiçbir olay çıkmazdı.

Yine de kapının zili çalınca, arkasından Rich lambur lumbur içeri girince ikimiz de derin bir oh çektik.

Saat erkendi.

"Kimse 'sana dedim' demeyecek..." Rich'in sesi garip bir şekilde çatlak çıkıyordu ve koridorun köşesini dönünce sebebini anladık.

Rich antrenmandan sonra üstünü değiştirirken çok ağırdan alırdı ve takımdaki herkes –kız arkadaşının abisi bile– East Bank'le yapacakları maç öncesi takımı sakatladığı için ona uyuz olduğundan, James'in tek yapması gereken en son çıkan takım kaptanını dışarıda beklemekti. Yani James uzaklaştırma almanın okul alanı içerisinde bulunmamak anlamına geldiğini idrak edememişti.

Eğer saha görevlisi geç saate kadar kalıp etrafı toplamasaydı Rich bu karşılaşmasından hatıra mor göz ve acıyan boğazdan fazlasına sahip olacaktı. Buzdolabında çiğ et yoksa mor göze ne yapmalı sorusunu Google'dan araştırmakla ve hiç huyu olmayan bir şekilde gözyaşlarına boğulmuş Seren'e kâğıt mendil uzatmakla, aynı zamanda bu kimin hatasıydı başlıklı tartışmayı yatıştırmaya çalışmak arasında kaldığım için bayağı bir stres yaşadım.

Dondurulmuş bezelye ararken cep telefonumu yanlışlıkla buzluğun içine düşürünce ikisine de kesin artık diye böğürdüm.

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun, birbirinize suç bende suç sende diye laf atıyorsunuz. Suç ikinizde de değil. James Blaithe'ten başka kimse suçlu değil." Bezelyeleri Rich'in eline tutuşturdum. Cumartesi gününden beri kendime tam da bunu söylemeye çalışıyordum. "Seni hırpalayan ve intikam almak için o fotoğrafını millete yollayan James'ti, suratına yumruk atan James'ti. Benim memelerime el atan da James'ti."

Belki bu hareketini sıcağı sıcağına şikâyet etmeliydim ama James'in nasıl davranacağının muhakemesini yapmak asla bana düşmemeliydi. James'in bileceği işti bu.

Üç duble sıcak çikolata hazırlamaya koyulduğum sırada ikisinin de gözlerini üstümde hissettim.

"Amirane taraf ben değil miydim?" dedi Seren.

"Bir süredir böyle dediğim dedik oldu bu kız," diye ekledi Rich.

Elimde bir torba mini marşmelov olmasaydı, belki onlara attığım sert ve ciddi bakışın daha fazla ağırlığı olurdu.

"Eskiden hiç böyle değildi," diye mırıldandı Rich.

"Yeni erkek arkadaşı yüzünden."

Bir saniyelik sessizlik oldu ve arkasından boynumun arkasında ıslak, soğuk bir tokat duydum. Rich dondurulmuş bezelye torbasını kafama atmıştı, değil mi?

"Tahmin etmiştim!" dedi. Arkasından acılar içinde öksürük krizine girmesine rağmen, "Anlat. Hemen," diye eklemeyi başardı.

25. BÖLÜM

Cuma günü Sef beni okuldan aldı ve birlikte karavana gittik. Yarın Cesaret Çocuğu ve Doğruluk Kızı olacaktık ama şu anda Sef ve Claire'dik ve yatakta yastıkların üstünde kıvrıldık, doğru düzgün iki sevgili gibi dizüstü bilgisayarımda film açıp kucağımıza bir kova dolusu patlamış mısır aldık.

Cep telefonuna bir mesaj daha gelince Sef dilini damağına sürttü. Mesaj bombardımanı yaşanıyordu.

"Sakıncası yoksa annemi arayabilir miyim? Bu akşam yemek saatinde eve geleceğim dediğimi zannediyormuş da."

"Tabii..." Elimi havada sallayarak onu yan odaya gönderdim ve kendi cep telefonumu alıp çarşamba günü yüklediğimiz videoya yeni yorum gelmiş mi diye baktım. "Bir kitapçıya gidip bütün kitapların sırtlarını ters çevir, başlıkları okunmasın" dışında bir iddiayı gerçekleştirmeyi umdum.

Ancak bulduğum yorumlar hiç iyi değildi. Sadece iğrençtiler.

Sizce de DK biraz kilo vermesin mi?
Domuzcuk
Bence onun tipi domuz yemiyordur
Naçizane ukala fikrim
Çirkin kızları yiyen var mıdır???

Bu insanlar eskiden yorum yapan kişilerden değildi ve müdavimlerimizden birisi iğrençleşmeyi bırakın diye yorum yapınca içim ısındı ama yine de... domuzcuk, çirkin... onun tipi...

"Hayırdır?" Sef kendini yanıma attı ve telefonum elimden fırlayıp yere düştü, engel olamadan yerden alıp okumaya başladı. "Yeni yorum mu gelmiş?"

Ama okuyunca suratı asıldı.

"Bazı yeni takipçilerimizin tadından yenmiyor, değil mi?" Bana telefonumu geri verdi ve yanağımı öptü. "Benim tipim senin tipini beğeniyor ve gerisi götünü yesin."

Sef öne eğilip durdurduğumuz filmi tekrar oynattı, bana sokulup izlemeye koyuldu. Eli göğüslerimdeydi, kolu karnımın üstündeydi, sanki ben dev bir yastıktım.

Vücudum hakkında bu yorumları ilk görüşüm değildi ama bir yanım, bu tarz lafları Süt Meme'yle beraber geride bıraktığımı, hiç kimsenin Doğruluk Kızı'nın dış görünüşünü umursamadığını umuyordu...

Sef üstüme yasladığı elini oynatıp tişörtümün altına soktu, sanki tenimde mümkün olduğunca çok yere değmeye çalışır gibi parmaklarını iyice açtı.

O yorumlar onu durdurmam gerektiğini, kumaşı aşağı çekiştirip altında olanları görmemesini sağlamamı söylüyordu ama Sef ağırlık değiştirdi, dirseklerinin üstünde doğrulup nazikçe tişörtümü sıyırdı ve altındaki tenime minik öpücükler kondurdu.

Çok hoş bir histi.

"Gel buraya..." dedim ona ve Sef ağzını yaklaştırdı,

öpüştük, filmse arka planda hâlâ oynuyordu. Öpüşmemiz tatlıdan arzuya dönüşünce ben de ellerimi tişörtünün altına soktum.

Sef geri çekilip gözlüğünü çıkardı ve yatağın başucuna koydu, kısa bir tereddütün ardından üstünü tamamen çıkarıp hassasça benimkine uzandı, soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Benim tipim senin tipini beğeniyor.

Çok geçmeden kıyafetlerimizin çoğundan sıyrılmıştık ve yorganın altındaydık, vücutlarımız sarmaş dolaş, nefeslerimiz, öpüşlerimiz ve sözlerimiz kulaktan kulağa fısıldanarak birbirine karışıyordu.

"Çok güzelsin..." dedi Sef bana.

"Sen de fena değilsin," diye takıldım. Sonra omzumu ısırınca, "Ah!" diye bağırdım.

"Yani yapacak mıyız?" Sef gözlerini kıstı.

"Bilmem?" dedim. "İstersen?"

Sef yutkunup kahkaha attı. "Ah, istemez miyim..." Parmağını sutyenimin askısının altına sokup beni yavaşça kendine çekti ve öptü.

Sonra sutyenin askısını bilerek hiç seksi olmayan bir şekilde bıraktı ve geri çekildi.

"Çok fazla yaptığım bir şey değil, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" dedim, parmağımla omzunu takip ettim, buna karşılık ne diyeceğimden pek emin değildim. Sef benden büyüktü. Ve bir erkekti. En az bir kız arkadaşı olmuştu.

Sutyenimin askısını birkaç defa çekiştirip bıraktı ve elini tutup durdurdum çünkü canım acıdı.

"Ben insanları hayatıma almayı sevmiyorum, biliyorsun?" dedi sonunda.

Bana böyle bakarken suratı çok yakışıklıydı. Açıkyürekli ve incinebilirdi, çoğu zamanki o hergele havasında değildi.

"Fark ettim," dedim. "Olsun."

Ellerimi vücuduna doladım, bu kadar yakınımda olmasının ve verdiği sıcaklığın keyfini çıkardım, kulağına doğru öpücükler kondurup fısıldadım. "Seni ne kadar tanıyorsam, ister buzdağının görünen ucu olsun, ister ruhunun derinlikleri, çok hoşuma gidiyor."

"Eh o zaman, benim de senden hoşlanmam çok uygun," dedi Sef.

Tekrar öpüştüğümüzde benden ne kadar hoşlandığına, vücudumun ne kadar seksi olduğuna ya da Sef'in beni hayatına almaktan ne kadar şüpheli olduğuna dair tüm kuşkularım silindi. Dudaklarımı ve burnumu derisine bastırdım, onu içime çektim, bastırdığı inlemenin yumuşacık sesiyle heyecandan titredim. Sef külotumu çekiştiriyordu ve ben de onu taklit ettim, sonunda ikimiz de çırılçıplaktık, dişlerimiz çarpışıyor, dirsekler, kaval kemikleri birbirine çarpıyordu, kıkır kıkır gülerek öpüşüyorduk.

Bir beceriksizlik vardı. Sef'in elleri buz gibiydi. Habire pardon diyorduk ve Sef benden başka kimsenin eli değmeyen yerlerime dokununca arzudan değil rahatsızlıktan arada bir nefesimizi tutuyorduk.

Hiç hayalimdeki gibi değildi.

Romantik değildi, hatta bazı bölümlerde seksi bile değildi. Aynı zamanda çok heyecanlıydı ve rahatlatıcıydı ve karnımdan garip bir ses çıkınca Sef beni geri itip iğrenmedi, sadece gülüp göbek deliğimi öptü. İkimiz de gergindik, ikimiz de

mutluyduk, ikimiz de bazen gereksiz derecede kibardık, her şeyi acaba yapmamız gerektiği gibi mi yapıyorduk diye başımız dönüyordu.

Öyle ya da böyleydi, bana çok doğru geldi.

Sonrasında tişörtümü üstüme geçirip banyoya koştum ve klozete oturup okulda kulak misafiri olduğum konuşmaları düşündüm; her kimle yaptılarsa hüsrana uğrayan kızlar ya da Gemma'nın anlattığı üzere, erkek arkadaşıyla yattıktan sonra, hakkında yanlış şeyler demesinden korktuğu için oturup ağlayan Chloe...

Ben hiç öyle hissetmiyordum.

Öncesinde de hoşlandığım kadar çok hoşlandığım birisiyle seks yapmıştım ve daha önemlisi kendimden de bu kadar hoşnuttum.

26. BÖLÜM

Büyük gündü ve buluşmadan önceki mesaj trafiği üçümüz arasında öylesine yoğundu ki sadece buraya gelirken yolda uyuyabildim, Bayan B.'nin yolcu koltuğunda biraz kestirebildim.

Moz alışveriş merkezinin içindeki göze batmayan küçük bir kafede bizi bekliyordu, saçlarını kaşına kadar indirilmiş, çizgili bir berenin içine saklamıştı.

"Hey hey," dedi benden çok Sef'e daha uzun ilgiyle bakarak.

Bütün sabahı yarışmayı kazananlarla buluşup tanışmakla geçirmişti. Onar onar gruplar halinde yakındaki bir kafeye branca gelmeleri için sözleşmişti. Moz ne zaman halka açılsa, bunu yapıyordu. O yüzden bu kadar sadık takipçilere sahipti ve Reddit o yüzden arkasından gelen yatıp kalkma hikâyeleriyle doluydu.

Ancak bu kez amaç sırf işti. Moz herkese tişört ve göz maskesi dağıtıyor, kim nereye oturacak, ne yapacak (tabak çanak/bardak/çatal bıçak fırlatmak yoktu; birbirine hedef alınan sıcak yiyecek yoktu) talimat veriyordu. Ayrıca herkese eğer yakalanırlarsa kendi başlarının çaresine bakmayı göze alacaklarını sözleşmeyle imzalatmıştı. Çıkmalarına izin vermeden

önce bütün e-posta ve mesajlar Moz'un gözü önünde silinecekti.

"Lan, sanki terörist saldırı planlıyoruz." Sonra Sef'e baktı. "Yanlış anlama."

İşkence gibi geçen bir saniye Sef, Moz'a dik dik baktı.

"En meşhur seri katillerin hepsi beyazsa, o zaman ben de senden şüphe etmeli miyim, Moz?"

"Öyle demek istemedim..."

"Hiç kimse istemez zaten." Sef iç geçirip tuvalete gidiyorum dedi.

"Nereli?" Sef çıkarken Moz başıyla onu işaret etti.

"Britanya," dedim, bir keresinde Sef'in birisine otobüste öyle dediğini duyduğum için.

"Alıngan mı ne?"

"Kaba mı ne?" diye cevap verdim.

Moz konuyu deşmeye devam etmek istiyordu, belliydi ama sonra aniden koptu ve başını yana salladı.

"Özür dilerim. Pislik yapmak istememiştim."

"Ama öylesin, Moz." Şaka yapıyormuşum gibi eline vurdum. "Aynen öylesin..."

Moz yavaşça diğer elini elimin üstüne koyup elimi esir aldı.

"Sana hayallerini altın bir tepside sunan pislik, Doğruluk Kızı." Hemen arkasından tuvaletten gelen Sef'e döndü ve aynı özrü diledi. Pişmiş kelle sırıtışı, abartılı jestler, yapmacık bir tevazu.

Kendi kendime Moz güç kazanacak, biz para, diye hatırlattım.

Saat 11.45'e kadarki bekleme dönemi bir nevi can

çekişmeydi benim için, yiyecek bölümünde bana ayrılan masada, önümde bir sürü yiyecekle oturdum. Yapış yapış kremalı donatlar, bir tabak cips, küçük kâselerde barbekü sos ve domates sos, salata barının sunduğu en aerodinamik sebzeler ve yavaş yavaş suya dönüşen üç kâğıt bardak dolusu buz vardı.

İlk yiyeceği atmak bendendi. Anlaşılan, izleyicilerimiz kişiliğimi daha yakından tanımak istiyordu.

Şu anda etrafımdaki kalabalığı, bunu gerçek hayatta ve internette yapışımı izleyecek insanları düşündüm. Bu noktaya geleceğimi baştan bilseydim gene Sef'e yardım etmeye bu kadar can atar mıydım?

Altı dakika kaldı.

Karnımın derininden yukarı korku fırladı, gırtlağımdan döndü ve boğazıma yapıştı. Başarıdan da başarısızlıktan da aynı miktarda ödüm patlıyordu. Yakalanırsam annemler öğrenecekti, ciddi ciddi başım belaya girecekti ama yakalanmazsam... Ya bu video istediğimiz başarıya ulaşırsa?

O zaman ne olacaktı?

Tüm bunlar aynı anda yaşanmamalıydı. Aynı anda heyecanlanmak, korkmak, kaygılanmak ve sabırsızlanmak insanı fazlasıyla allak bullak ediyordu.

Bu masada ayağa kalkıp başlamaktan daha az istediğim bir şey yoktu... (aman Tanrım) son dört dakikaydı.

Vücudumdaki bütün sinir uçları harekete geçmek için alev almıştı ve Sef'ten daha kıpır kıpırdım, şöyle bir etrafıma baktım, bulunduğu noktaya odaklandım. Keşke bana Covent Garden'daki dar sokakta yaptığı gibi ikna edici bir konuşma çekseydi.

Açılış sahnesini geniş açıyla yakalayabilmek için GoPro'yu başlatmış olmalıydı ve kısa bir an, kusursuz görüntü yakalar diye endişelendim. Sef sinematografi konusunda şahane değildi...

İki dakika.

Yiyecek bölümünün uzak ucunda Moz'u görebiliyordum. Maske takmak ya da tişört giymek zahmetine katlanmamıştı, laf cambazlığı, şöhreti ve serveti onu her durumdan kurtarır diye kendine çok güveniyordu.

Sef'te de bunun benzer yankısını görmüştüm; en son videolarımızda sezilen bir fütursuzluk ve bugün buraya gelişi...

Sef'in, Moz gibi davrandığını, sanki hiçbir terslik olmazmış gibi yaptığını görünce, Kam, erkek kardeşinin ona yardım etmek için yaptıklarını görse ne düşünürdü diye merak ettim.

Önüme baktım: Çekim zamanıydı.

Maskemi yüzüme indirip tişörtümün altına tutturulmuş kamerayla çekim düğmesine bastım, sonra telefonuma döndüm.

"Hey hey." Aynı Moz gibi söylemiştim. "Benim, Doğruluk Kızı. Kitlesel yıkım silahlarıma hazır olun."

Cep telefonumu kaldırıp cephaneliklerimin üstünde gezdirdim ve filmi tekrar kendime çevirdim.

"Kilitli, karbonhidrat yüklü ve patlamaya hazır." Üstümdekinin fermuarını açıp içindeki kamerayı ortaya çıkardım. Sonuncu geri sayımı başlatıp parmaklarımı kaldırırken elim titriyordu. "Beş... dört... üç... iki..."

Yapmak istemiyordum.

"...bir."

Her yerim kilitlendi ve olduğum yerde kaldım, donmuştum. Yapamayacaktım.

Tekrar parka geri dönmüştüm, insanlar bana bakıyordu ama o tuzağa düşmektense, Kam'in anılarına tutundum, geçen haftasonu nihayet Ay'ı bitirişimiz, birisinden Noel hediyesi gelen ve birlikte okuduğumuz romanın arasına konmuş kitap ayracını, çok az bir hareketle çok şey söylemesine yardımcı olan iletişim aracını hatırladım.

Bunu, onun için yapacaktım.

Bir dizi metalik gürültü ve sandalye itme sesiyle beraber masaya tırmandım, bir donat alıp dimdik durdum, bir kolumu geri çektim ve ateşe hazırdım.

"YEMEK SAVAŞI!" diye bağırdım ve tatlı çöreği yiyecek salonunda, Moz'un cart mavi saçlarına doğru hedef alarak fırlattım.

Tam bir keşmekeşti. Yiyecek bir şeyleri fırlatmaya başlama ayrıcalığına katılmak için para ödemiş insanlar masaların dört bir yanına konuşlanmıştı. Bir sebzeli börek havada uçtu ve birisi bir kızın suratına spagetti yapıştırınca bir çığlık koptu. İçecekler fışkırıyor, yanlarında yer alan masalara gökkuşağı gibi rengârenk sular halinde püskürüyorlardı. Ağlayan çocuklar mı ararsınız, bağıran anne babalar mı, bize masalardan inin diye bas bas bağıran farklı tezgâhların arkasında çalışan insanlar mı, ne ararsan vardı.

Artık başlamıştık, ok yaydan çıkmıştı. Masadan aşağı atlarken, cephaneliklerimi kucaklayıp koşarken ben bile

kontrolden çıkmıştım. Arkamı dönüp Sef'i aradım ama yiyecekler sağdan soldan uçarken, bizim DOĞRULUK ve CESARET tişörtlerinden giymiş, maskeleri takmış insanların arasında kimin kim olduğunu anlamak olanaksızdı. Çok kötü hedef alıyordum ve masalarının altına saklanacak atikliği gösteremeyen iki masum yabancıyı az önce buzladığımın farkındaydım. Ama bize katılan oldu ve bir tabağın çat diye kırıldığını duydum.

"SADECE YİYECEK DEDİK, DANGALAK!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Moz.

Anlamadığım bir taraftan birisi kolunu uzatıp tişörtümü çekti ama ellerinden kurtuldum.

Her tarafım yemek artığıyla doluydu, peruğumda köri vardı, soğuk ve ıslak bir şey donumdan aşağı akıyordu. Hepimiz gitgide Moz'a doğru yaklaşıyorduk, savaştan en fena nasibini alan oydu. Derken CESARET tişörtü giymiş birisi bir masanın tepesinden, "Doğruluk Kızı'nı hedef alın!" diye bağırdı ve bir grup pizza dilimi göğsüme pat pat yapışırken Platoon posterindeki pozla vurulmuş gibi kollarımı iki yana kaldırdım.

Kahkahalar atıyorduk, ciyaklıyorduk, bağırıyorduk ve neden burada olduğumu, ne yaptığımı unuttum, tamamen kendimden geçmiş, kaybolmuştum. Eğleniyordum.

Ta ki birisi kulak tırmalayıcı bir düdük çalana dek, ortalıkta duranlar ve savaşa katılanlar bile dondu.

Dışarı çıkma işareti verilmişti.

27. BÖLÜM

Paçayı sıyırdık. Yemek savaşı müthiş sükse yaptı. Yani bildiğiniz sükse yaptı. En büyük paylaşım sitelerinden birine eklendi, herkesin ana sayfasına düştü ve internetin dört bir yanından –dünyanın dört bir yanından– insanlar videomuzu izlemeye geldi.

Moz'un kanalından.

Sonuçta, bu riski alan, bu iddiayı düşünen ve yakalanan oydu. Alışveriş merkezini, dava açmaktan caydıran ve özür maiyetinde bir bağış kampanyası düzenleyip pişman olmuş Moz'u ortaya alan misafirlerin üstüne strafor fırlatmasına ikna eden yine onun menajeri olmuştu.

Acaba Moz'un hayatında hiç terslik yaşanıyor muydu diye merak ettim.

Ancak.

Bu iddia Sef'ten bir şeyler aldı götürdü. Onu bozdu. Öfkelendirdi. Bu sabah beni arabayla aldığı andan itibaren ruh hali bizi zehirliyordu ve Moz'a dün attığı sinirli e-posta yüzünden zaten bir kere kavga ettik. Adama menajerine ödediği para, bizim bağışlarla topladığımız paradan daha mı fazlaydı diye sormuştu. Şimdiyse filme çektiklerimiz hakkında homurdanmayı sürdürüyordu.

"Çok salağız. Yemek savaşı videosunun sonuna bir etiket koyup sırada yapacaklarımızı haber vermeliydik."

"Biliyorum, az önce de dedin." Yaklaşık yirminci kez. En azından Moz'un bu videoyu montajlayıp yüklemesi ne kadar uzun sürdü diye yakınmayı kesmişti. Bir kere daha söylerse çığlık atabilirdim. Moz'un kesip birleştirmesi gereken o kadar çok çekim vardı ki kâbus gibi olmalıydı ve topu topu beş günde yaptı. Yayınladığı video inanılmaz derecede etkileyici bir başarıydı ve Moz bir bakıma yeni kahramanım olmuştu.

"Millet bağışı kesti resmen!" Sef arkasına yaslanıp dizüstü bilgisayarını bana doğru iterek gösterdi. "Bak."

Bakmama gerek yoktu. Sef sadece kendisi bu tür şeyleri takip ettiğini sanıyordu ama durum hiç öyle değildi.

Bayan Stevens bir keresinde bize farklı medya kanallarında reklam kampanyalarının oranlarını uzun uzadıya açıklamıştı ve rakamlar şoke edici derecede düşüktü. Biz de bunu başından beri biliyorduk. Sadece, oranlar aynı kalsa da, miktarı izlenme sayısıyla birlikte yükselmeliydi, değil mi? Mesela bir milyonun yüzde ikisi, yüzün yüzde ikisinden daha büyüktü.

Fakat Sef'in altını çizmeye çalıştığı nokta şuydu ki kimse bir inisiyatif verilmeden bağış yapmıyordu ve biz onlara herhangi bir amaç sunmuyorduk.

"Moz'u Skype'tan arasak mı?" diye önerdim.

Sef beni duymazdan geldi ve cam kenarındaki koltuğa uzanıp karavanın içini inceledim. Burası birçok yaşanmışlık iziyle doluydu. Birimiz (Sef) banyonun çöpüne muz kabuğu atmıştı ve bir haftadır çekim yapmadığımız için kabuk çürüyüp siyah olmuştu ve havada tatlımsı bir koku vardı. Lavabonun

etrafında kupalar, kirli tabaklar yığılmıştı, bisküvi kırıntıları ve cesaret işleri kalıntıları halının üstünde basıp çiğnenmişti. Yan odada yatak dağınıktı, yorganın yarısı yere kaymıştı ve çarşafın bir köşesi ortaya toplanmıştı. Danish Dayı pat diye çıkagelse cesaret işlerinden birinde kullanılan kelepçe ve reflektörleri her oynatışımızda yere dökülen alüminyum folyo parçalarını görüp burayı bir çeşit acayip zevkler mekânı olarak kullandığımızı sansa yeriydi.

Hemen yanımda oturan Sef, huzursuz bir şekilde yorumları tarıyordu.

"Bak," dedim, gitgide gerilen omzunun üstünden nahoş yorumlardan birini okuyarak. "Ya burada oturup kendi kendimize bileniriz ya da..."

"Hiç havamda değilim."

Bu sözel tokadı sindirmek için bir saniye durdum ve devam ettim. "... yeni doğruluk ya da cesaret işleri çekeriz, her zaman yaptığımız gibi." Dinlediğini gösteren bir iz bulamayınca uzanıp dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım. "Sef, çok ciddiyim. Şu yaptığın, moralini düzeltmeyecek."

"Sen nereden bilirsin ki?"

İçimden saatler boyu #SütMeme yorumlarını okuduğum günleri düşündüm. "Evet, bilirim."

Sef öfkesini yönlendirecek bir mecra arayarak bana surat astı.

"Hem ne manası var?" Telefonunu odanın diğer tarafındaki yatağa fırlattı ve dizüstü bilgisayarımı bir hışımla dizinden kenara itti. "İmkânsızı başarmak için bir ayımız kaldı. Bunu neden yaptığımız kimsenin umrunda değil."

"Benim umrumda."

"Senin için söylemesi kolay ama senin hayatın risk altında değil." O kadar zehir zemberek konuştu ki bir an tepki gösteremedim.

"Hayır, değil. Kam'in hayatı risk altında," dedim sessizce, Sef başka tarafa bakınca kalbim kırıldı. "Ne dememi istediğini bilmiyorum, Sef."

"İlle bir şey demek zorunda mısın yani?"

"Yani çenemi kapatayım?"

"Bazen." Sef iyice içine kapandı, kollarını göğsünde kavuşturup mindere gömüldü.

"Sana dokunamam, seninle konuşamam. O zaman neden buradayım, söyler misin?"

"Burada olmak zorunda değilsin."

"Tamam. Tamam. Tam istediğin şey olmuşken, hâlâ bütün gece oturup kurban psikolojisinde kendine acımanı seyretmek istemiyorum." Eşyalarımı toplamaya başladım ama Sef benimle bilgisayarımın arasına girip beni önledi.

"Nasıl yani benim istediğim şey?" diye yapıştırdı.

"Profilimizin yükselmesi için Moz'un yardımını istedin, etti. Para toplamamıza yardım etmesini istedin, etti."

Benim de bu uğurda bir sürü bedel ödediğimi suratına haykırmak istedim. Yemek savaşı videosuna bir sonraki tıklayan kişinin beni tanıyan biri olabileceğinden endişelenmekten geceleri gözüme uyku girmiyordu. Bir sabah uyanınca memelerimin neye benzediğini bilen birkaç yüz kişiden ibaret olmadığını, birkaç yüz bin kişiye ulaştığını öğreneceğimden. O video internetten kaldırılmıştı ve James'in telefonuyla sabit

diski öfkeden kuduran anne babası tarafından silinmişti ama bahse girerim, Isaac ya da Vijay bir yerlerde bir kopyasını tutmuştu.

Sef elini yüzüne götürdü, sinirden avucuna kükredi ve sonra ellerini açtı, gözlüğünün arkasında gözlerinden ateş püskürüyordu.

"Onu kurtarmaya yetmiyor işte!"

Eğer bu kadar tepem atmasaydı, Sef'in bu sözleri karşısında sinerdim. Ama öfke beni güçlendirdi. Gaddarlaştırdı.

"Sürekli onu kurtaracağımızı söylemekten vazgeç. Bizim amacımız bu değil; Kam bir kaza geçirdi ve bunu değiştirmen imkânsız. Bu noktaya ulaşmak onun için ne kadar zor oldu, biliyorsun, iyileşmesi mümkün değil. Anlıyorsun, değil mi?" Suratında, bulamadığım bir idrak aradım. "Sef? Bana anladığını söyle."

Sef gözlerini kırpıştırarak kapatıp arkasını döndü. "Evet. Herneyse. Biliyorum."

Cam kenarındaki koltuğa yığılmasıyla koltuk gıcırdadı, başını ellerinin içine aldı ve yanına oturup kolumu omzuna doladım. Bir an beni üstünden silkecek sandım ama sonra bana yaslandı, ben de burnumla dudaklarımı bastırıp başının arkasını öptüm.

Yemek savaşında elde ettiğimizin iki katına ulaşmak için beş haftamız vardı ve bu işe giriştiğimizden beri ilk kez pes etmek üzereydim.

Son birkaç haftadır, Kam'in dil ve konuşma terapisini

birleştirmişlerdi. İletişim uygulamasını hâlâ kullanıyordu ama aynı zamanda konuşuyordu da. Çok zordu. Dili peltekti, sözcükleri düzgün değildi ve onu anlaman biraz uzun sürerse hemen sabrı taşıyordu ama kendi sesini çıkarıyordu ve ne kadar stresli olsa da harika bir gelişmeydi.

Bugün pek kitap okumadık ya da konuşmadık ama arkadaşlık kurduğumuz şu aylar içinde, Kam için nicelikten çok niteliğin önemli olduğunu öğrenmiştim.

"İyi misin?" Kam beni işaret etti.

"Evet, affedersin. Sadece biraz..." Kam'in yeni bir yere taşınmak, yeni bir programa başlamak ve farklı terapistlerle çalışmak zorunda olsa nasıl tepki göstereceğini düşünüyordum.

"Üzgünsün." Ü harfini zor söylemişti.

"Evet," dedim. "Sarılabilir miyim?"

Kam başıyla onayladı.

Öne eğilip kollarımı omzuna sardım. Hastane kokuyordu ama alttan alta, aynı zamanda kendi gibi kokuyordu.

"Teşekkürler." Kam'in hayatımda olmasına minnetle dolu, güçlü bir sesle konuşmuştum.

Onu bırakınca Kam güldü ve ben de o kadar çok gülümsedim ki ağzım acıdı.

Odasından çıktığım saniye gülüşüm yıkılıp ağlamaya dönüştü ve kapalı merdivenlere kadar zor ulaşıp yere oturdum, başımı ellerimin arasına alıp Kam'in çektikleri için ruhumun derinliklerinden gözyaşı döktüm. Başına gelen kazaya, çektiği acılara, iyileşmenin beraberinde getirdiği korku, karanlık ve duygusuzluğa ağladım. Onunla hiç ilgisi olmayan bir savaşa daha göğüs germek zorunda kalacağını düşününce sinirden

uluyarak ağlamak istiyordum.

Onu belki de yüzüstü bıraktığım için ağlıyordum.

Bundan sonra her ne teklif edilirse yapacaktım.

Pazartesi akşamı geç olmuştu ve yatağa yatmıştım ki telefonumun ışığı yandı.

Moz'la barıştım.

Şahane!!!

Tek şansımız –son dört ayımıza değmesi için tek şansımız– zarları atmaya devam etmekti ve bizi oyun masasında tutan kişi Moz'du. Cesaret gerektiren işleri nasıl yapacağımızı planlarken, videoları montajlarken duyduğum heyecan, Moz'la tanıştığımızdan beri sönmüştü. Ne ben ne Sef meşhur olmak için bu işe girmiştik ve ödediğim bedel bana ağır geliyordu. Her gün internete girip herkesle etkileşim kuruyordum: Sef'e karşı yavşak ırkçı laflar, bağışlardan katbekat yüksek istikrarda artmış kilomla ilgili yorumlar vardı.

Moz biz budalaların altın biletiydi ama elimiz mahkûmdu ve Sef'in onunla barışmasına seviniyordum. Acaba ne kadar yerlerde sürünmüştü...

Telefonumun ışığı tekrar yandı.

Yeni bir cesaret kurguladık, yemek savaşından çok daha büyük bir şey.

?.. Çok geç olmuştu, çok yorgundum ve sadede gelmesini istiyordum.

Moz aramızda gizli kalmasını istiyor.

İzleyicilerden mi?

Hı hı.

Ama hâlâ yazıyordu.

Senden de.

Benden mi???

Güven bana, güzel olacak.

Fakat böyle davranan bir Sef'e güvenmek gitgide zorlaşıyordu ve cevap yazmak yerine, aylardır ilk kez telefonumu kapattım ve gözlerimi yumdum. Benden bir cevap istiyorsa bekleyecekti.

ŞUBAT

28. BÖLÜM

Cesaret Çocuğu ve Moz'un gizemli bir eyleme katılmak için bana meydan okudukları video inanılmaz popüler olmuştu fakat bağışlar, eskisi gibi yükselişte değildi, bu da bir sorundu.

40bin açıktayız.

Eee?

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve Moz'un gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum.

Yani ay sonu gelmeden iki tane daha eylem yapmalıyız. Sadece bu yetmez.

Moz, yirmi binden fazla hedef koymamamız gerektiğini, yoksa ulaşamayacağımızı ısrarla belirtiyordu. Sorun şuydu ki yemek savaşı üç haftadır izleyici toplamıştı ve Moz insanları aramıza katmaktansa daha fazla bağış yapmak için kandırmayı başarmıştı. Ancak bu eylem için öyle bir seçenek yoktu anlaşılan.

Önce şunu yapıp halletsek? yazdım. Karavandaki cam kenarındaki koltukta Sef'in yanında oturuyordum ve

ayaklarımı ısıtmak için bacaklarının altına soktum.

Hali beni endişelendiriyordu. Bu cesaret işinde bir bit yeniği vardı ama ne kadar ısrar edersem edeyim nuh diyor peygamber demiyordu.

Ayın 15'i, cumartesi?

Olmaz. Annemin doğumgünü.

Sef dilini cıklattı.

"E, söyle ne yapayım," dedim. "O akşam ailece yemeğe çıkacağız."

"Yani pazar günkü vardiyamı değiştirmem lazım," diye homurdandı ama Moz on altısı uyar deyince karşı çıkamadı.

Peki hedefe ulaşamazsak yine de çekime devam edecek miyiz?

EVET. Sef cevabı yazıp bana burnundan soluyarak baktı. Bunu daha önce konuşmuştuk.

"Moz'un fikrini almak istedim," dedim.

Tam kararlaştırdığımız tarihte filmi çekeriz, ben tanıtım görüntülerini atarım ve tam videoyu yayınlamadan insanların hedef rakamı bağışlamasını sağlarız.

"Gördün mü?" diye mırıldandı Sef ve çoraplı ayağımla bacağını dürtükledim.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyordum. Bir çözüm olmasına seviniyorum."

Sef yumuşadı ve parmağını ayağımın tabanında gezdirmeye başlayınca çığlık atıp ayağımı geri çekmeye çalıştım. Moz'a harf hatalarıyla dolu bir cevap yazıp koltuktan fırladığım gibi yatağa koştum.

Sef arkamdan yetişince gıdıklama öpüşmeye dönüştü, öpüşme de film çekmemiz gereken yerde yapmaya vaktimizin olmadığı şeylere dönüştü.

"Bana cesaret gerektiren iddianızın ne olduğunu söyleyebilirsin, Moz'a söylediğini söylemeyiz," diye fısıldadım Sef'in tenine. Konuyu açmanın hiç sırası değildi ama aklımdan çıkaramıyordum.

"Yapma bunu, Claire. Biliyorsun, olmaz..." Beni öptü ama artık bu yaptıklarımızdan hiç rahat değildim çünkü benden sır sakladığını düşünmeden edemiyordum.

"Arkadaşlar birbirlerine karşı açık olur, Sef," dedim onun lafını ona satarak.

Ne dersem diyeyim, onu Moz'u değil beni seçmeye ikna edemezdim. Ayağa kalkıp hiç çıkarmamış olmam gereken giysilerimi giymeye başladım.

Uykum öylesine hafiflemişti ki elimden avucumdan kayıveriyordu ve yakalayabildiğimde de beynim tutamıyordu, sızdıktan birkaç dakika sonra uyanıyordum, gözümle hemen perdenin arkası aydınlandı mı diye kontrol ediyor, dijital saatimin kırmızı ışığına bakıyordum.

Tek yaptığım, bugün yapma ihtimalimiz olan şeyleri aklımdan geçirmekti, ancak hayalgücümü zorlamaya çalıştıkça sanki iyice çıkmaza sapıyordum. Seren ve Rich'e ne zaman çıtlatmaya çalışsam, yumruğumu masaya koyup hayır demem gerektiği cevabını alıyordum ama onlar Kam'i tanımıyordu. Onların nezdinde Kam sadece eskiden bizim okulda okuyan

bir çocuktu. Tanıdıkları Kam'in, benim yardım etmeye çalıştığım Kam'le aynı kişi olmadığını anlayamıyorlardı.

Kahvaltıda o kadar sakarlığım üstümdeydi ki mısır gevreğimi kâseye koymayı beceremedim, sütünü koymak hak getireydi.

"Senin neyin var böyle?" Annem iyice batıracağım riskini göze almadan dilini cıklatarak yerleri sildi.

"Hiç."

Babamla aralarında bakıştıklarını görmek için kafamı kaldırıp bakma ihtiyacı duymadım.

"On beş dakika sonra arkadaşını görmeye gitmeye hazır mısın?" diye sordu babam, pijamalarımı süzerek.

"Evet..." Mısır gevreğimi kâseden kafaya dikip annemin kınayan bakışlarını üstüme çektim. "Daha sonra dışarı çıkmamın sakıncası yok, değil mi?"

"Nereye ve neden?" diye sordu annem.

"Film Kulübü'nden çocuklar gece çekimi yapmak istiyor. Nehir kenarına ineceğiz."

Annemler Film Kulübü'yle ilgili söylediğim tuhaf tuhaf şeyleri yan yana koyup bağlamaya kalksalar nasıl bir film çektiğimiz sonucuna varırlardı çok merak ediyordum. Olay örgüsü olmayan, çok stil yüklü, aslında izlemeyeceğim, avangart bir şeyler herhalde.

"Tatilinin en azından bir parçasını okul derslerine ayıracağına söz verdiğin sürece..." diye uyardı annem.

"Şeref sözü."

Annem uzanıp boş kâsemi aldı, babamın parlak kafa derisine de bir öpücük kondurdu. Bu hareketinde uzun zamandır

görmediğim bir şefkat gizliydi ve dün akşam ne kadar eğlendiğimizi düşündüm, annemin maytaplarla dolu tiramisuyu görünce ve restorandaki diğer müşterilerin "İyi ki Doğdun" şarkısını söylemesini duyunca utanışına babamla ben nasıl kahkahalarla gülmüştük.

Belki bu akşamdan sonra, kendimi Malik ailesine daha az adar, kendi aileme daha fazla zaman ayırırdım.

Aydınlık, sıcak bir gündü ve Rec'e ulaştığımda Bueller Koğuşu'ndaki nöbetçi hemşire Kam'i tekerlekli sandalyesiyle terasa çıkarmayı önerdi. Kitap okumam gereken zamandan yemiştik çünkü ağaç gölgelerinin güneşin ışığını kesmediği bir nokta bulmak zaman aldı.

Neyse, orada oturduk, ben Kam'in yanındaydım, Noel'den beri okuduğumuz resimli roman kucağımda açık duruyordu ve ayaklarımı terasın alçak duvarına koymuştum. Kusursuz, çok güzel bir saat geçirdik. Engin ve sessiz çimenliklere dönüktük, sakin bir pazar gününde ağaçlarda kuş cıvıltılarını ve hafif bir yaprak hışırtısını, rüzgârın serinliğini duyabiliyordum. Kam'e iyice sokulup sıcaklığını ve dostluğunu paylaştım.

Hemşire onu içeri almama yardım etmek için geri döndüğünde Kam kadını durdurdu.

"Claire." Arkasında duran bana doğru başını salladı. "Beni it."

Ağlamamak için ne kadar çok çaba sarfettiğimi görememesine müthiş minnettardım.

Daha sonra, Doğruluk Kızı kılığıma büründükten ve gökyüzü alacakaranlık renklerine boyanınca bizim sokaktan hızlı hızlı yürüyüp buluşma noktamızda bekleyen Sef'in yanına geldim. Yaklaştığımı görünce camını indirip sürücü koltuğundan dışarı sarktı.

"Selam, güzel bayan, bırakmamı ister misin?"

Dudaklarındaki kıvrım, gözlerinin içindeki muziplik içimi hop ettirdi ve son birkaç haftadır ona karşı duyduğum sinir bozukluğu kayboldu, arkasından Sef yol müsait değilken sapınca ve arkamızdaki bize korna çalınca geri döndü.

"Sence şu iddiayı gerçekleştirecek kadar hayatta kalmamız mümkün mü?"

Sef ciddiyetin yerini alan hain bir gülüşle bana doğru baktı. "Sana kaç defa bana güven diyeceğim?"

Kaç defa demesiyle olmadığını söylemek istedim ona. Bu şekilde araba kullanıyorsa mümkün değildi.

"Moz nerede?"

"Orada buluşacağız."

"'Ora'nın neresi olduğunu söylemeyeceksin herhalde?"

Sef şen şakrak bir, "Sence?" ile cevap verdi.

Endüstriyel binalara doğru saptık ve Sef uzanıp elimi sıktı teninin sıcaklığı yükselen kaygılarımı kavradı. Sef kendisi için tehlikeli hareketler yapabilirdi ama önemsediği birisine dikkat ederdi.

Nihayet, binaların tam ucunda, depolar kadar çok çorak arazinin olduğu bir bölgede Sef arabayı toprak bir yola sürdü,

motoru kapattı ve cep telefonunu eline aldı.

"Moz beş dakika sonra geliyor." Artık gaz pedalına basmayan bacağı seğirip sallanıyordu. "Hadi teçhizatı kuralım."

"Nasıl yani? Nereye kuracağız?"

Oysaki Sef çoktan yerinden kalkmış, arka koltuğa kameramı kurmuş, kontrol paneline kum torbalarını koyup üstüne sabitlediği GroPro'nun objektifinden gözünü kısarak bakıyor ve ön camdan çekim yapmak için ileri doğru ayarlıyordu.

"Arabanın içinde mi çekeceğiz?" Daha gereksiz bir soru olamazdı.

"Sakin ol, tamam mı?"

Telaşlandığımın farkında değildim ama sözünden çıkmadım. Sef kameranın objektifinden baktı, cep telefonumu tutma yerine iliştirdi ("Moz beni arayacak zaten, film çekimini bölmek istemiyoruz") ve ekranı sürücü koltuğunda oturan onu gösterecek açıya ayarladı.

"Çok profesyonelce," diye mırıldandım.

"İnternetten bir şeyin yapılışını izlemeyi tek bilen sen değilsin..." Sef yanağımdan öptü. "Şimdi, maskeni tak ve biraz çekim yapalım."

"Moz nerede? Onunla yarış mı yapacağız?"

"Evet..." Sef kafamı öptü. "Lütfen maskeni tak, Doğruluk Kızı."

Kameralar çalışmaya başlayınca Sef sesi senkronize etmek için el çırptı ve dönüp bana baktı.

"Hey hey, Doğruluk Kızı."

"Cesaret Çocuğu." Sef'in modu bulaşıcıydı ve hafifçe tebessüm ettim. İçimde bu tür hisler uyandırmasına karşı

koymak her zaman zor oluyordu zaten, hisleri öylesine geniş çaplıydı ki benim duygularımı da yutuyordu.

"Sürprizine hazır mısın?"

"Sürprizlerden hoşlanmam."

"Gerçekten güzel bir sürpriz olsa bile mi?"

"Güzelin tanımını alayım."

"Heyecan verici."

"Sen ve benim heyecan kavramımız biraz farklı. İnsanlara nerede olduğumuzu ve niçin burada olduğumuzu söylesene?"

Sef razı oldu, motoru çalıştırdı, gazı kökledi ve sanki gürültüden çok zevk alıyormuş gibi yaptı, oysaki tek derdinin depo dolu mu boş mu olduğunu ben biliyordum.

Telefonu titreşti ve Moz'u hoparlöre aldı.

"Meep morp, Mozzy burada. Siz civcivler yumurtadan çıkmaya hazır mısınız?"

Sef'e dudak büktüm ama görmedi.

"Yumurta alarmımız bir dakikaya kurulu." Sonra telefonu kapatıp bardak koyma yerinde duran yumurta şeklindeki mutfak saatini bir dakikaya kurdu.

"Ne?" Hiçbir anlam çıkaramıyordum. "Moz burada yokken onunla nasıl yarışacağız?"

"Olacak." Sef parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu.

Mutfak alarmı yarıya geldi.

"Ne yaptığımızı söyle," dedim, artık korkuyordum. Yarışlar böyle başlamazdı.

"Göreceksin."

"Görmek istemiyorum!" Panik içinde patladım. "Ne yaptığımızı söyle hemen!"

Sanki bütün vücudum karıncalanıyordu, ellerim uyuşmaya başladı, kapıya uzandım ama tutamadım. Bir tık sesi oldu.

Sef, "Ne yapıyorsun?" diye bağırırken kapının kolunu çekiyordum ama kilitlemişti. "Sakin olur musun artık ya?"

"Olamam!" İçimde bir balon şişiyor, ciğerlerimdeki havayı engelliyordu.

"Evet..." Sef mutfak alarmına baktı, son birkaç kum tanesi tepeden aşağı dökülüyordu. "Kahretsin, mecbursun."

Ardından önüne döndü, ön cama baktı ve dikkatimi oraya çevirdim, tam karşımızda, patikanın sonunda iki araba farının bir, iki, üç defa yanıp söndüğünü gördüm.

Bu bir yarış değildi...

Sef bir kez daha boş viteste gaza bastı, sonra yana eğilip – ben kıpırdamaya fırsat bulamadan birden– beni öptü.

"İyi olacağız, söz veriyorum," diye fısıldadı ağzıma doğru.

Sonra gitti, verdiği güvencenin yankısı dudaklarımda kaldı ve zihnimde bir alarm çam çaldı. Sef ayağını sertçe yere vurdu, motor bir ejderha gibi gümbür gümbür bağırdı, Bayan Bennett aniden öne atıldı ve yana patinaj çektik.

"SEF!" diye bağırdım, artık kameralar umrumda değildi, koltuğa sertçe yapıştım, arkama yaslandım, ayaklarımı öne ittim ve tüm ağırlığımla olmayan frenlere bastım çünkü son süratle Moz'un arabasına doğru yol alıyorduk.

Ve Moz'un arabası da bize doğru yaklaşıyordu.

Ama Sef duymuyordu, dinlemiyordu; kendi savaş narasını atıyordu, ondan nefret etmeme ve onun adına korkmama sebep olacak bir gülüşle ağzını sonuna kadar açmıştı.

"Dur! Lütfen!" diye yalvardım. "Hiç komik değil!"

Boğazım acıdı, ciğerlerim acıdı, kendimi sıkmaktan vücudum acıdı. Karşımızdan yaklaşan farlar o kadar parlaktı ki düşünemiyordum, aşağı atlayamayacağım bir hızla gitmemize ve kemerimi takmama rağmen kapının kolunu çekiştirdim. Çaresizdim, elim kolum bağlıydı ve sürücü koltuğundaki çocuğa açtım ağzımı yumdum gözümü, var gücümle kolunu yumrukladım.

"Ah! Çekilsene."

"Öleceğiz! Lütfen!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, yalvarıyordum ve Sef hâlâ arabayı sürüyordu, kalbim kırılıyordu, öleceektik ve canımız çok acıyacaktı...

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bu sabah babamın başını öpen annemi gördüm, Fransızca aksanımı düzelten Seren ve Rich'in bana verdiği, içinden tapir suratlı bir çift çorap çıkan, ezik büzük paketli doğumgünü hediyesi... ve Sef yarı kırık, kalp hırsızı, ellerini kısacık saçlarımın üstünde gezdiriyordu... ve yeni klavyesiyle ona sarılabileceğimi tuşlayan Kam.

Hayatım harikaydı ve ölmek istemiyordum.

Ciğerlerimden sökülen çığlık yarı öfke ve yarı korkudan güç alıyordu.

SONRAKİ BÖLÜMÜ OKUMAK
İÇİN KİTABI TERS ÇEVİRİN...

Non PRATT

CESARET Mİ?

Aşk tehlikeli bir oyundur.

Her şeyinizi riske alırsanız kaybedecek neyiniz kalır ki?

ISBN: 978-605-9441-53-7

PENA YAYINLARI A.Ş.
HALASKARGAZİ CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL
TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

CESARET Mİ?

SEF MALIK

İKİNCİ KISIM

Ölümle burun buruna geldiğiniz an itiraflar dökülür.
Zerre kadar hoşunuza gitmeyecek.
Benim gitmiyor.

AĞUSTOS

1. BÖLÜM

Claire onu ilk kez Rec'in otoparkında gördüğümü zannedebilirdi ama tıpkı herkes gibi, benim de Claire Casey'yi ilk fark edişim memeleri sayesinde olmuştu.

Matty telefonuna eğilmiş, kıs kıs gülmekle meşgul olduğundan Finn'in arkadan gelip ensesine tokat attığını fark etmedi.

"Ah, lan, hani aynı takımdaydık!"

"O zaman dikkatini ver." Finn oyunu her zaman çok ciddiye alırdı.

Matty o sırada izlediği klibi göstermek için öne eğildi, bizim okuldan pek tanımadığımız bir grup çocuk parkta kendi çapında oynuyordu.

"Bunu izlememizin özel sebebi var mı?.." dedim, oyuna devam etmek isteyerek.

"Bekleyin." Matty'nin tüm vücuduyla sırıtışı sayesinde izledim, derken kızlardan biri dimdik durdu ve...

"Memeler fora!" diye çığlık attı Matty, videoyu düzenleyen

kişiyle aynı şen şakraklıkla. Ekrandaki görüntü ağır çekimde iki dolgun göğse doğru zum yaptı.

Finn başını iki yana sallayıp Matty'ye pislik yapma dedikten sonra kalkıp mutfaktan bir kola daha almaya gitti.

"Versene bir." Matty'nin telefonuna elimi attım ve videoyu baştan sona bir daha seyrettim. "Bu kızı tanıyor muyuz?"

"Bundan böyle Süt Meme olarak tanınacak," dedi Matty, videonun başlığına ithafen.

"İğrenç."

"Ellerini üstüne koyduğunu hayal etsene."

Ama kızın etini butunu, kıvrımlarını gördükçe aklıma çiğ balık geliyordu. "Hiç işim olmaz."

Matty somurtuk suratıma bakıp kahkaha attı. "Kaç para versem yaparsın?"

"Paran yetmez, dostum."

Matty hâlâ beni, Süt Meme'yi tavlamaya ikna etmeye çalışıyordu ki Finn geri döndü.

"Hâlâ o salak videoyu izlemiyorsunuz umarım."

"Ha ha, izliyoruz tabii ki!" diye borazan sesle bağırdı Matty.

"Paylaştın mı yoksa?" Finn onaylamayarak kaşlarını indirmiş Matty'ye bakıyordu; Matty'nin telefonu olduğu için uyarılması gereken kişinin o olduğunu varsaymıştı. Fakat Matty sahici bir masumiyetle gözlerini pörtletirken linkin altındaki paylaş düğmesine tıklayan bendim.

Aşk ve mizahta her şey mübahtır.

Bunlar kazadan önce oldu, koridorda yürümenin, ben geçerken insanların dudaklarını sana acıyarak büzmelerinin,

yüzümün yan tarafına dağlanan sessiz bakışların, her konuşmaya sızan merhametin anlamını bilmezken oldu.

Otoparkta oturan kız, nefret ettiğin bir şeyle meşhur olmanın ne anlama geldiğini biliyordu.

Küçücük bir yalandı. Abartmaya gerek yoktu.

2. BÖLÜM

Kam sonuçlarını benden bir hafta önce aldı ve annem kafayı yedi, bütün akrabalarımızı, bütün arkadaşlarını tek tek arayıp telefondan "Kazanmış!" diye bağırdı. Doğalgaz ölçeri okumaya geldiği için kapımızı çalan kadına söyledi. Her sabah köpeğini gezdirirken evimizin önünden geçen adama söyledi. Kediye söyledi.

Öğle yemeğinde garsonlara söylemeye çalışınca Kam çizgiyi çekti.

"Kimsenin umrunda değil, anne."

"Benim umrumda." Kam'in elini sıvazlayıp sıktı ve yavrusuna otuz iki dişiyle güldü. "Cambridge!"

Danish Dayım, haline gülmemek için menüsünün arkasına saklandı. Öğle yemeğini dayım ısmarlıyordu ve bizi burger isimleri Amerikan başkanlarından oluşan gurme lokantaya getirmişti çünkü burası Kam'in en sevdiği mekânlardan biriydi. Babam yine de Nixon'ına ekstra peynir ekletmek istediğinde ödenecek fiyat artışını duyunca homurdanmadan edemedi.

Sonrasında ikiye ayrıldık, babamın işi vardı ve D. Dayım kabul ettiği bir anlaşma gereği tıp sınavına girecekti, annem öğleden sonrasını Amir'le üniforma alışverişi yaparak

geçirmek istedi, dolayısıyla ben de günün yıldızı adamla arabaya atlayıp eve dönmek zorunda kaldım.

"Direksiyon sallamama on yedi gün kaldı..." Bayan Bennett'in kontrol panelini sıvazladım ve Kam'e kurnaz bir bakış attım.

"Eğer en ufak bir çizik görürsem, seni gebertirim. Kemerini tak..."

"Ruhun duymaz. Sen kokoş üniversitende havalı arkadaşlar edinmekle meşgul olacaksın, beleş paranı sıvı havyar ve şampanya lolipoplara harcayacaksın."

"Bence bursumu kira ve sade Sainsbury's gıdalara harcıyor olacağım."

Olsun, ben de kendi çapımda onu böyle kutluyordum ve abim de farkındaydı.

Ana yola sapıp köprüdeki sıkışık trafiğe katıldık. Nehrin yüzeyinden güneş ışınları yansıyordu ve nehir kıyısı tozlu kahverengiye dönmüştü.

Köprü yolundan bakınca viyadükten aşağı atlamak o kadar da kötü görünmüyordu ancak ayaklarını duvara çakmış, atlamaya hazır vaziyette yukarıdan bakınca ne kadar beter olduğunu biliyordum. Sınavlar bitince o yükseklikten denize çivileme atlamak hayatımın heyecanıydı.

"Sonra dışarı çıkacak mısın?" diye sordum, hâlâ camdan dışarı bakarak.

"Bizim çocuklarla takılacağım."

"Kutlamanın kitabını yazmışsın desene."

"Bazılarımız beş kilometre çapındaki bütün kızların gırtlağına dilini sokmaya çalışmadan da eğlenmeyi başarıyor."

"Laila geri dönünce kendimi birle sınırlandıracağım."

Kam yamuk yamuk güldü, bilmiş bilmiş. "Ya tabii..."

Sinir oldum.

"Eee, sen nasıl kutlayacaksın? Şehri kırmızıya boyayıp kurumasını mı seyredeceksin?"

Camdan dışarıya bakarak başıyla onayladı. "Çünkü kafaları çekip viyadükten aşağı atlamak daha havalı."

"Ben senden daha havalıyım. Kabul et."

"Daha aptalsın."

"Daha cesurum."

Kam beni eve bırakıp Danny'lere gitti, bense Amir ense kökümde yorum yapmazken PlayStation'ın karşısına kurulup oynayabildim. Bütün öğleden sonrası boyunca ve akşam da dahil, Kam bana neler yaptığını fotoğraflarıyla mesaj attı; bir ağaç dalından tepetaklak sarkan Hamish ve Danish Dayım'dan bile kıllı gövdesini gösterecek şekilde açılmış tişörtü ve imalı bir şekilde sosisli sandviç yiyen Danny. Ben de Finn ve Matty'yle çıkmış olsaydım ona aynı bu tarz fotoğraflar yollardım.

En sonuncu fotoğraf, üçünün kusursuz bir yaz günbatımının altın-pembe ışıklarıyla parlayan masmavi gökyüzünün altına sıkışmış özçekim pozlarıydı.

Koltuğa yığılmış Amir ve benim fotoğrafımızla cevap yolladım.

Asıl sen kaçırıyorsun. Taken bir saat sonra başlıyor.

Annemle babam mutfakta takur tukur bir iş yaparken koltuğun diğer ucundaki cep telefonum çaldı.

"Yollasana." Amir'i dürttüm ama somurtuk hergele hiçbir zaman dediğimi yapmazdı. Üstünden başından atlayarak tırmanana kadar, dizlerim ve dirseklerimle vücudunun en yumuşak kısımlarını ezerek geçinceye kadar telefonum sustu. Arayan kim diye kaşlarımı çatınca Danny olduğunu gördüm ve yanlışlıkla çaldı sandım. Sonra telefon tekrar çaldı.

"Alo?" diye açtım, televizyonun sesini kıssın diye Amir'in koluna bir şaplak atarak.

"Sef?" Arka planda çok gürültü vardı ve televizyonun sesini kısmak yerine iyice açan Amir'e daha sert bir tokat attım. "Annenlerin yanında mısın?"

"Eee... niye beni arayıp annemleri soruyorsun lan?"

"Siktir! Ben yo –sadece– onlarla birlikte misin?"

Tam bu esnada siren sesini duydum.

Hastaneler, gezegendeki en kafa karıştırıcı yerlerdir. Ikea benzeri ama onun köftesizi. Amma çok değişik hasta olma biçimleri olduğunu hiç bilmiyordum, her tabela farklı bir "oloji", "opati" ya da "otomi"yi, koğuşu, birimi, kanadı ya da bölümü işaret ediyordu.

Kam yoğun bakımdaydı: Bildiğiniz kablolar, borular ve hastalara-bakmadan-önce-gözlerinizi-bile-yıkamalısınız türünden korkunç bir haldeydi. Abimin yanında otururdum ve makinelerin bipleri, fışları, fuhları arasında fısır fısır konuşmalar küçük dalgalar gibi girer çıkardı. Benim için tek kelime etmek

imkânsızdı. Kafasında bir delik açılmış yatakta yatan Kam'le, koltukta oturan Kam arasında hiçbir fark yokmuş gibi dibine girip girip çene çalan Amir gibi değildim yani.

Annem işyerinden izin almıştı, böylece sabahları Kam'in yatağının başucunda geçirebiliyordu. Öğleden sonraları, babam Kam nöbetini devralırdı, annem eve giderdi ve internette travmatik beyin sarsıntıları hakkında ne bulursa okur, soru listeleri çıkarırdı. Babam gece bulabildiği her yerde çalıştı, sabahları uyudu ve Danish Dayım karavanından çıkıp bizim koltukta yaşamaya başladı, ne zaman istersek ben ve Amir'i hastaneye taşıdı.

Sınav sonuçlarımı almak için beni West Bridge Lisesi'ne taşıdı. Diğer her şey bu kadar trajik olmasaydı, kutlayıp ıslatacağımız türden notlar almıştım.

Kam bilinci kapalı yattığı sürece, en iyi ihtimal de en kötü ihtimal de eşit orandaydı. Umutla dehşet arasında sarkaç gibi gidip geldik: Beyninde kanama meydana gelen Kam tekrar ameliyata alınmak zorunda olunca cehennem azabı çektik, sağ çıkınca yüreğimiz havalara uçtu.

Düşmesinin üstünden geçen on yedinci gün.

Doğumumun üstünden geçen on yedi yıl.

Kam gözlerini açtı ve bir mucize oldu sandık; sadece tam umduğumuz mucize olmayabilirdi.

Kafatasına ve omurgasına aldığı darbe sonucu sağ kolu felçliydi, beyninin duygu ve iletişimle ilgili bölümü hasar görmüştü ve bu yüzden insanın aklına bile gelmeyecek kadar basit vücut fonksiyonlarını yerine getiremez olmuştu. Yutkunmak gibi. Tuvalete gitmek gibi. Beyninizle alakası

olduğunu bile düşünmediğiniz hareketler. Kam nefes alabiliyordu ama konuşamıyordu, odaklanamıyordu, hareketlerini kontrol edemiyordu.

Sağlık durumu stabil bir hal aldıktan sonra farklı bir koğuşa alındı, vücudunun kendi kendine iyileştirebildiği yaralanmalarına odaklandılar, bu arada doktorlar da kendiliğinden iyileşmeyecek hasarı ölçüp biçti, reflekslerini, tepkilerini, iletişim kurma becerisini ölçtüler. Glasgow Koma Ölçütü'nde sekiz ve sekizden küçük puan ciddi beyin hasarı demek oluyordu: Kam beş puan civarındaydı.

Ölüm bir sondu ama Kam'e bir başlangıç verilmişti.

İkisini de istemiyordum. Tek istediğim, abimin geri dönmesiydi.

EYLÜL

3. BÖLÜM

Bu eve taşındığımızdan beri, Kam'in kendi odası olduğu için onu kıskanıyordum.

"İlk iş odayı boyayacağım." Kapının eşiğine yaslanıp halat rengi duvarları süzdüm. "Şöyle aydınlık ve parlak bir renge. Tıpkı benim kişiliğim gibi."

"Sakin ol, aydınlık kafa," dedi Kam, annemin bilgisayarından kafasını kaldırmadan. "Burası için büyük hayaller kurmadan önce kabul edildiğimi duyalım."

"Odasını insan formunda bir ağız kokusuyla paylaşmak zorunda olan sen değilsin tabii."

Kam bir saniye pis pis baktı.

"Alt katta," dedim. "Koltuğa kepek ve sivilce yağı bulaştırmakla meşgul."

Ergenlik çağı Amir'e et yiyen bir hastalık gibi saldırmıştı. Odamızdaki çöp kutusu, suratından akan, bütün kişiliğini yerle bir eden sıvıları silmekte kullandığı kâğıt mendillerle dolup taşıyordu. Amir ve ben hiçbir zaman çok iyi

anlaşamazdık ama bu akneli, asık suratlı, hormonlu versiyonu sürekli hikâyeler uyduran ve istediği olmayınca cırtlak cırtlak ağlayan küçük çocuktan daha fazla karın ağrısıydı.

"Sanki sen çok neşeli atlattın da."

"Ben her zaman neşeli bir tiptim. Bu ailedeki rolüm bu, neşe getirmek."

Kam can kulağıyla dinlemiyordu oysaki. "Kapa kapıyı, tamam mı?"

Meraklanarak dediğini yaptım, sırtımı duvara verip yere oturdum ve ayaklarımı karyolasına uzattım. Kendine ait bir odaydı ama bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. Kam kucağındaki bilgisayarı öne itip dirseklerini dizlerine koyarak eğildi, sanki Üniversiteler Yarışıyor programında soruyu duyamayıp beni susturmak üzereymiş gibi son derece ciddi bir ifadeyle durdu.

"Okul hakkında bir şeyler anlatıyor mu hiç?" diye sordu.

"Bana anlatmaz. Niye ki?"

"Hamish tenefüste birkaç çocuğun Amir'i tartakladığını görmüş ama Amir'e sorduğum zaman beni çok tersledi, aksilendi."

"Amir'e kahvaltıda hangi gevreği yiyeceksin diye sorduğum zaman bile aksilenir."

Kam kaşlarını çattı. "Ama bu farklıydı. Sinirlendi, sanki burnumu sokuyormuşum da..."

Ayağımla onu hafifçe dürttüm ve Kam ayağımı geri itti. "Senin ailedeki rolün de bu ya, Kam. Her şeye burnunu sokmak."

"Ben onun arkasını kolluyorum!"

"Amir kendi arkasını kollamalı," dedim, bu muhabbetten sıkılıp. "Ona bebek muamelesi yapmayı bırak."

Kam omuz silkti ve beni tekmelemek için ayağa kalktı, gaz devleri ya da kırmızı cüceler ya da pembe pigmelere filan bakıp ineklemek istedi. Uzaylı zımbırtılarını okumak istedi.

"Aile üyeleri birbirini kollar, Sef," dedi, gözlerini iri iri açıp ağırbaşlılıkla. "Ben burada yokken, senin de Amir'e, benim sana göz kulak olduğum gibi bakmanı istiyorum, anladın mı?"

"Senin sorumlulukların da mı bana miras kalacak? Sadece odanı alsam olmaz mı?"

"Paket program bu. Şimdi bas git."

Annemle birlikte Kam'in Rec'e götürülecek eşyalarını toplarken odayı yeniden dekore etmek aklımdan geçen son düşünceydi. Annem susmak bilmiyor, Kam'in bu kadar iyi bir yere, bu kadar yakınımıza taşınmasının ne büyük nimet olduğunu söyleyip olumlu düşünüyordu, bense yatağa oturmuş, posterlerini çıkarıyordum.

Annemin numara yaptığını tahmin etmeliydim. Hepimiz öyleydik.

Annem Kam'in çekmeceli konsolunu açıp karman çorman tişört yığınına baktı, çekmeceyi kapattı, alttakini açtı ve Kam'in kazaklarıyla kapüşonlularını çıkarmaya başladı, dilini cıklatarak yatağa attı ve nihayet çekmecenin en dibindekini çekip havaya doğru tuttu.

Pas rengi ve solmuş, bağcıklarının tekinin ucu eprimişti.

"Kam ondan nefret ediyor," dedim.

"Oğlumu tanıyorum, Yusef, sağ ol. Ama tek fermuarlı üst bu!" Kendim göremiyormuşum gibi elini çılgınlar gibi salladı. "Diğerlerini başından nasıl geçirip giydireceğimi bilmiyorum." Suratı bozulup çökmeye başladı, başını Kam'in kapüşonlusuna gömdü ve kumaşın yarısı ağzına dolarak oradan çıkmaya çalışan feryadını boğdu.

Yere fırlattığımız eşyaların üstüne basıp düşe kalka annemin yanına gittim ve ona sarıldım, sımsıkı kollarıma aldım. Annemin hıçkırıkları benim de içimi kederle kapladı, ikimiz yatağa yığıldık ve ellerimi bırakırsam bin parçaya ayrılacağından korktuğum için anneme yapışmıştım. O aptal buruşuk kapüşonlu eşofman üstü annemin suratına bastırılmış vaziyette, sanki ağladığını görmemi istemiyormuş gibi, orada öylece kaldık.

"Özür dilerim," dedi annem sonunda, benden uzağa oturup. "Bunu görmene gerek yoktu."

"Olsun..." Biz üzgünken onun yaptığı gibi annemin kolunu okşadım.

"Olmaz, Sef." Elimi kaldırıp benimkinden daha küçük iki avucunun arasında tuttu. "Sen zaten kendi yükünü taşıyorsun, benimkini de sırtlanmana hiç lüzum yok."

"Üzüldüğünü saklamak zorunda değilsin, anne."

Gülümsemesi de gözyaşları kadar üzgündü. "Oğlum hayatta. Beterin beteri vardır." Elimi son kez sıktı ve sanki kederini atlatmış gibi ayağa kalkıp işine devam etti.

Rec'e götürmek için yığdığımız kıyafetler elene elene bir avuç kaldı. Kendi kıyafetlerimden vermeyi bile öneremedim çünkü Kam dalyan gibiydi. Ya da eskiden öyleydi. Annem

geriye kalanları atmaya hazır değildi ve tavanarasına kaldırması için bavullara koymasına yardım ederken ikimiz de, Kam'in belki de bunları bir daha asla kullanacak duruma gelmeyeceğini itiraf edemedik.

Oda bu şekilde boşaltılmış haliyle çok tuhafımıza gitti.

Çekmecelerden kıyafetlerim fışkırmış, raflar Penguin klasiklerle ve ciltli kitaplarla, duvarlar gazete kupürleri ve bilet koçanlarıyla doluyken de hâlâ çok garipti.

Ona ait tek şey, hâlâ kapının üstünde asılı duran karatahtaydı, üstünde şu yazı vardı: DÖRT A ALDIM YAVRUM!!!

4. BÖLÜM

Lise sonun ilk haftası hastaneye gitmekle geçti fakat benim oh çekmemi sağlayan şey, Amir'e işkence çektirdi. Her sabah ön kapıdan içeri hantal hantal girip anne babamdan ilk kimi bulursa soru yağmuruna tutuyordu, kedinin atıştırma saati geldiğinde yaptığı gibi evde peşlerinde geziyordu. Hatta babam tuvaletteyken banyonun kapısının dışında bekleyip onu sorguya bile çekti.

Ancak Kam Rec'e taşındıktan sonra, yanına çağrılan ilk ben oldum.

"Testin yarındı, değil mi?" diye sordu annem, babamın koltuğuna oturmuş telefonumdan örnek sınavları çözerken.

"Sabah dokuzda." Ehliyet kursu işleri...

"Çıkışta arabayı Recreare'e sürmek ister misin?" Annem bizim programlarımızı üç oğlundan daha hızlı ezberlemek gibi acayip bir yeteneğe sahipti ve öğleden sonraya kadar dersim yoktu.

Telefondan kafamı kaldırıp baktım.

"Amir ne olacak?" Onu almadan gidersek başımızın etini yerdi.

"Amir'i yanımıza almadan önce Kam nasıl bir görmek istiyorum." Annem ona attığım bakışı fark edip ekledi. "Durum

onun için çok zor, Sef. Kam şey değil..." Doğru sözcüğü bulmakta güçlük çekti, belki de yoktu. "Ziyaretçilerle arası iyi değil."

Motor sınavını geçtim. Direksiyon sınavımın randevusunu aldım.

Hiçbirisi gerçek değildi sanki. Zihnimde ve midemde bulantı gibi huzursuzluk dönüyor, Rec'e yaklaştıkça artıyordu, hatta giriş kapısındaki tümseğin üstünden biraz fazla hızlı geçince annem suratını buruşturdu. Kahverengi kiremit duvarlar, sabah güneşinde parlayan pencereler bizi karşıladı ve otoparka yanaştım.

Resepsiyon alanında annem kaydımızı yaptırdı, bense masanın arkasındaki çerçeveli sertifikaları inceledim. Koridorlarda önce tektip ödüller, ardından burada kalanların fotoğrafları asılıydı. Tekerlekli sandalyeli ve yürüteçli insanların şaşı gözleri ya da çarpık uzuvları fotoğrafta yanlarında poz veren, yetenekli bedenlere sahip danışmanlar ve ünlüler sayesinde iyice belirginleşmişti. Daha sıradan, daha az pozcu fotoğraflar da vardı. Burada kalanlar ve yardımcıları yükseltilmiş çiçek yataklarının yanında ya da lobide yaylı dörtlüsünü dinlerken çekilmişti.

Bu fotoğraflar, içimde bir şeyleri kıpraştırdı. Korku diyebilirdim ama çok basite indirgemiş olurdum. Vücudum öylesine akıl almaz berbatlıkta bir yaratık tarafından yenip sindiriliyordu ki geriye yalnızca bir his kalıyordu; parmaklarımda bir uyuşma, kanımda bir donma.

Asansörle Kam'in kaldığı kata çıkarken, dehşetim, iyice iliklerime kadar işledi.

"Seni gördüğüne çok sevinecek," dedi annem.

"Öyle mi?" Panik krizi içinde konuşmuştum.

"Tabii ki öyle." Annem benden çok kendini rahatlatmaya çalıştı.

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Annem dışarı çıktı.

"Sef?"

Anneme bakakaldım. Koğuşun uçuk sarı duvarları büyüdü, beni ensemden yakalamak için uzanan kocaman bir ele dönüştü ve birisi yaklaşıyordu, linolyum zeminde tekerlekleri yumuşacık dönüyordu. Fotoğraflardaki o insanlardan birini görmeye yüreğim dayanmayacaktı.

Abimi göreceğimi düşünmeye yüreğim dayanmıyordu. Ziyaretçilerle arası iyi değil.

"Yapamayacağım!" Annem dil dökerek beni ikna edemeden önce avucumun içiyle düğmeye çat diye basıp asansörün kapılarını kapattım.

Annem beni bulduğunda Claire'le tanıştığım duvarın üstünde büzüşmüş oturuyordum, başımı dizlerime yaslamıştım ve ellerim kafamın üstündeydi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım ve annem bana sarılıp başımı öptü. "Onu göremeyeceğim sanırım."

"Olsun," dedi annem ve onun da ağladığını fark ettim.

Aynı gün ilerleyen saatlerde babam mutfakta beni köşeye sıkıştırdı. Öğleden sonrası saatleriydi ve babam hâlâ iş

kıyafetiyleydi, eski bir gömlek ve kaldırmaktan, taşımaktan ve arabasında saatlerce oturmaktan solmuş, eprimiş kadife pantolonu üstündeydi.

"Abini ziyaret etmek zorundasın."

Babam hiçbir zaman hassas biri olmamıştı.

"Ettim." Buzdolabını açıp onu önümden kaldırdım.

"Rehabilitasyon merkezinde yani. Seni görmek isteyecektir."

Buzdolabının içindekileri inceleyerek ve hiçbir şey görmeyerek cevap vermeden durdum.

"Evet?" Babam buzdolabının kapısının yanından başını uzatıp baktı. "Yarın bizimle gelecek misin?"

Sabah ilk iş ailece gitmeyi planlıyorduk, Kam'in sabahları daha havasında olduğunu söylemişlerdi. Düşündükçe midem bulanıyordu.

"Ben..." (Evet demek istedim.) "...bilmem... denerim."

"Deneyecek ne var ki?"

Buzdolabını kapattım ama ellerim boştu. "Çok zor, baba..."

"Sence benim için kolay mı? Annen için? Amir için kolay mı?"

Oturma alanıyla yemek alanının ortasındaki kemerin altında dikiliyorduk ve bakışlarım masaya kaydı, Amir eski bir poster çerçevesi koymuştu masaya. Bir süredir içeri yerleştirmek için fotoğraflar basıyor ve albümlerden fotoğraflar ve çerçeveler buluyordu. Kam'in Rec'teki odasını düzenleme projesi. Benim hiç görmediğim ancak Amir'in bir gün önce zorlanmadan ziyaret ettiği oda.

Amir için kolaymış gibi görünüyordu.

Fakat babam lafını bitirmemişti. "Peki ya Kamran, sence onun içinde bulunduğu durum, bizden daha zor değil mi?"

Babam bunu söylediğinde suratına bakamadım, utancımdan gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Bütün gece içim içimi yedi, göğsüm baskıdan şiştikçe şişti, sonunda patlayacaktım ve odaklanmaya çalıştığım her neyse elimden bırakmak zorunda kaldım. Kitabımı, PlayStation kumandasını, içeceğim kutu içeceği bıraktım. Midemin kaldırıp yutabildiğim bir gıdım çay da yarım saat sonra aynen dışarı çıktı zaten.

Annem temiz çamaşırları taşıyarak üst kata çıktığında beni klozete kapanmış, yemeğimin son parçalarını da istifra ederken buldu.

"Sef..." Temiz bir penyeye soğuk su döküp yavaşça enseme koydu.

"İyiyim," dedim.

"Kusmuşsun."

Rec'i ziyaret etmekten muaf tutuldum. Uyuyakalmak istememiştim.

Ön kapının güm diye kapanmasıyla uyandım. Öyle derin bir uykunun mahmurluğu içindeydim ki kalkınca oda döndü ve Amir'in tanıdık ayak sesleriyle merdivenleri çıkışını, banyonun kapısını çarpışını duydum.

Amir hiçbir şeyi kibarca yapmazdı.

Eskiden Kam, Amir'e bir şeyini verip paramparça halde

geri dönünce abim kafayı yerdi...

Sert ayak sesleri sahanlıktan yandaki odaya girdi ve hiç canım istemese de doğrulup yataktan kalktım. Eski odamızın kapısı ardına kadar açıktı. Amir odaya tek başına hükmettiği süre boyunca, içeriyi mahalle çöpü stilinde yeniden dekore etmeye koyulmuştu.

"Ziyaret nasıl geçti?" diye sordum sahanlığın ortasından, daha fazla ilerlemek istemedim çünkü yerde birikmiş pisliklerin arasından dokungaçlı bir canavar fırlayabilirdi.

Amir beni duymazdan gelerek dolabın kapağını sertçe açıp bir şey aradı.

"Kam nasıl?"

Amir dişlerini sıktı. "Çok umrundaymış gibi."

İç geçirip odama girdim, yere kayıp düşen bir senaryoyu kaldırdım. Başlığını okudum –Köprüden Görünüş– ve kenara koydum.

"Neden onu görmedin?" Amir beni kapıya kadar takip etmişti, hâlâ Kam'in olduğunu hissettiği odaya adımını atmadı.

"Gördüm." Neden böyle dediğimi bilmiyordum.

"Yalan söyleme. Babamın söylediklerini duydum." Tabii ki duymuştu. "Gerçekten hasta değilsin, o zaman bugün neden gelmedin?"

"Açıklayamam..."

"Bir denesene!" diye bağırdı.

"Neden? Açıklama yapsam kime ne faydası var?"

"O zaman kalk da ziyaretine git."

"Yapamıyorum!" Kapana kısılmış gibiydim. "Denedim... Çok... ben yapamadım..." Hafızama kapattığım, her yerimi

istila eden o korku başını uzattı, asansörün kapısının açılışı, linolyum zeminde ilerleyen tekerleklerin sesi, annemin asansörden çıkışı...

"O senin abin, hiçbir anlamı yok mu senin için?" Amir artık iyice bas bas bağırıyordu ve alt katta birisi oturma odasının kapısını açmıştı: "Ne oluyor orada?" Ama Amir farkında değildi. "Neden bu kadar bencil davranıyorsun?"

Onu kapının önünden çekmek için öne doğru bir adım attım çünkü kapıyı kapatacaktım, gürültüyü kapatacaktım ama Amir sanki üstüne yürümüşüm gibi tepki verip suratıma saldırdı.

Darbesini bloke etmek zor değildi.

"Hay ağzına tüküreyim, Amir! Salaklaşma."

"Asıl sensin salak!" Ve bana saldırdı.

"Amir!" Zorla tutup kollarını iki yanına bastırdım. "Sakinleş, tamam mı?"

Kafasında bir çanta taşıyan bir pitbull kadar öfkeliydi, kıpır kıpırdı ve tüm vücuduyla bodoslama bana vurdu. Ellerim kaydı, Amir başını geri çekip çeneme yumruk attı ve beni yere devirdi. Sıska pislik üstüme abandı, tırmalıyor, vuruyordu.

"Neden onu görmeye gitmiyorsun? Neden bu kadar korkaksın?"

Birisi merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Söyle!"

Konuşamadım, savaşamadım, sadece yere çekildim, tüm çekiştirmeleri, kafama, göğsüme ve kollarıma inen darbeleri, tokatları kaldırdım.

"O ailemizden biri!" Pat, güm, çat. "ONU GÖRMEYE GİT."

"Yapamıyorum," diye fısıldadım.

"NEDENMİŞ?" Amir burnumun dibine girmişti, çığlık çığlığaydı, ağzından tükürükler fırlayıp gözlüğüme damlıyordu.

Ama babam gelmişti, hıçkırarak ağlayan, mücadele eden, suratı salya sümük içinde kalmış küçük kardeşimi üstümden çekti.

"Oradaki sen olmalıydın!"

"Amir!" Babam dehşete düşmüştü, merdivenlerin başında şoktan ağzı açık kalan anneme doğru baktı. "Yeter."

Annemle babam Amir'i apar topar üstümden aldılar ve sakinleştirmek için odasına götürdüler, bense yatağımın köşesinde top gibi kıvrıldım.

Oradaki sen olmalıydın.

5. BÖLÜM

Ertesi gün evde kalamazdım ama Kam hastanedeyken vardiyalarımı kaçırmıştım. Hâlâ pazar günleri benim yerime Brian duruyordu ve Finn onlara gitsem çok sevinirdi ama kendimi açıklamak zorunda olmayacağım bir yerde olmak istedim. O yüzden Danish Dayım'a mesaj attım ve o benim D. Dayım olduğu için sorgusuz sualsiz kurtarmaya geldi. Beni arabayla direksiyon çalışmaya götürdü, tekniğimden, trafikten, karavanından, yakında başlayacağı ve altı ay boyunca uzaklarda olacağı işinden bahsetti.

"Gitmek zorunda mısın?" Yana dönüp ona doğru baktım ve araba hafifçe sallandı.

"Omuzlarını gevşet, Sef. Göbekten sonra ilk sapaktan çık," dedi, sinyal vererek yavaşladım ve araba sırasına katıldım. Bir süre daha yolda gittik, D. Dayım beni boşça bir yola çıkardı ve manevra çalıştık.

Yolda neredeyse kusursuz U dönüşü yaptım.

"Acemi şansı," diye dalga geçti D. Dayım, dinlenmek için kaldırım kenarına çekince. "Sınavın ne zaman?"

"17 Ekim." Bir ay sonraydı. "Sence geçer miyim?"

"Abin bu kadar iyi araba kullanamazdı." Birden kekeledi. "Yani ilk öğrendiği zamanlarda."

Kimse Kam'den bahsederken geçmiş zaman kullanmayı sevmiyordu.

D. Dayım arka cebinden cüzdanını çıkardı, buruşuk kahverengi deri portföyü açtı. "Biraz daha tören eşliğinde yapacaktım ama..." Bana dört yirmilikten oluşan seksen sterlin verdi. "Sınavdan önceki hafta özel ders al. Muhakkak geçersin."

Kam sınava iki kere girmişti ve onu geçmek istemek bence çok manyakçaydı ama parayı kabul edip dayıma teşekkür ettim.

"Keşke kalsaydın," dedim, hâlâ direksiyon dersi yüzünden bunu kastediyormuş gibi yaparak.

"Haklısın." Dayım elini tüm ağırlığıyla omzuma koydu. "Farah bana olanları anlattı."

"Babam suratıma bile bakmıyor, Amir benden nefret ediyor..."

"Amir seni sever."

Ancak D. Dayım, kardeşimin ağzından çıkanlara eşlik eden yüz ifadesini görmemişti.

"Kardeşler hep kavga eder, Sef." Bir an uzaklara daldı, sanki annem ve teyzemle uzun zaman önceki kavgalarını anımsıyor gibi oldu. "Birbirimizi sevdiğimiz için kavga ederiz. Birbirimizi sevdiğimiz için mücadele ederiz."

Artık ben ve Amir'den bahsetmiyorduk. Dayımın kara kaşlarının arasından çıkan tel gibi beyaz kılları inceledim ve gözlerindeki şefkatli bakıştan kaçtım.

"Lütfen kal," diye fısıldadım. Yalvardım. Dualar ettim.

"Keşke kalabilsem..."

"Kalabilirsin!"

"Bu ailenin şeye ihtiyacı..."

"Bu ailenin sana ihtiyacı var!"

"...paraya ihtiyacı var."

Elimdeki paraya bakıp kaşlarımı çattım. "Ne? Yeterli paramız var, değil mi?"

"Abinin orada kalması gerekiyorsa hayır."

Daha fazla dikkat kesildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bu konulardan söz etmemeliyim..."

"Lütfen. Anlat, çünkü başka kimse anlatmaz." O kadar çaresiz konuşmuştum ki Kam'le aynı saygıyla, aynı güvenle muamele görmek için yanıp tutuşuyordum.

D. Dayım derin bir nefes verdi, Bayan Bennett'ın koltuğuna gömüldü ve boş yolda salınarak karşıdan karşıya geçen sarman kediye baktı.

"Annenle baban sana durumun ne kadarını anlatmamı isterdi bilmiyorum..." Hiçbir ayrıntıyı diye düşündüm ama söylemedim. "Abinin bakımının ilk altı ayını devlet karşılıyor ama ondan sonra durum değişiyor."

"Nasıl değişiyor?"

"Tam anladığımdan ben de emin değilim. Karışık bir durum." D. Dayım ellerini kucağında iki yana açıp omuz silkti.

"Devlet ödemeyi mi kesiyor? Öyle pat diye?"

"Bakımın bir sonraki aşamasının bütçesi ilçe sağlık örgütünden gelmeli. Gidecek fazla bir yer yok ve Recreare bu alanda en iyilerden biri, yani aslında çok pahalı bir yer. Belki tazminat hakkı talep etsek..."

"Ama etmiyoruz?"

"Abin kuralları çiğnemişti. Köprünün üstündeki dikenli telleri ve ikaz levhalarını görmezden geldi." Dayımın yüzünde, annemle babamda gördüğüm ifadenin aynısı vardı. Geçmişe dair hiçbir şey yapılamaması karşısında keder ve mide bulantısı.

"Ne levhası?" Zihnimde nehir kenarında duvarın üstüne tırmanıyor, tel perdeyi kaldırıp Matty ve okuldan diğer çocukların geçebileceği boşluk açıyordum...

Ortada ikaz levhası falan yoktu, adım gibi emindim.

"...o noktadan ötesine geçen kimseleri, risklere ve tehlikelere karşı uyaran ikaz levhası. İkaz levhasını görmezden gelirsen kurban statüsünden çıkarsın." Dayım gözlerini ovuştururken ben de bana söylediklerini beynimde işlemeye çalıştım. "Öyle bir şey işte. Ben avukat değilim. Annen birileriyle konuşuyordu ama..."

Dayım öyle bir söylemişti ki hiç umut yoktu.

"Peki sen neden bu yüzden uzaklara gitmek zorundasın?"

D. Dayım dönüp bana bir daha baktı. "Abinin iki şeye ihtiyacı var, Sef: aile ve para. Kam'in ailesi yanında. Anne babası, kardeşleri burada. Hepiniz arasında, para ihtiyacını sağlayabilecek durumda olan tek kişi benim. Umman'dan gelen iş teklifi iyi."

"Abim için ne kadar para lazım?"

"Kazanabileceğimden daha fazlası." Anlaşılan güveninin sınırına ulaşmıştım. "Yine de elimden geleni yapmak zorundayım. Sen de öyle."

Ama yapamadım. O gece yatakta gözümü bile kırpmadan yatıp Kam'i yoğun bakımda görüşümü düşündüm. Tüm bu süre sanki ölümün gözlerinin içine bakıyorduk ve eğer gözümüzü kırparsak, o kazanıp abimi alacaktı. Kam'in yatağından uzakta geçirdiğim her saniye panik içindeydim. Tek dinlenebildiğim zaman uyuduğum zamandı, beynim öyle bir kendini kapatıyordu ki rüya bile görmüyordum, sadece olan bitenlerden oluşan kâbusun içine giriyordum. Gevreğimi mideye indiriyor (kahvaltı, öğle yemeği, çay saati ve akşam yemeği öğünleri aynıydı), duşta anca ıslanacak kadar kalıp yürüyüşe çıkarılmak için bekleyen köpek misali kapının önünde oturuyordum. Oraya gidene kadar aklımdan bütün kırmızı ışıklarda geçiyor, bütün göbeklerden dümdüz gidiyordum ve koridorda o kadar hızlı yürüyordum ki annem yanımdaysa yetişmek için arkamdan koşuyordu. Sonra yatağının başucuna ulaştığım anda izliyor, bekliyor ve tüm gücümle Kam'in yaşamasını umut ediyordum.

Ölmek üzere olduğunu düşündüğüm zaman, tek olmak istediğim yer, abimin yanıydı. Artık hayatta olduğu için, başka bir yerde olmayı yeğliyordum.

Amir'in hayal kırıklığı, kahvaltıda gördüğüm her asık suratlı bakışta, her çarpılan kapıda, West Bridge'e kadar çıt çıkmadan arabada gittiğimiz her saniyede hissettiğim bir duyguydu. Ona ben de hayal kırıklığı içindeyim demek istiyordum. Kimse benden daha büyük utanç duyamazdı.

D. Dayımı gördükten bir gün sonra, eşyalarımı bırakıp okuldan doğruca Rec'e yürüdüm. Attığım her adımla kanım

yoğunlaştı, bacaklarım, kalbim ve ruhum ağırlaştı. Utancımın yükü ve korkularımın derinliği altında debelendim ve Rec'in cam kapılarına ulaştım.

Nefesim beni zorluyordu ve sanki dünya çevremde daralıyordu, her taraftan geri itmek zorundaydım.

Ama yapamadım. Onun yerine, çok uzun bir süre duvarda oturdum, dayımın söylediklerini düşündüm, çirkin bir gerçeğe ulaşan parçaları birleştirdim.

Yaz başında, köprüden atlayışım mahalle gazetesinin ilk sayfasına çıktığında beni durdurmak için konmuş bir ikaz levhası yoktu ama yaz sonunda o levha vardı.

Neden diye idrak etmek için Cambridge yolcusu bir zekâ küpü olmaya gerek yoktu. Kardeşi olarak onu yarıyolda bırakmakla kalmıyordum; Kam'in paraya ihtiyaç duymasının sebebi bendim.

Abinin iki şeye ihtiyacı var, Sef: aile ve para.

Eğer birini sağlayamıyorsam, ben de diğerini sağlardım.

6. BÖLÜM

Ön kapının yanındaki radyatörün üstüne açılmamış zarflar ve mektuplar yığılmıştı ama en acil olanlar yemek masasına ulaşmayı başarıyor, annem (asla babam değil) kahvaltı ederken okuyor ve daha sonra halletmek üzere yandaki rafta duran kâsenin içine atıyordu. Rec'le yazışmaları bulmam fazla uzun sürmedi, bir insanın başının tepesini saran bir çift el şeklindeki logoları her zarfa basılmıştı ancak bu mektuplar beklediğim kadar yardımcı değildi. Net bir rakama ihtiyacım vardı.

Bir şeyin cevabını almanın en iyi yolu sormaktı ama annemle babama sormam imkânsızdı. Hele hele şu aralar. Doğruca kaynağa gitmek zorundaydım.

Derin bir nefes alıp ciddiyetimi takındım ve mektup zarfının tepesindeki numarayı çevirdim.

Beş dakika sonra, felç geçiren kurmaca annemin bakımı hakkında görüşmek üzere seve seve randevu veren, çok yardımcı bir kadına bağlanmıştım.

"Şunu bir netleştireyim." Gayet temiz ve akıcı bir sesle konuştum. "Kalış ücreti haftalık iki bin beş yüz sterlin?"

"O civarlarda, açıkladığım gibi Bay Bibi."

"Bir de masrafları ne kadar süre karşılanan hastaları kabul ediyoruz dediniz?"

"Altı ay ama annenizin özel sağlık sigortası varsa sorun olmaz."

Beni ciddiye almaları için bunu ortaya atmıştım ama hayali annemin sağlık sigortası, destekten çok köstek olmaya başlamıştı.

"Peki ya yanılıyorsam, annemin sigortası bitmişse?"

"O zaman yine altı aylık ücretin garantisini avans olarak almamız lazım. Recreare uzun vadeli tedavinin devamlılığını çok ciddiye alan bir kurumdur."

Telefonu kapattıktan sonra bu rakamları cep telefonumdaki hesap makinesine yazdım, karşıma çıkan sayıları gördükçe panikten gözlerim kararmaya başladı.

Her zaman gözüpekliğimle övünürdüm.

"Aman Tanrım!"

Kam bacağımdan tutup çitin tepesinden diğer tarafa atlamamı önlemek için resmen üstüme asıldı. Gayet ağır olduğu için taktiği işe yaradı ve gerisingeri düşerken kaval kemiğimle dirseklerimi sürttüm.

"Neden yaptın bunu?" diye bağırdım ona, aynı zamanda beni arkadaşlarımın önünde rezil ettiği için bozularak. Kam'in arkasından Izzy Khan ve Declan Summers birbirlerine bilmiş bilmiş gülüyordu.

"Sen ne yapıyordun?"

"Topumuzu geri alacaktım." Arkadaşlarıma çaktırmadan baktım.

"Eceline mi susadın yoksa?!" Çitin diğer tarafında, 71

Numara'da yaşayan köpek dişlerini göstere göstere havlıyordu, vücudunu vurdukça çitin tahtaları sallanıyordu.

"Altı üstü bir köpek."

"Dişleri olan!"

"Korkmuyorum ki..." Dönüp tekrar tırmanmaya yeltendim ancak Kam yakama yapıştı ve beni geri çekti. Bu kez tökezleyip arkaya döndüğümde Izzy ve Declan o kadar da bilmiş bakmıyordu. Kimse bir aile kavgasına şahit olmak istemezdi.

"O zaman aptalsın, o köpek parka çıkarken burnuna tel kafes takıyorlar."

Doğruya doğru, bütün köpeklere takılır sanıyordum.

"Yine de korkmuyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Kam dinlemiyordu. Beni evin ön kısmına sürükledi, arkadaşlarım da şaşkın gölgeler halinde peşimizdeydiler ve kapının zilini çaldı, orada oturan kadın meymenetsiz bir suratla, altın dişini ve aksiliğini göstererek kapıyı açana kadar beni ensemden tuttu.

"Affedersiniz," dedi Kam, son derece kibarca. "Kardeşim yanlışlıkla topunu sizin bahçenize atmış. Girip alabilir miyiz acaba?"

Kadın bize defolun gidin dedi. Kesin bilerek yapmışsınızdır dedi ve hemen kapısının önünden topuklamazsak, köpeğini üstümüze salacağını söyledi. Kam'in vermeye niyet ettiği ders bu değildi ya, neyse.

Daha sonra, akşam yemeğinin ardından Amir banyodayken ve biz bir saat daha televizyon izleyebilecekken Kam sırıtarak bana dönüp kim meydan okudu diye sordu.

Bir duraklamadan sonra, "Izzy," dedim.

"Ne kadarına iddiaya girdiniz?"

"Doğumgününde hediye gelen Lego'ları teklif etti."

Kam homurdandı. "Bir sonraki sefere nakit iste."

O günden sonra aynı öyle yaptım.

Media Suite'i ilk açtığımda aklımda herhangi bir plan yoktu. İddiaya dayalı internet kanallarını daha önce duymuştum, birkaçını izlemiş ve çok ezikçe bulmuştum. Acaba daha iyisini yapabilir miydim? Eski telefonumdaki video silindiği için Bayan Stevens'la şansımı denemeye karar verdim.

Claire'i orada görünce şaşkınlıktan dürüstlüğüm tuttu. Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerime pişman oldum. Yardım etmek istemesi çok tatlı bir hareketti ama aslında ayıp olmasın diye buluşmayı kabul ettim.

Ben onun yardımını istemiyordum, sadece kamerasını istiyordum.

Claire sinemaya gelince ister istemez üstündeki bluzun, o adı çıkmış göğüslerini ne kadar açıkta bırakacak derinlikte bir yakası olduğunu görmeden edemedim ve en azından birazcık çaba sarfetmeye karar verdim.

"Eee, ben sana bir içecek ısmarlayayım, sen de bana kameranı ödünç vereceksin, anlaştık mı?" Kızın yüzüne şakaymış gibi baktım ama zaten pek ciddiye almıyordum.

"Ben birkaç not aldım," dedi, boynundan yukarısı kızararak utana sıkıla. Özellikle koluna sürtünerek elimi uzattım.

Şaşırtıcı derecede iyi notlar almıştı. Okurken aklımda fikirler belirmeye başladı ve kızı güldürdüğüm için ben de

eğlendim, keyifli cevaplar vermesi hoşuma gitti. Her zaman izleyicilerimin enerjisinden beslenen biriydim ve benimle göz göze geldikçe, sonra da yakalanmış gibi bakışlarını kaçırınca, bazı esprilerime karşılık sol yanağında belli belirsiz gamzesi çıkınca karakterimin şekillendiğini hissettim.

Notlarının son sayfasını açana kadar benim için kafasında biçtiği rolü tam anlayamamıştım.

"Onu boşver." Claire sayfayı geri çevirmeye çalıştı ama ben elimle bastırıp açık tuttum, beyin fırtınası sırasında karaladıkları ilgimi çekti. En sevdiği fikirlerin etrafına çizdiği kutucukların içinden minik tapirler kafasını uzatıyordu, kenarlar yıldız galaksisiyle doluydu ve sayfanın en altında iki insan figürü, Amir'in çizgi romanlarından fırlamış kadar kalın siyah çizgilerle çizilmişti. Ama duruşları, tarzları, Claire'in kıza çizdiği saç stili... kimlikleri bariz belliydi.

DOĞRULUK KIZI ve CESARET ÇOCUĞU.

Ardında yatan hisle kalbime yumruk yemiş gibi oldum.

Claire bana yardım etmeye ciddi ciddi soyunmuştu ve bir zayıflık anında, o yardımı kabul etmeye heveslendim.

"Çok güzel!" Ona baktım, kaşlarımı kaldırıp sırıttım. "Bunu yapmalıyız."

"Ciddi misin?" Claire temkinli yaklaşıyordu.

"Neden olmasın?"

"Sadece... sen bir oyuncusun. Yıldız olmak istemez misin?"

Ama meselenin özü bu değildi.

"Ben yanımda birisi olunca daha iyi kıvılcım saçarım..." Bir an için, dudaklarına bakıverdim. "...ve seninle benim aramda bence bir kıvılcım var."

"Öyle mi?"

"Sen öyle düşünmüyor musun? Ayrıca notlarında bize iyi bir marka gerek yazmışsın..."

"Benim o markanın bir parçası olacağım hiçbir yerde yazmıyor!"

Bir an için, acaba fazla mı ısrar ediyorum diye düşündüm. Ama dönüp baktığımda Claire'de bir şey gördüm.

"Ama olabilirsin," dedim.

Tıpkı herkes gibi, Claire'in de tek istediği fark edilmekti.

Claire gittikten sonra tezgâhın arkasında oturdum ve vardiyamı devraldığı için Mia'ya teşekkür ettim.

Mia her zaman en sevdiğim iş arkadaşımdı ve kazadan bu yana onu daha da çok seviyordum. Bana karşı yaklaşımı hiç değişmemişti. Bana Kam'i sadece bir kere sormuştu ve ona cevap verince, "Bu işler çok boktan, değil mi?" demiş, yediği yamuk yumuk kurabiyenin yarısını ikram etmişti.

Müthiş film düşkünü bir inekti.

"Galaksi Savaşları'nda bir sahne var, biliyor musun?"

"Hayır." Kam'e gıcıklık olsun diye uzayla alakalı şeylerden hep uzak dururdum.

"Eh..." Mia kasaların olduğu yere kadar beni takip etti. "...manyetik bir mayın tarlası var ve pilot uzay mekiğini o kadar yakınından geçiriyor ki bütün mıknatıslar gemiye doğru çekiliyor. Mayın tarlasının üstünden uzaklaştığında uzay mekiği arkasında hayvan gibi aktifleştirilmiş mıknatıs izi bırakıyor, bir şeye değdikleri an patlamaya hazırlar."

"İğrençmiş. Kasaya biraz daha onluk lazım mı sence?"

"Hayır, değil ve oradaki çekmecenin altında bir torba var. Demek istediğim, Sef, peşinden takip eden bu kadar çok mıknatıs varken, neden kız şeklinde bir başka mıknatısa bu kadar yakın uçuyorsun?"

Tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını minicik, hipster kaküllerine doğru kaldırdı.

Sadede gelmediği için anlayamadım.

"Bana has müşteri hizmetimden mi bahsediyorsun?" Hoş, daha herhangi bir müşteriye servis yapma fırsatım olmamıştı.

"Eh, hem o var..." Geçen hafta Mia çıktığım birisi var mı diye iki soru patlatmıştı. "Hem de şu az önceki kızı kastettim."

"Claire mi?" Kasayı kapatıp kilitledim.

"Adı her neyse."

"Bana bir konuda yardım ediyor." Mia kuşkucu bir şekilde dudaklarını büzdü. "Her taşın altında bir pislik arama."

"Vay be. Sanki ne yaptığının farkında değilsin." Mia tezgâhtan bana doğru kaydı, ne yaptığımı çok merak ediyormuş gibi iyice yaklaştı. "Yani aynı sayfaya bakmak için birbirinize ne kadar yaklaştınız... ve..." Kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "...birisi sana böyle bakınca ve dikkatini çekmek için öyle dokununca ne oyunlar oynanıyor."

"Çekil git ya!" Kolumu çektim. Mia bu gezegen üstünde flört etmediğim çok az kişiden biriydi. "Ben arkadaşça davranıyordum."

"Karşındaki kişi senden hoşlanıyorsa buna arkadaşlık denmez."

"Ben ondan hoşlanmıyorsam denir. Benim de standartlarım var biliyorsun."

"Göt kafalının tekisin, Sef." Şakacı tavrı yok oldu ve arkasını dönüp ekledi. "Bir kız arkadaşının olması, sözüm ona standartlarından daha önemli sayılır sanmıştım."

EKİM

7. BÖLÜM

Ben on bir yaşına basmadan önceki yaz tatilinde bu mahalleye taşınmıştık ve Milla Stenner'ın benden hoşlandığını öğrendiğimde tamı tamına üç haftadır bu okula gidiyordum.

Kızlardan çok Pokémon koleksiyonu yapmaya daha meraklı olmama rağmen, öğrendiğim bu bilgiden çok memnun olmuş, hatta anneme böbürlenmiştim. Zaten ondan başka kimse dinlemezdi.

"Helen Thompson dedi ki cumartesi günü hep birlikte sinemaya gidersek, Milla benimle öpüşmek istermiş."

"Peki sen bu konuda ne yapacaksın?" Annem her zamanki pratik ve faydacı kişiliğiyle, mutfakta olmamdan istifade edip başıyla fırının kapağını açmamı işaret etti.

"Hiçbir şey." Yakın zamanda annemin eve bile sokmadığı, Fallout adlı bilgisayar oyununu edinmiş Finn Gardner'la takılmak daha çok ilgimi çekiyordu. "Milla pek güzel değil."

Annem bana gözleri fıldır fıldır baktı, fırın eldivenlerini fırlattı ve beni yemek masasına götürdü.

"Seninle konuşmam gereken bir konu..."

"HAYIR! LÜTFEN!" Ellerimi kulaklarıma koydum. "Okulda bu konuyu işliyorlar!"

Annem kahkaha attı ve nazikçe uzanıp ellerimi aldı, bir daha kaçmamam için ellerinin arasında tuttu.

"Bu konunun gündemi o değil, Yusef, gerçi onun da zamanı gelecek, çocuk gibi davranmayacak olgunluğa erdiğinde." Annem her zaman nerede baskı kurması gerektiğini çok iyi bilirdi. "Bu konuşmanın konusu saygı."

Kaşlarımı çattım.

"Şu Milla denen kız her kimse, güzel olmadığı için senden kötü değil, sen de yakışıklı olduğun için ondan iyi değilsin."

Ne demek istediğini anlayamadım ve annem, bana yakışıklı dediği zaman koltuklarımın kabardığını görünce dilini damağına vurup cıkladı.

"Bu koca ego nereden geldi? Her iki şekilde de gurur duyulacak bir şey değil bu."

"Anlamıyorum."

Annem bir saniye durdu, omzumun üstünden Amir'in kriket sopasıyla tenis topunu duvara çarptığı yere doğru baktı. Düzensiz aralıklarla başarılı isabet edişlerini ve ıskaladığı zaman sinirlenip nefes verdiğini duyabiliyordum.

"İnsanları, kendi seçimleri olmayan özelliklerine göre yargılama," dedi annem, aynı anda dikkatini Amir'e yönelterek. "İnsanın güzelliği kendi seçimi değildir. Ten renklerini ya da gözlük takmaları gerektiğini kendileri seçemez."

"Lens takabilirler." Bilmişlik taslamaya çalışıyordum.

"Ama görmek için yardıma ihtiyaçları olması onların

tercihi değildir." Bana o sırada çok ciddi baktı. "İnsanları kendi kontrolleri dahilinde olan hareketlerine bakarak yargıla. Arkadaşlarına nasıl davrandıklarına ya da bir işi yapamadıkları zaman azimle çabalayıp çabalamadıklarına göre yargıla." Amir'in dışarıdan gelen sesini dinledik; şap... çat... sabrı taşarak iç geçirme... şap... "Dikkat et, güzel bir suratı güzel bir kalple karıştırma sakın." Başımın tepesini öpüp ayağa kalktı. "Herkeste bu ikisi birden yok."

"Toplam tutarda anlaştık mı?" dedi Matty, beni koridorda Claire'le konuşurken yakaladıktan sonra.

Aklıma gelen tek tutar, Rec için ihtiyacımız olan paraydı.

"Neden bahsediyorsun?" diye mırıldandım, bilgisayara bağlanıp geçen ders yaptığım çalışmaları kaydettiğim dosyayı arayarak.

"Süt Meme'yi tavlamandan."

Bir an gözlerimi kapadım, o kadar ikna ediciydim ki Claire benim için sözcüklere dökerken utanıp yerin dibine girebilirdi. Yine de bana gerçek olamayacak kadar iyiymişim gibi baktığı için buna değerdi...

Güvenilmeyecek kadar iyi.

Matty hâlâ aynı geyiğe devam ediyor, hınzır bir suratla gülerek koluma şaplak atıyordu. "Ha! Sanki yaparmışsın gibi. Sadece dalga geçiyorum."

Ben de kahkahayı patlattım, kendime güldüm, Matty'ye güldüm. Ben ve Claire'i birlikte düşününce güldüm ve işte oracıkta, o anda anladım ki, eskiden olduğum kişiye geri

dönüş yoktu. Tek yapabildiğim numara yapmaktı, hayatım adlı oyunun bir başka sahnesinde aktörlük sergilemeye devam etmekti. Sorunlarımı arkadaşlarımla paylaşamazdım, gerçekte nasıl bir insan olduğumun anlamına, onlarla takılmadığım zamanlarda yaptığımı zannettikleri kardeşsel görevlerden kaytardığıma dair bir kapıyı aralayamazdım.

Eğer Matty'yle aynı espriye gülüyormuş gibi yapamazsam, geriye ne kalacaktı?

"Kız arkadaşım varken, böyle pezevenkliğimi yapman çok adice, Matty," dedim.

Bütün kızların kontak lens harikası olduğunu bilmeksizin ayılıp bayıldığı o bebek mavisi gözleriyle bana uzun bir bakış fırlattı. "Laila senden koptu kopacak. Dükkânın önünde sıra olmaya başlamış bile, bence kıza iyilik edersin."

İnkâr etmem güçtü. Kazadan bu yana aramız pek iyi değildi, ben bir sıcaktım, bir soğuktum, kafam karmakarışıktı. Bir gün sırf başımı dizine yaslayıp huzur bulmak için evine uğrarken ve saçımı okşatırken ertesi gün, bütün planlarımızı iptal ediyor, samimi davranmıyordum.

Cuma akşamı, Claire'e son üç saattir, Laila'ya son üç gündür gönderdiğimden daha fazla mesaj gönderdiğimi fark ettim ve Matty'yle dalgasını geçtiğimiz kız, birlikte çıkmam gereken kızdan daha fazla güvenimi kazanıp hayatıma sızmaya başlamıştı.

Ertesi sabah buluştuğumuz zaman, Claire üstündeki etkisini görmek bebek işiydi ve aklıma Mia'nın sözleri geldi:

Karşındaki kişi senden hoşlanıyorsa buna arkadaşlık denmez.

Claire benim pastamdı ve onu elimde tutmak istiyorsam, bu şekilde ısırmadan edemezdim. Flörtleşmekten keyif aldığım için vicdan azabı çekmemeliydim ve Cesaret Çocuğu nerede bitiyor, Sef nerede başlıyor, çok net bir çizgiyle ayırmalıydım.

Bu çizgiyi çekerken "bebeğim" kelimesini kullanmayı nereden çıkardım, hiç bilmiyordum.

"Bana az önce ne diye hitap ettin?" Laila hem şaşırmış, hem de tiksinmiş gibi konuştu.

"Bebeğim." Sesimi biraz alçalttım.

"Kenarda beklettiğin kaç kız var da, bize belirsiz bir hitapla seslenmen gerekiyor?" Laila belki gülmüştü ama ben arkaya doğru kafamı uzatmış, Claire'i düşünüyordum. "Hem neredesin? Bugün Helen'le sizin evin önünden geçerken uğrayalım dedik, annen evde olmadığını söylerken neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı."

"Bahsettiğin o kenarda beklettiğim kızlardan biriyle beraberim."

"Ha ha."

Şaka yapmadığımı bilse de böyle güler miydi? "Daha sonra görüşürüz demiştik ama iptal etmem gerekebilir."

Arkasından gelen sessizlik cilt cilt söz anlatıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

"Önemli değil, Sef. Bana ihtiyacın olduğunda buradayım, bana ihtiyacın olmadığında da buradayım."

"Teşekkürler. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben

evde olsam da olmasam da, eminim annem bize gelmenden çok memnun olmuştur."

Laila'nın cevap olarak attığı kahkaha resmen zorlamaydı ve aramayı sonlandırdığımda telefonun ekranını alnıma çarptım çünkü daha boktan bir adam olamazdım.

8. BÖLÜM

Görüşmemizin sonlarına doğru, Claire ve ben, Laila'nın aramasından önce birbirimize açtığımız küçük oyuğa tekrar girmiştik.

Video çektikten sonra hedef koymaktan bahsettik ve Claire ay sonu gelmeden hedeflememiz gereken üye sayısını tahminen not etti. Bir fark yaratmayacak kadar düşük, ulaşılamayacak kadar yüksek bir rakamdı. Karşımızda kocaman bir şüphe vardı.

"Tamam," dedim, o kapıyı sımsıkı örterek. "Peki oraya nasıl varacağız, sevgili pazarlama gurusu?"

Claire iltifatımı elinin tersiyle itti ve sayfaya başka sayılar yazarken çiçek pembesi renklerin suratını kaplamasını izlemekten zevk aldım.

"Bayan Stevens çevrimiçi reklam kampanyalarının kapladığı yerleri şu formülle açıklıyor."

"Böyle ağzı bozuk konuşmana bayılıyorum."

"Kapa çeneni." Claire kıpkırmızı olmuştu.

"Kapattır o zaman." Aynı anda öne eğildim, dirseğimi karavanın portatif masasına koyup çenemi üstüne yasladım.

Çok çabuk ve çok fazla olmuştu, Claire doğruldu ve benim istila ettiğim alanı geri almak için arkasına yaslandı.

"Bütün kızlara karşı böyle misin, yoksa sadece çıkmadıklarına mı böyle davranıyorsun?"

"Cazibeli mi demek istiyorsun?"

Claire bana gözlerini dikerek baktı.

"Şahsen ben 'yüzsüz' kelimesini kullanırdım."

İşe geç kalırken Claire'den sosyal medya alanında neler yapmamı istediğini e-posta atmasını rica ettim; son derece titiz ve çalışkan bir öğrenci olduğundan bana internette meşhurluk, servet kazanmakla ilgili adım adım yol gösteren bir haritayla yanıt verdi. Video bulup izlemek, diğer YouTube'culara yorum yapıp ilişki kurmak gibi hedefler koymuştu. Bu tipleri de kategorilere ayırmıştı: Tıpkı bizim gibi yeni başlayanlar; çoktan bu topluluğa dahil olup iyi bir yer edinmişler; uzaktan takip edilmesi gereken yükselen yıldızlar. Moz gibi yıldızlar. Bunun altına da etiket listesi koymuştu ve bu kanalla ilgili plan kurarken yaptığı araştırmalar sırasında kaç video izlediğini yazmıştı.

Bana meydan okuyup onu geçmemi istemişti.

Bizim evin zekâ küpü hep Kam'di. Babam onun dinlemeyi bildiği için öyle olduğunu söylerdi. Babama göre ben bu yetenekten yoksundum çünkü öğretmenler onlara kaç defa sınıfta hareketsiz oturamadığımı anlatmıştı. Sonraki haftalarda, akşamları annem hep benim yanımda otururdu, bense sandalyemde kıpır kıpır kıpırdanır, odaklanmakta zorlanırdım. Ne zaman camdan dışarı biraz fazla uzun baksam, annem kaleminin ucuyla kolumu hiç acımadan dürtükler ve kalemi ders kitabına ya da bakmam gereken ekrana vururdu.

"Önce iş, sonra oyun."

"Bu iş ne kadar çabuk biterse, bir şeyler yapmaya o kadar çabuk başlayabilirsin."

"Sen ödevini bitirmeden sofrayı hazırlamıyorum, Yusef Malik. Bu gidişle akşam yemeğini geceyarısı yiyeceğiz!"

"Tüm kutsal şeyler aşkına. Dikkatini. Ver."

Sanırım bana teşekkür etmeliler: Ben okul derslerinden bu kadar kaçmasaydım, Amir bu kadar meraklı olmazdı. Benim tam aksime, çirkin bir ineğin tekiydi ve çok çalışma konusunda beni geçebileceğini defalarca kanıtlamıştı.

Dolayısıyla her akşamı yemek masasında ya da babamın cam kenarındaki koltuğunda –Kam'in eski odası hariç her yerde– annemin dizüstü bilgisayarının karşısına kurulmuş halde geçirmeye başlayınca dikkat çektim.

"Derslerine bu kadar çok çalıştığını görmek çok güzel." Annem yemek masasında karşıma oturdu ve bilgisayarı kapatıp kenara ittim, o da önüme daha tortusu çökmemiş, musluktan yeni doldurulmuş bir bardak su koydu. Her zaman yeteri kadar su alıp beynimizi zinde tutmamızı söyler dururdu. "Ama ödevi olan tek kişi sen değilsin."

"Amir ihtiyacım yok demişti."

"Kardeşinden bahsetmiyordum, kendimi kastetmiştim." Annem yorgunca gülümsedi ve bileğinde kol saatini çıkardığı noktayı ovaladı. Hâlâ iş kıyafetiyle geziyordu, toplantı ve görüşmelerle geçen bir günün sonunda göz makyajı dağılmıştı. Birkaç hafta daha böyle giderse, babamla tartıştıklarını ve herkesi bir arada tutmak zorundayken nasıl işe devam edebileceğini söylediğini duyacaktım.

"Ah. Affedersin, ben şey..."

Annem güldü ve uzanıp elini yanağıma koydu. "Özür dilemene gerek yok, Sef. Zaten seninle bunu konuşmak istiyordum, ben sadece..." Bir saniye gözlerini kapadı ve iç geçirdi. "Abine üniversiteye giderken götürmesi için aldığımız bilgisayar..."

"Anne..."

"Artık ihtiyacı yok. Boşta durması yazık olur."

Anneme bakamıyordum. "Satsak olmaz mı, parayı da abimin ihtiyacı olan diğer şeylere harcasak?"

Para sorunlarımızı sormaya en yaklaştığım andı, bana da aynı Kam sorsa ona davranacağı şekilde davranması için bir kapı açıp davet etmiştim.

Tam aksine annem yanağımı okşadı. "Senin de bazı şeylere ihtiyacın var, Sef."

Başımla onaylayıp gözlerimi su bardağıma diktim, annem ayağa kalktı, başımın tepesini öptü ve gitti.

O gece ilerleyen saatlerde, Cheddar patisiyle yatak odasının kapısını açtı ve göğüs kafesimin üstüne kemikli bir mini battaniye şeklinde kuruldu. Bu odaya taşındığımdan beri ilk kez içeri giriyordu. Kam'in eşyalarından en son miras aldığım canlıydı.

"Artık sana mamanı ben veriyorum diye mi?" Kulağının arkasını sevdim ve kedi, bana gözlerini kırpıp boğazının dibinden hafif hafif gurlamaya başladı.

Sahanlıktan ses geldi ve Amir yalınayak banyodan odasına döndü. İkimize öyle bir bakış attı ki sanki ihanete uğramıştı, sonra odasına girip kapıyı kapattı.

Kam'in hayatını paket programla miras almak buraya kadarmış.

9. BÖLÜM

Ehliyet sınavını geçtikten sonra ilk yolcum Finn'di. İkimizin de öğle arasından önceki dersleri boştu ve onu eve götürdüm, her zaman hayal ettiğim gibi müziği bangır bangır açtık, camları indirdik. Yine de içim bomboştu.

Claire bana mesaj atmıştı.

Nasıl geçti?

Nedense, bu mesaj beni, Matty'nin ortak alanda konfeti patlatmasından daha mutlu etmişti.

Sadece üç yanlış, bebeğim!!! diye cevap verdim ve yerli yersiz bütün emojileri ekledim.

Yani artık karavana gelirken otobüs durağının yolunu tutmak zorunda değil miyim?

Tebrik dileklerini düzeltmezsen olmaz.

TEBRİK EDERİM. ARABA KULLANMAK, ROKET KULLANMAK KADAR ETKİLEYİCİDİR.

Mesajlaşırken şaşırtıcı bir kinaye kullanıyorsun.

Affedersin. Al sana bir ödül maması. Yanında da bağlantılı emoji.

Cevabımı yazdım: **Hoşuma gitmediğini söylemedim...**

"Pekâlâ, kafası güzel, dikkatini veriyor musun?" Mutfak

tezgâhında oturmuş, ne yersin sorusuna cevap vermek yerine cep telefonuma bakarken Finn küçük bir paketli top peyniri kafama fırlattı.

"Çok pişman olacaksın." Mesajımı silip Finn'e saldırdım, onu buzdolabının içine sokup kapıyı üstüne kapatmaya çalıştım, karşı koymaya çalıştıkça kapağın raflarındaki kavanozlar şangırdadı.

On dakika sonra, masada oturuyorduk ve paketten çıkardığım pastırma dilimleriyle köpeğini besliyordum. Finn'le ilk arkadaş olduğumuzda bu köpek yavruydu ama artık burnunda gri tüyler ve bel bölgesinde bir hantallık vardı.

"Evet, sınavı geçtiğin için tebrikler." Finn kutu içeceğini kaldırdı. "Başka ne var ne yok?"

"Kam cephesinde mi?" Herkesin bunu kastettiğini varsayıyordum.

"Senin cephende." Finn başını arkaya kadar eğip kutunun dibinde kalanları içti ve tekrar bana baktı. "Ailenle birlikte olmadığın zamanlarda, okuldan birilerine ayıracak vaktin yok gibi."

Metal halkayı yerinden kopardı, kutunun içine attı ve birkaç kere sallayıp kutuyu masaya koydu, gözüme bakmıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Seni pek görmediğimizi. Uzun zamandır ilk kez bize geldin."

"Okulda görüşüyoruz ya."

"Öğretmenlerimle de okulda görüşüyorum. Onlar arkadaşım sayılmaz." Finn hâlâ suratıma bakmıyordu. Yüzleşmekten hoşlanmazdı ve bana çok kızdığı zamanlar azdı. Tüm bunları

söylemiş olması, çok önemliydi aslında.

"Üzgünüm," dedim. "Kam ve olanlar, baş etmek zor."

"Anlıyorum ve sana hesap sormuyorum, sadece biz buradayız, tamam mı? Ben de Matty de." Bir sessizlik oldu, ağzını büzüp kenara kaydırdı, sıradaki kelimesini çiğner gibi söyledi. "Laila da."

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Birkaç defa onlara uğrayıp onu görmeye gittim."

"Biliyorum." Söyleyiş şekline bakılırsa, sanki daha fazlasını da biliyordu. "Senin için endişeleniyor, dostum. Hepimiz öyle."

"Ben ortalıkta yokken bol bol hakkımda konuşuyorsunuz yani?" Sözlerim kırgınlıkla kaplı buzlardı.

"Sen yedi yirmi dört geyik yapmayınca biz de konuşacak konu kıtlığı çekiyoruz." Finn tartışmaları çok iyi etkisiz hale getirmesiyle meşhurdu ve ayağını kaldırıp yan böğrümü hafifçe ittirdi ve çoraplarının kokusu burnuma doğru yükseldi. "Yarın bizimle gelmelisin bence, böylece senin hakkında konuşmamızı engellemiş olursun."

Kam'in odasında ayna yoktu, o yüzden ben de onun hep yaptığı gibi yan odadaki aynalı dolapta dış görünüşüme bakıyordum. İki tişört denemiş, üçüncüde sıkılmıştım. İdare ederdi. Her zaman için dış görünüşüne özen gösteren biri olmuşumdur ama dışarı çıkacak enerjiyi zor buluyordum, bir de ne giydiğimi sallayacak halim yoktu.

Arkadaşım dediğim insanlarla takılmaktansa evde oturup

internette tanımadığım tiplerle takılmayı tercih ederdim.

Merdivenlerde güm güm ayak sesleri duydum ve Amir, ben çıkamadan odaya girdi.

"Defol odamdan," dedi ve odasında birisini bulmanın verdiği bir refleksi miydi yoksa beni gördüğü için miydi kestiremedim.

"Çıktım bile."

Odayı terk ederken ensemde bakışının sıcaklığını hissedebiliyordum, benim demem gereken odaya kadar beni takip ettiler ve içimden acaba hiç buraya ait olabilecek miyim diye merak ettim. Herhangi bir yere ait miydim acaba?

Arabayla çocukları aldıktan sonra, okuldan kızlarla buluşmaya gittik. Aralarında Laila'nın da olduğu kızlarla. Öncesinde biraz mesajlaşmıştık ve bana neler giymeyi planladığıyla ilgili iki fotoğraf yollamıştı, kamerayı yüksekte tutmuş, umutlanmam için göstermelik manzaralar sergilemişti.

Bu mesajların içinde bazı imalar gizliydi. Laila benimle beraber olmak için, tatlı erkek arkadaşıyla ayrıldığında sırf öpüşme ve flörtöz mesajlaşma amacı gütmüyordu.

"Selam yabancı," dedi, barda yanıma sokulup.

"Çok hoş olmuşsun." Kıyafetini hızlıca süzdüm, yanağını öpüp mırıldandım. "Güzel hatta."

Palavra değildi.

"Sen de öyle." Bu yalandı işte. Üçüncü seçimim olan tişörte şüpheyle baktı. "Nasılsın?"

Sormasını istemiyordum, o yüzden Laila bunu sormamış gibi yaptım. Ona bir kola aldım. Finn ve Matty bana benzin parası vermişti, içime sinmedi. Gece ilerledikçe, koltukta bir

yanımda Laila, bir yanımda Helen'le dip dibe otururken bu içimdeki kötü his beter oldu.

Pub'dan çıktık ve Laila benimle yan yana yürümeye başladı. Köşeyi dönerken rüzgâr ana caddede hızlandı, arkadan tokat gibi çarparak bizi isteğimiz dışında karanlık bir kapı eşiğine doğru savurdu. Diğerleri gece kulübüne doğru ilerlemeye devam etti, Matty sarhoş haliyle beatbox müzik yapmaya çalıştı.

Ve biz öpüştük çünkü başka ne yapabilirdik ki?

"Çok hoş bir duygu," diye fısıldadı Laila, avucunu göğsümün üstünde gezdirerek, çenemdeki kirli sakalları düzelterek ve parmaklarını saçımda gezdirerek.

Abimin kaza geçirdiği gece benim de içimde bir şeyler ölmüştü ve Laila'ya karşı hislerimi de alıp götürmüştü, buna rağmen onu öpmeye devam ettim. Beğendiğiniz kızlarla kuytu köşelerdeyseniz aynen bunu yapardınız.

10. BÖLÜM

"Ah! Çekil üstümden! Anne, söyle şuna kendi sandalyesinde otursun..."

Annem masanın karşı tarafında, yüzünde munis bir tebessümle bize baktı ve omuz silkti. Trende Kam'i benim yanıma oturtmuştu ve kim cam kenarına geçecek diye kavga ediyorduk. Kam kazanmıştı ama ben üstüne başına tırmandıkça sanki kaybetmiş gibi oluyordu. Amir koridorun diğer tarafındaki koltukta babamla yan yanaydı, ikisi pencerenin önünden son süratle akıp giden evlerin arka cephelerinden bihaberdi çünkü trenimiz şehir içine girince yavaşlamıştı fakat onlar hâlâ kâğıt oynamakla meşguldü.

Benim aksime. Ben şehre gelmeye bayılırdım, treni yakalama tantanasını, yolculuktan önce bir şey seçme hakkım olan servis arabasını, daireler ve sonradan yerleşim yerine dönüştürülmüş hangarlar, ofisler ve evler gökyüzünün altında tamamlanmamış bir yapboz gibi dururdu, Londra'ya yaklaştığımızı duyururlardı...

Daha önce kaç sefer gelmiş olursam olayım defalarca tekrar tekrar gelmek istediğim şehirdi Londra.

Oraya Claire'le birlikte gitmek beni ateşledi, uzun binalar yolları daraltıyor ve tepemizdeki gökyüzünü iyice yukarı itiyordu. Geçmişle geleceğin iç içe geçtiği bu şehirde metrodan indik. Covent Garden'a vardığımızda kalabalıkların enerjisini ve seyredilme vaadini vızır vızır hissediyordum, bu heyecana öylesine kapılmıştım ki Claire üstünde uyandırdığı etkiyi fark edemedim.

Claire birdenbire küçücük sokaklardan birine dalınca aydım. Hem de jet hızıyla.

"Claire! Dur! Lütfen. Ne oluyor?"

"Yapamayacağım. İzleyenlerin karşısında yapamam." Ne zaman birisinin ona baktığını düşünse yaptığı gibi başını öne eğmişti ama saçlarını Doğruluk Kızı kimliği için arkada toplayıp küçük küçük topuzlar şeklinde burduğu için arkasına saklanacağı bir şey yoktu.

"Ama çektiğimiz onca şey..." diye başladım.

"...hepsi karavanımızın güvenli ortamı içindeydi."

"Ve bütün dünyanın izlemesi için kaydedilmişti." Kamerasını ona doğru salladım, sanki ne işe yaradığını ona hatırlatmam lazımdı.

"Otuz bir üyemiz var, Sef." Claire gülümsemiyordu, bu gerçekte alınacak güzel bilgiler olmadığını biliyordu.

Çünkü yoktu. Claire saatlerce oturup videoları oynatmıştı, ben beğendiğimden emin olmadığım vlogger'ları saatlerce oturup seyretmiştim ve hepsi sıçtığımın otuz bir üyesi uğrunaydı. Listemdeki bütün adreslere e-posta gönderip kibarca rica etsem daha çok para kazanırdım.

Yetmiyordu.

Claire'in ne istediği önemli değildi şu anda.

Claire'in göz rengi ışığa, makyajına ve ruh haline göre değişen gri-yeşildi ve irislerinin kenarlarında açılıp griye dönüşen koyu yeşil gözlerine uzun uzun baktım. "Yeterli sayıda üyemiz yok. Yeteri kadar bağış toplamadık. Ama sen bunu yapabileceğimize beni inandırdın ve yapabiliriz. Sen yapabilirsin."

"Yapamam." İşte o sırada duydum, bağış sayfamıza her bakışımda hissettiğim o şüpheyi duydum, kaldıramayacağım bir başarısızlığın giriş ezgileriydi.

"Daha fazla risk aldığımızın görülmesi için Londra'ya geldik. Denemeye hazır değilsen neden buradasın öyleyse?"

Hiddetli, sabrım taşmış bir bakışla onu kilitledim. Bu kız bana bir halat atmıştı, şimdiyse en kuvvetli çekmesi gereken yerde ipi bırakacağım diye tehdit ediyordu.

Bana bunu yapmasına izin veremezdim, Kam'e bunu yapmasına izin veremezdim.

Ona ihtiyacım vardı. Kam'in ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacımız vardı.

O gece geç saatte eve döndük ve annesi yalanını yakalayacak diye tedirgin olan Claire'i kızdırdım, ben de gergindim. Annemle babam o kadar kendi sevdasındaydı ki çoğu zaman ne yaptığımı umursayacak halleri olmuyordu ama eve dönerken trende annemin üst üste aramalarına meşgul tonu verdim ve gönderdiği mesajları görmezden geldim, akşam yemeğini (ve sonrasını) kaçırdım diye zılgıtı yemek istemiyordum.

Yavaşça hole adımımı atıp saçımın uçlarında kalan yağmur

damlalarını silkeledim. Spor ayakkabılarım gıcırdıyordu ve montum sırılsıklamdı. Bizim sokaktaki herkes arabasını yola park ederdi ve geç geldiğimde benimkini hep metrelerce uzağa bırakmak zorunda kalırdım. Cheddar oturma odasından hafif adımlarla geldi, miyavlayarak bana hoşgeldin dedi ve onu kucağıma alıp parmaklarımı karnındaki tüylere sokabilmek için diğer tarafa çevirdim.

"Mutlu görünüyorsun," diye fısıldadım, gözleriyle ve büyük turuncu tüylü çenesiyle bana gülümseyince.

İşte tam o sırada, öndeki odadan ışık sızmasına rağmen evin ne kadar sessiz olduğu kafama dank etti.

Oturma odasına adım atmak bir korku filmi tablosuna girmek gibiydi. Televizyon köşede sessize alınmıştı, uzak uçtaki yemek masasının üstündeki ışık yanıyordu ve annemin bilgisayarının etrafı mali tablolardan oluşan çıktılarla doluydu, babamın minderli tepsisi koltuğunun yanında yerdeydi, tabaktaki fasulyeler topak topak olmuştu, çatala saplanmış et lokması orada kalmıştı. Demek ki geri kalanını kedi mideye indirmiş, tepsiden dışarı sürükleyip halının üstünde yemişti.

Neden halinden bu kadar memnun olduğu anlaşıldı.

Mutfağa girdiğimde fırın hâlâ açıktı, ne olduğu anlaşılmaz bir meyve yemeği ikinci rafta kuruyup büzüşmüştü fakat merdivenlerden yukarı ve arka kapıya doğru seslendiğimde cevap veren olmadı.

Annemden gelen, gözardı ettiğim o aramaların hiçbiri nerede olduğumu ya da ne yaptığımı sormak için değilmiş.

Hepsi Kam'le ilgiliymiş.

11. BÖLÜM

Amir şimdilerde tam bir ergen, yüzündeki sivilcelerden sıvılar geliyor ancak çocukken bu sıvılar, çoğunlukla sadece burnundan akardı. Doğuştan bir çizgi roman delisi olan Amir, seçme şansı olsa hangi süper güce sahip olurdu konusundan bahsetmek isterdi. Sonu hep gözyaşlarıyla biterdi çünkü ona Sümük Adam, Sıvışık Surat ya da Sulu Ağız gibi isimler takıp kızdırırdım.

Sümükleri ciddileşene kadar.

Daha beş yaşındaydı. Eski dairemizde üçümüz aynı odayı paylaşıyorduk ve Amir beni bütün gece uyutmamıştı, öksürüyor, terliyorum diye sızlanıyordu. Sabah olduğunda ateşi çıktı ve zatürrenin bütün belirtilerini taşıyordu.

Aynı gün içinde durumu o kadar kötüledi ki annem her zamanki yatak istirahati, bol sıvı alımı ve Calpol uygulamalarını geçip hepimizi arabaya bindirdi ve Amir'i hastaneye götürdü, işi gereği uzakta olan babama mesaj atıp olanları aktardı. Arka koltukta kardeşimin hafifçe emniyet kemerinden dışarı kaymasına ve başını dizime yaslamasına izin verdim. Kimse bakmazken ve Amir duyamayacak kadar ağrılar içindeyken ona umarım ölmezsin dedim.

Hastaneler geceleri daha garip mekânlar oluyordu. Orada insan olmadığından değildi, hastalar ve personel, sakin bir acil servis. Aynı zamanda park bulmak daha kolaydı.

Uzun süre arabada oturdum, sebebini söylememe gerek kalmaksızın vücudumdan kıpırdamasını bekledim. En sonunda arabadan çıktım çünkü evden çıkmadan önce bir şey içmiştim ve daha fazla içimde tutamayacaktım.

Tuvaletten çıkınca en alışkın olduğum bölüme, yani yoğun bakıma gittim.

Aptalcaydı çünkü Kam artık orada değildi.

Kapıya ulaştığımda durdum.

Bu kez, Kam idrar yolları enfeksiyonu sebebiyle hastaneye kaldırılmıştı, bu enfeksiyon da ateş yapıyordu. Beyniniz bir şeyleri düzenlemekte güçlük çektiği zaman, sıradan bir ateş yükselmesi, diğer insanlar için olduğundan daha ciddi bir durumdu. Annemin cep telefonuna ulaştığımda eve geri dönüyorlardı. Kam'in enfeksiyonu ve beraberinde gelen ağrısı tedavi ediliyordu. Yeni bir katater takılmıştı.

Hiçbiri burada olduğumu bilmiyordu.

Önümdeki kapılar iki yana açıldı ve nöbetçi hemşirelerden biri dışarı çıktı.

"İyi misin?" diye sordu, sesli harfleri fazla yayarak.

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi sildim. "Şey için geldim... Şey istemiştim..." Söyleyemiyordum doğrusu.

"İçeride bir tanıdığın mı var?"

Hayır anlamında başımı salladım ve buzdolabının üstündeki notta gördüğüm bölümün adını söyledim.

"Eh, diğer bölümlerdeki ziyaret saatleri bitti..." Saat gece-yarısını geçiyordu ama bir değişik bakmış olmalıydım çünkü "Guy" beni başka bir koridordan geçirdi, merdivenden indirdi ve farklı bir ikili kapıya getirdi. Danışmadaki hemşireyle sessiz sessiz konuştu, eğilip bir şeye baktı. "İnsanlar uyuduğu için içeri giremezsin ama Kamran Malik üçüncü yatakta."

İçeri giremeyeceğimi duyunca rahat bir oh çektim.

Koridordaki ışığı loş yapmak için ellerimi gözlüğümün kenarına koyup karanlık koğuşta, Kam'in ayaklarının yatakta oluşturduğu tümseğe baktım.

"Ölme," diye fısıldadım, kimsenin beni duymayacağını bilerek.

Kam'i hastanede görmeye gittiğimi ailem bilmiyordu, tıpkı cumartesileri karavanda geçirdiğimi ve arabamı sürüp yağmur çamur, gündüz gece fark etmeksizin, vadiye dönük oturarak geçirdiğim saatleri bilmedikleri gibi. Bulunabileceğim, evim olmayan bir yer. Beni bulamayacakları bir yerdi. Ne arkadaşlarım, ne ailem, ne kız arkadaşım beni burada bulabilirdi.

Bana öyle bir özgürlük tanınmıştı ki canım istediği gibi gezip tozabilirdim ama idrar yolu enfeksiyonu babamın sabrını fazlasıyla zorluyordu. Her zaman için kardeşlerime benden daha çok sabrı vardı.

Sömestr tatilinin pazartesi günü, annem işteyken ve Amir arkadaşlarıyla dışarı çıkınca babam yatakta kahvaltı ettiğim sırada odaya daldı.

"Saçmalık bu. İstesen de istemesen de abini göreceksin."

Tabağımı bile kenara koymamı beklemeden beni yaka paça odadan çıkardı, merdivenlerden indirdi, arabaya bindirdi; bense kollarımı sallıyor, debeleniyor, her adımda bacaklarımı kasıyordum ve sonunda ikimiz birden ön basamaklarda karga tulumba yere yığıldık ve bahçeye yuvarlandık. Dışarıda dirseğimden serçeparmağıma kadar sürtündüğü için yanan yeri tutarak bileğini burkan babamla karşılıklı durduk, nefes nefeseydik, hiçbir şey demedik. İçeri girdiğimizde kavga ettiğimizi gören kimse yoktu ama şimdi dışarıda, sokaktan perdelerin titreştiğini, köpeğiyle dışarı çıkmış yaşlı adamın evimize yaklaşmadığını sezebiliyordum.

Babamı okumak, annemi okumaktan daha zor olabilirdi ama kavgadan vazgeçtiğini yine de gördüm.

Hiçbir şey demedi. Sadece arabasına bindi ve beni orada öylece bıraktı, kolumdan boncuk boncuk kanlar damlarken bensiz Kam'i görmeye gidişini izledim.

Kapıyı kapatıp üst kattaki banyoya çıktım, koluma baktım, duruladım, acıyı belli etmedim, bunu hissettiğim için Kam'in benimle alay ettiğini hayal ettim. Odama geri döndüm, kahvaltımı bitirmek için duvara yaslandım ve burada benimle birlikte oturduğunu, yatağına kırıntı dökmememi söylediğini, kesin dökerim diye güvenmeyip dizlerimin arasına yerleştirdiğim meyve suyumu aldığını hayal ettim.

"Seni özledim," dedim odaya.

Bu kadar yumuşak olma, derdi abim olsaydı. Arkasından: *Cidden ya, yatağa kırıntı dökme sakın, göt herif.*

Aptalcaydı bu. Kam yaşıyordu. Oradaydı. Yine de ben buradaydım, bomboş odada oturmuş, ölmemiş birisinin hayaletiyle başbaşaydım.

KASIM

12. BÖLÜM

"Selam," dedim, Claire arabadan en son inişinden iki hafta sonra tekrar binince.

"Sana da selam. Beni özledin mi?"

Evet. Hem de çok sık mesajlaşmamıza rağmen, tahminimden de çok özlemiştim.

"Dedenlerde nasıl geçti?" diye sordum, yola çıkarken, şehrin içinden gidip trafiğe takılma riskini mi göze alsam, çevreyoluna mı çıksam diye düşünüyordum.

"Anbean aktardıklarımdan yeterince bilgi almadın mı?"

"Anlık bir hezeyanla birisini gırtlaklamışsan, hayır..."

"SEF!" Claire koluma yumruk attı.

Mesaja yazsaydım gayet kaldırırdı ama gerçek hayatta olta atmak, Claire'in bünyesine fazla geliyordu.

"Bunu bir evet olarak alıyorum," dedim, bilmiş bilmiş sırıtarak, Claire'in sömestr tatili boyunca bu tarz bir eylemde bulunmadığını adım gibi bilerek. Ya da hayatı boyunca.

"Hiç profesyonel değilsin," diye mırıldandı Claire, ana

caddeye çıkmak için sıraya girmiş araçların arkasına doğru yavaşladığımız sırada koltuğuna gömülerek.

"Peki demek Devon böyleydi. Peki pazar akşamki gig?"

"İğrençti." O kadarını tahmin etmiştim –Claire kalabalık insanı değildi– ama daha fazla anlattıkça olayın konser dinlemekten ibaret olmadığını, Rich'in bir kızı götürmeye çalıştığını anladım.

"Sen ve Rich samimisiniz yani?" Arkadaşları hakkında ilk kez soru soruyordum. Varlıklarına pek kafa yormamıştım.

"Rich en yakın arkadaşımdır." Claire'in ses tonundan alt metin ortaya çıkmıştı: romantizm yoktu. "Şu anda tek arkadaşım."

"Beni saymıyor musun?" Alınmış ayaklarına yattım ama Claire beni ilk kez ciddiye aldı.

"Seni iki aydır tanıyorum, Sef. Rich, Seren ve ben yıllardır arkadaşız."

"Seren kim?"

"Artık arkadaşım olmayan arkadaşım." Claire bakışlarını camdan dışarıya dikti.

"Ne oldu ki?"

Cevap vermeyi o kadar erteledi ki hiç vermeyecek sandım, sonradan anladım ki ağlamamaya çalışıyordu. Sesinin hiç titremediğini göz önüne alırsam çalışmış ve başarmıştı.

"Rich batırdı. Ben de onun tarafını tuttum. Seren bizi affetmiyor."

Çok daha önemsediği bariz olan bir olayı çok özlü bir biçimde özetlemişti. Uzanıp kolunu sıkar gibi okşadım. "Çok boktanmış."

Claire güldü. "Aynen."

Birkaç dükkânlık mesafeyi yavaşça aldık ve ben arabamdaki yabancının beni daha çok arkadaşı gibi görmesini sağlamak için bir şeyler yapmaya çalıştım.

"Bana anlatabilirsin, istersen, biliyorsun."

Claire gülümsedi, bu kez daha farklı bir hüzünle. "Senin sorunların benimkilerden daha büyük."

"Yarışta değiliz."

"Senin için her şey bir yarış sanmıştım?"

Alay etse de tepki vermedim, beni ciddiye almasını istiyordum. Cesaret Çocuğu olarak sergilediğim performans o kadar ikna edici miydi ki beni normal hayatta da böyle sanmıştı diye merak ettim.

"Tanıdığının sorunlarının ne kadar büyük olduğu önemli değil, onun yanında senin yaşadıkların sayılmaz denemez. Ya da birisi arkadaşın olmak istiyorsa onları o kişiden saklamak zorunda değilsin..." Işıklarda durmuştuk, dönüp Claire'e baktım ama yarım saniye içinde gözleri yuvalarından fırladı ve koltukta aşağı doğru kaykıldı, vücudunun yarısı ayak koyma yerindeydi.

"Gaza bas!" diye dişlerini sıktı.

Önümdeki arabanın stop lambalarına baktım.

"Nereye basayım? Marketin içine mi? Aksiyon filminde değiliz, C."

"Arkadaşın! İyi olan."

Arabadan dışarı bakınca Finn gözüme çarptı, otobüs durağında dikiliyordu, kulaklıklarını takmış, cep telefonuyla oynuyordu. İkimizi yan yana görme ihtimalini düşününce

heyecanlanır gibi oldum ama ışıklar yeşile döndü ve birkaç saniye sonra Finn dikiz aynasında küçülmeye başladı, heyecanım boşa harcanan bir havaifişek gibi söndü.

"Artık doğrulabilirsin," dedim Claire'e, dertop olmuş kendi kendine kıkırdayan kıza bakarak. "Komik olan da ne?"

"Arkadaşlarından saklanman gerek değil derken benim buraya büzüşmem..." Dışarı çıkamıyordu. "Gerçek anlamda arkadaşından saklanmam... ve şimdi de..." Kıpırdanmayı bıraktı. "...sıkıştım."

Arabayı kenara çekip yolcu kapısını açtım ve koltuğu geri ittim, Claire'i o aralıktan kurtarmaya çalışırken ben de gülüyordum, derken kaldırıma yuvarlandı.

Yere sereserpe uzanmış, kıkır kıkır gülen haline bakıp elimi öne doğru uzattım ve onu yerden kaldırdım.

"Seni özlemişim," dedim.

Derler ki insan kibre kapıldı mı düşüşünü hazırlarmış ama kaçmanın gurur duyulacak bir yanı yoktu, değil mi? İnternet kanalı, Kam'e karşı duyduğum vicdan azabını aktarabileceğim bir kaçış yolundan fazlası haline gelmişti; benim için bir kaçıştı. Geceleri, Sef Malik ailesinin yanında oturma odasında oturuyor olabilirdi ama kucağındaki bilgisayar sayesinde Cesaret Çocuğu adıyla bambaşka bir hayat yaşardı.

Başladığımızdan bu yana bir aydan uzun zaman geçmişti ve kendi kazdığım tavşan deliğinden düşmüş, çevrimiçi harikalar diyarında kaybolmuştum. Yaptığım yorumlar ve gelen cevaplar, dünya çapında yayılan bir topluluk ruhu oluşturdu

ve şunu keşfettim, bir avatarın paravanı arkasında kimsenin duygularını incittim mi diye düşünmeden istediğiniz kadar flört edebiliyordunuz. Kibar olmak çok daha iyi gelirken insanlar neden trolleme zahmetine giriyordu, merak etmeye başladım...

Ta ki kibarlık bana iyi gelmeyene kadar.

Tam istediğimiz gibi insanlar iddiaya dayalı görevlerimizi taklit etmeye başlamıştı, iniş çıkışlar yaşıyorduk. Otçu öğrenciler mısır gevreği kâselerinden kedi maması yedi ve insanların sülük yalarken çektikleri videolardan ufak bir domino etkisi oluştu. Hepsi de pek takipçisi olmayan acemi internetçilerdi. Cesaret gerektiren eylemlerimizi ana akım medyaya taşıyacak devinimi sağlamaya yetmiyordu.

Ardından iki kız peydah oldu. Şen Şekerler, kendilerine bu ismi takmışlardı ve bilgisayar ekranımdaydılar, parkta güvercin yakalamaya çalışıyorlardı. Trafalgar Meydanı'nda gerçekleştirdiğimiz cesaret görevinden eser taşımıyordu, müziği bile farklıydı. Ne adımız geçiyordu. Ne link paylaşılmıştı. Hiç.

Onları kafamdan atmak için bağış kayıtlarını taradım, daha doğrusu kendimi rahatlatmak için taradım çünkü interneti, şekerpare ve gökkuşakları ve fedakâr insanlarla dolu bir ütopya zannetme saflığını göstermiştim.

O kızlar videomuzu izlemiş, iddiayı beğenmiş ve bir taklidini yapmışlardı.

Hepsi boşunaydı.

Böylece o noktaya dek yüzleşmekten en korktuğum şeyi yaptım ve para harcadığımız her şeyi kalem kalem yazdım. Kıyafetlerimiz, yiyecekler, dekor objeleri, benzin ve tren

biletleri. Londra bize daha fazla yorum, daha fazla beğeni kazandırmalıydı. Daha fazla para.

Gelgelelim, Kam'in bağış bütçesi yerlerde sürünüyordu.

"Siktir!"

Not defterine karaladığım harcamalar yatak odamın duvarına küt diye çarpıp çok güzel bir ses çıkardı, bakalım hesap makinesinden çıkan sesi de beğenecek miyim diye onu da fırlattım.

Daha güzelini çıkardı.

"Sef?" Kam'in odasının kapısı içeriye doğru açıldı ve annem beni parçalanan makineyi yerden toplarken buldu. "Bunlar ne böyle?"

"Bilgisayarla uğraşmak canımı sıkıyor." Bilgisayar güvercin videosunu yutarak ekran koruyucuya geçti mi diye çaktırmadan baktım.

"Endişelenmem gereken bir durum mu var?" Annem işte giydiği etek bluzun üstüne sabahlığını geçirmiş haliyle karşımda dikildi, taşıdığı endişelerin ağırlığını zor kaldırıyor gibi görünüyordu.

"Ben hallederim," dedim, beynim çoktan beni çıkmaza sokan adımlarımı geri geri takip etmeye başlamış, bir çıkış yolu arıyordu. Durumu düzeltmenin bir yolunu.

"Tamam o zaman." Ama kıpırdamadı. "Dr. Garrison'dan senin için randevu aldığımı söylemeye gelmiştim."

"Niye?" Kazadan önce olsaydı, annemden haddimi bildiren bir, "Ses tonuna dikkat et, Yusef!" cevabını alırdım ama annemin artık böyle ufak kavgalara enerjisi kalmamıştı.

"Doktora gitmeni istiyorum çünkü Kam'e olanlarla başa

çıkma yöntemin beni endişelendiriyor."

Elimle hesap makinesinin kalıntılarını sıktım, plastik derime battı. Gerginliğim, kesik kesik nefes alışım, her şeyiyle babamla bahçede güreştiğim zamanla aynıydı ancak annemin nazik dokunuşuna direnmek, babamın kaba kuvvetine direnmekten daha zordu.

Tutuşumu gevşettim. "Dr. Garrison ne yapacak?"

"Ailenle dertleşemiyorsan, belki onunla konuşursun. Hımm?"

Annemin sesindeki umudu duymak kalbimi kırdı ve karatahtadaki solmuş, tozlu yıldızlardan birine odaklandım.

"Tamam," dedim.

"Randevunu takvimimize yazdım, seninle gelmemi istiyor musun?"

"Hayır."

"Ama gideceksin?"

"Evet," diye yalan söyledim.

13. BÖLÜM

Biz küçükken yaz tatillerini D. Dayım'ın karavanında, Paskalya Bayramı'nı da İffet teyzemlerde geçirirdik, beni odama, daha doğrusu Zahid'in odasına gönderirlerdi. Küçük Pervin odasını kimseyle paylaşmak zorunda kalmazdı, Amir ve Kam misafir odasında kalırdı, Zahid ve ben aynı yaşlarda olduğumuz için ben onun odasında yer yatağında yatardım.

Rafında duran, mükemmel yapılmış Lego maketlerine doğru meyletmiş, intikamımı alıyordum.

Kapının tık diye açılmasıyla meşum bir güm sesiyle yer yatağıma serildim.

"Pekâlâ." Kam kapıyı arkasından kapattı ve ona isyan ederek baktım. "Ne olduğunu öğrenmeye geldim."

Bakışlarımı bir an için Lego'lara kaydırdım. "Hiçbir şey." Kuzenimle kavga ettiğim için annemlerden okkalı azarı işittikten sonra, Kam'in olgun abi gösterisini hiç çekecek durumda değildim.

On ve on iki yaşlarındaydık ve aramızdaki yaş farkı maksimum seviyeye çıkmıştı. Kam iki yıldır benden farklı bir okula gidiyordu, arkadaşlarını tanımıyordum, ilgi alanları bilmek istemediğim yollara doğru daralıyordu. Amir'se yakınlık kuramayacağım kadar küçüktü, acayipti ve Kam beni yalnız bırakıyordu.

"Zahid ne yaptı?" diye sordu Kam.

"Hiçbir şey." Ama Kam bunun az öncekinden farklı bir hiç olduğunu sezmişti. Her şey anlamına gelen bir hiçbir şeydi.

"Pervin'lerin tavşanının ne alakası vardı?"

Teyzem bizi bahçedeki tavşan kulübesinin yanında boğuşurken bulmuştu, hem de tam o talihsiz anda Zahid'in beni kışkırtan kocaman kulaklarından birini tutup bir tokat atmıştım.

"Hiç." Ama gülmemi engelleyemedim.

Kam iç geçirdi, bunlarla uğraşamayacak kadar büyüdüğünü gösterircesine başını iki yana salladı ama karşımdaki armut mindere oturup kaşlarını kaldırdı.

"Tamam. Şimdi cidden merak ettim."

Üstüne ben de inadıma rağmen sırıttım.

"Zahid bana hayatta Bumpkin'in kakasını yiyemezsin dedi."

Kam'in yüz ifadesi tam aradığım ödüldü, iğrenerek ve inanamayarak yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, yemedin herhalde!"

Ama yediğimi biliyordu.

"Zahid yapamam sandı. Benimle on sterlinine iddiaya girdi."

"Onluk mu?!" Kam hikâyenin o kısmını sorgulamakta haklıydı. Gülmeyi kesip Lego'lara düşünceli düşünceli baktım. "Zahid'in herhalde on sterlini bile yoktu. Varsa da neye harcadığının faturasını İffet Teyzem'e vermek zorundaydı. O iddiaya girmekle aptallık etmişsin."

Artık benim tarafımda olmadığı için ona gıcık olarak somurttum.

"Yapacağıma inanmıyordu."

"Yapma ama Zahid senin bunu yapacağını bal gibi de

biliyordu." Kam bana top gibi yapılmış çorapları fırlattı ve elimle vurup uzağa attım.

"Eh, olabilir, o zaman karşılığını ödemeye de hazır olacaktı!" O kum gibi tavşan dışkılarını yutup sindirmeme sebep olan gaz, elime geçecek nakit paraydı.

"Ne zaman dersini alacaksın?" Kam başını iki yana salladı. "Onurlu olacağına güveneceğin tek kişi sensin, Sef. Zahid vegan bir köpekbalığı kadar güvenilirdi."

Kam ayağa kalkıp tam yanında duran rafa kaşlarını çatarak baktı, korsan gemisinin içindeki küçük Lego adamlar, tam da İffet Teyze'nin temizlik yapmaya geldiği zaman tasvip etmeyeceği müstehcenlikte dizilmişti.

"Bir sonraki sefere..." Kam güvertedeki miçonun sopasını düzeltti. "...ödemeni peşin al."

İnternet kanalı için filme çektiğimiz her şey, hemen herkesin kopyalayabileceği salak şeylerdi. En başta koşulları belirlerken Claire'in dediği gibi amaç buydu.

Şimdi bu modeli değiştirmemiz lazımdı, seyircilerimizin yapmaya cesaret edemeyecekleri bir şeyler vaat etmeliydik... birbirimize ağzımızdan jelibon fırlatmaktan ya da insanlara ne renk iç çamaşırı giydiğimizi söylemekten daha yürek gerektiren bir şeyler olmalıydı.

Tek sorun, aklıma gelen doğru düzgün (yasal) cesaret gerektiren eylemler ya tehlikeliydi ya da çıplaklık içeriyordu. Ya da acı. Claire'in önce Londra kadar abartılı bir tepki verip kafayı yemeden kabul etmesi imkânsızdı.

Bir şeyleri çok ayrıntısına kadar düşünen insanların zorluğu buydu. Kameralar karşısında Claire'i hemen her şeye ikna edebilirdim ama onu o kıvama getirmek için bana bir dayanak lazımdı.

Canım iyice sıkılarak videolarımızı karıştırdım, yorumlarımızı okudum, ne aradığımı bilmeksizin baktım ve sonunda buldum. Bizimle ilgili, kimyamızla ilgili yorumlar, "Siz çift misiniz?" soruları...

Kendini ekranlarda izlemek gibi tuhaf zevkleri olan bir sahne sanatçısı filan değildim ama Claire'in montajladığı videolara son bir bakış atmaktan fazlasını yapma ihtiyacı duymazdım. Video yayınlandıktan sonra tek umursadığım, yorumlar, paylaşımlar, izlenimler ve beğenilerdi. Başka insanların videolarını o kadar çok izliyordum ki bizimkiyle vakit harcayamazdım.

Oysaki böyle yaparak işin büyüsünü kaçırıyordum. Her zaman öncelikle yaptıklarımız önemli sanıyordum ama DOĞRULUK: İç çamaşırınız ne renk? videosunu izlerken aslında ne yaptığımız değil, nasıl yaptığımız önemli diye fark ettim.

Ben ayağa kalkıp eski Calvin Klein çamaşırımın bel lastiğini öne doğru çekince Claire dehşete düşüyordu ve doğruluk sorularımızın yöntemi gereği, o da cevap vermek zorunda kalıyordu.

"Siyah külot. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, kimseye göstermeyeceğim. Bana güvenmek zorundasınız."

"Her zaman, Doğruluk Kızı." Ardından hınzır bir gülüşle: "İç çamaşırı kelimesinin sadece külotunu kapsamadığından eminim..."

Claire gülerken domates gibi kızarıp tişörtünün yakasını çekip önüne baktı, diğer elini öne uzatıp beni uzakta tuttu, halbuki ben sadece kameraya manalı manalı bakıyordum.

"Mor. Kenarları turkuvaz," diye itiraf etti.

"Çok seksi."

"Kapa çeneni."

Cesaret Çocuğu ve Doğruluk Kızı, Claire ve benim mesajlaşmalarda sahip olduğumuz kimyaya, belki de daha fazlasına sahipti. Ayık kafayla ve dürüst gözle izleyince çekimler sırasında kaçırdığım şeyleri, montajlayarak saklanmayacak şeyleri fark ettim. Claire'in, görmediğimi zannettiği sırada bana baygın bakışları ya da birbirimize ne kadar dokunduğumuz, dizimizle birbirimizin dizini dürtmelerimiz, sarılmalar ve itişmeler, ikimizin de ağzımız kadar ellerimizle de konuşmamız, Claire'in jestlerinin benimkilere benzemesi.

Ekranda sutyeninin seksi olduğunu söyleyen benim çenemi kapatırken nazlı nazlı beni ittirişi, kulaklarına kadar kızarıp ağzının kulaklarına varışı ortadaydı.

Elimizde altın cevheri vardı ve biz tutmuş, insanların taklit edebileceği şeyler yaparak bunu harcıyorduk. Daha iyisini ve güzelini yapabilirdik.

Kam'e yardım etmek için her şeyi göze almaya hazırdım, tek yapmam gereken Claire'i de buna ikna etmekti.

Atkısı çok komikti. Elli metre uzunluğundaydı ve indirim sepetinde bulabileceğiniz bütün renkleri içeriyordu. Claire nihayet çıktığında burnu pespembeydi ve yanakları kızarmıştı.

"İşin bitti mi?" dedim, bana yan yan bakışı hoşuma giderek ve, "Dışarısı buz gibi," cevabını severek.

Onu Cine Obscura'ya götürmüştüm çünkü daha önce burada buluşmuştuk ve Mia'nın yaydığı kınama titreşimlerini lobiden elle tutulacak kadar hissetsem de karavan dışında en güvenli yer gene burasıydı.

D. Dayım'ın karavanı.

Sadece içeri girer girmez, nasıl başlayacağımı bilemedim, parmaklarım da beynim kadar meşguldü ve ne diyeceğimi planlamaya çalıştım, kenara koyduğum tüm tartışmaları sıraya dizdim.

"Evet. İşte şu. Biz cesaret gerektiren işleri yapıp insanlardan bizi taklit etmeleri için para ödemelerini istiyoruz. İyi de tam tersi olmalıydı. İnsanlar önce parasını ödemeli, ondan sonra cesaret kısmını görmeli."

"İyi de neden para ödesinler?" Kuşkucu bir sesle konuştu.

"Onları teşvik edeceğiz..."

"Nasıl teşvik edeceğiz?"

"Para ödemeye değer iddialar teklif edeceğiz." Kutu içeceğimi bardak koyma yerinde döndürürken durup suratına baktım, söylediklerimden hoşlanmayacağını biliyordum.

"Sef..."

Biraz aceleci davranmış, onu ikna etmek için fazla çırpınmıştım.

"Topladığımız para video başına ortalama elli dört kuruş. Böyle gidersek, GoPro almak için harcamayı planladığın parayı hayatta toplayamayız."

Ağzımdan çıkar çıkmaz bundan bahsettiğime pişman

oldum. Claire bana kıyasla paralıydı ama bunu açık açık konuşmazdık, sadece ortadaki konsolda duran kumbaraya sessizce benzin parası bırakırdı, tren biletlerini ayırtmayı teklif ederdi ve hiçbir zaman parasını istemezdi... GoPro meselesi haksızlık olabilirdi ama aynı zamanda doğruydu.

"Senin cesaret sergileyen hareketleri yapmana karşı değilim..." diye konuşmaya başladı.

"İnsanlar ikimizin de cesaret isteyenleri yaptığımızı görmek istiyor, biz bir takımız." Tam da bunu bekliyordum. Telefonumdan yorumları okudum. **Aman Tanrım; size bayıldım. Bu hafta gördüğüm en manyak video. Doğruluk Kızı ne kadar şeker öyle? Bu ikisinin hastası olan var mı başka?"** Bakışlarımı kaldırınca Claire'in koltukta kıpırdandığını gördüm ve **Öpüşmeleri için meydan okuyan var mı?** diyen yorumu es geçtim. **"Kanalınıza bayılıyorum; yorumlarda iddia isteği almayı düşündünüz mü?"**

"Yani bize meydan okumak için para vermeleri gerek diyorsun?"

"Hayır." Konuşma hiç planladığım gibi gitmiyordu, para meselesini ayrıca ele alacaktım. "Ama yine de bunu yapmalıyız, izleyenlerin iddia isteklerini almalıyız. İnsanların geri dönmesinin anahtarı, seyredenleri de dahil etmek demiyor musun hep. Onların istediği iddiayı yaptık mı diye bakmaktan daha iyi bir geri dönme sebebi olur mu?"

"Peki bu nasıl..."

Claire'in bu fikre ısınmadığını anlayabiliyordum.

"İki farklı yolla: Düzenli gönderilerimizin bir bölümü

olarak iddiaları kabul edeceğiz ve izleyici kitlesini artırmaya çalışacağız. Bağış istemeden. Para kazanmak için büyük bir şey sunacağız, doğru düzgün cesaret gerektiren teklifleri toplayıp sıraya koyacağız ve sergilemeden önce, belli bir miktar para toplamış olacağız."

"Ne demek 'doğru düzgün' teklifler?"

Omuz silktim.

"İnsanların, başkalarını yaparken görmek istediği ama kendilerinin yapmayacakları şeyler." Sabrımı yitiriyordum, onaylamasına, bana bu konuda güvenmesine ihtiyacım vardı. "Lütfen, Claire."

Kendimi düzeltme fırsatı bulamadan, yaptığım hareket adil mi, adice mi diye düşünemeden öne eğildim ve parmaklarımı kolunun üstünde gezdirdim. Claire'in, Kam için neler yapmaya hazır olduğunu bilmiyordum ama belki benim için yapardı.

"Sensiz yapamam."

14. BÖLÜM

Sadece sen kameraya bakacaksın, bu arada dış sesten Kam hakkında konuştuğunu duyacağız. Seyircilerimiz, bunun neden önemli olduğunu bilmeli.

Cesaret eylemlerinde Claire'i rahatını kaçıracak kadar zorlamıştım, şimdi o da beni doğruluk sorularında zorluyordu.

Sinemada perşembe akşamki vardiyamdan sonra arabayla köprünün üstünden geçtim, viyadüğün kemerleri üç baygın göz gibi ilerleyişimi takip ediyordu. Manzara izleme noktasına çıkan yola saptım, okulun önünden geçtim ve şehrin ışıklarını geride bırakarak kırsal kesime daldım.

Üstüne düşecek bir ışık olmayınca, doğruluklar ağızdan daha kolay dökülüyordu.

İlk denediğimde kendimi aptal gibi hissetmiştim.

"Selam, işte yine ben ve..."

Sanki telesekretere mesaj bırakıyordum. Onlara da hiç iyi konuşamazdım.

"İşte benim. Cesaret Çocuğu." Bu da olmadı. Bu doğruluk bana aitti, Cesaret Çocuğu'na değil.

"Bundan nefret ediyorum." Kiminle konuştuğumu aslında bilmiyordum, derken gözlerimden tanıdık bir hisle alev püskürmeye başladı, gözyaşlarımın arasından vicdan azabım sızdı.

"Seninle konuşamamaktan nefret ediyorum. Neden burada değilsin? Kam? Seni çok seviyorum. Üzgünüm. Çok üzgünüm..." Boğazımın dibine birikip topaklanan sefaletimden nefes bile alamıyordum. "Siktir."

Yumruğumu direksiyona çok hızlı indirdim ve Bayan Bennett'tan aniden bir "Bip!" sesi çıktı.

"Ben senin aptal arabanı istemiyorum!" Direksiyona bir daha vurdum. "Ya da sıçtığımın bilgisayarını ya da sıçtığımın odanı..." Cheddar'dan bahsetmedim. Bir zamanlar Kam'e ait olan onca şey arasında, sadece uyuz kedisi beni rahatlatıyordu.

"Ben abimi geri istiyorum!" diye haykırdım tavana doğru, dışarıdaki geceye ve içerideki sessizliğe doğru, o kadar feci hıçkırıklar içinde ağlıyordum ki öne doğru yığılıp alnımı direksiyona yaslayıp acıtırken bir yandan boğulacağım sandım.

"Bunu senin için yapıyorum," dedim hız göstergesine.

O kişininse haberi yoktu. Yoksa var mıydı?

Ancak Kam'in bakımını karşılamak için çektiğimiz maddi sıkıntılardan haberinin olmasının tek yolu, birisinin ona söylemesiydi. Kim yapardı ki bunu? Hangi canavar anne baba korumaya çalıştığı oğluna bu tür sorunları yansıtırdı?

"Ben de seni korumaya çalışıyorum," dedim. "Üzgünüm. Seni yarıyolda bıraktım. İzin ver, yardım edeyim, izin ver telafi edeyim..."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve gecenin karanlığında, gerçeği telefonuma fısıldarken ağladım. "Hepsi benim yüzümden."

Claire'le birlikte karavanın merdivenlerinde yan yana otururken ve ona yara izimin olduğu yaralandığında koyduğum tüm bariyerler düştü. Cesaret Çocuğu ve Yusef Malik artık iki farklı performans gösterisine benzemiyordu, sanki bir elmanın iki yarısı olmuşlardı.

Bütününü yalnızca Claire'in görebileceği bir elmanın yarısı.

"O halde kafanı kazıtacağını söylerken seni videoya çekeceğiz?" Benim ilginç olma, Claire'inse 'güvende' olma kriterlerine uyan, bulabildiğimiz tek cesaret gerektiren eylem buydu. Hal böyleyken bile, Claire'in ikircikli hali belliydi.

"Mecbur muyum?"

"Videoyu çekmeye mi, kafanı kazıtmaya mı?"

"İkisi de. Her ikisi de." Ancak merdivenden kalkmaya ve stüdyoya tekrar girmeye hazırdı. "Bunu yapmayı hiç istemiyorum, biliyorsun."

Biliyordum. "Sence ben Noel'in ertesi günü maçın ortasında çırılçıplak koşmak istiyor muyum?"

"Evet. Kesinlikle. Sen soyunmaya kafayı takmışsın."

"Öyle mi?" Tişörtümün yakasını çekerek peşinden içeri girdim. "Sence dünya bunu görmek için gebermiyor mu?"

"Dünya geberiyor olabilir, ben gebermiyorum." Claire arkasını dönüp kamerayla oynadı ve beni kesin görebilmesi için yandan eğilip önüne geçtim.

"Saçlarını kazıtman sana çok yakışır."

"Sahi mi?" İnanamayarak başını arkaya kırıp çenesini boynuna bastırma hareketini yaptı bana.

"Evet. Gerçekten. Kafatasın çok güzel."

"Çatlak."

"Suratın da."

"Şimdi yalan söylediğini anladım işte."

"Peki. Kafatasın vasat ve suratın bir değişik." Claire gülmemek için kendini tuttu. "Ama kel kızlar seksidir, o yüzden kabullensen iyi olur."

Fakat kameranın ayarlarıyla oynayışı, kusursuz açıya ayarlanmış olan reflektörleri yerinden oynatıp durması, tüm bunlar film çekimini ertelemeye çalışma çabasıydı ve hafifçe kolunu dürttüm.

"Önce başka bir şeyi filme çeksek? Sözümüzde durduğumuzun kanıtı olurdu."

"Nasıl yani?"

Kaşlarımı çattım, filme çekmesinden daha uzun bir etki yaratacak bir şey yapmaya gönüllü olduğumu ona gösterecek, kimseden saklayamayacağım bir şey düşündüm. Onunla dayanışma göstereceğim bir şey.

15. BÖLÜM

Kulağınızı deldirdiğinizi saklamak zordur, özellikle de:

A) Saç modeliniz benimki gibi yanları kısacık ve dikse.

B) Kulağınız şişer ve irin akıtmaya başlarsa

ve

C) Gıcık küçük erkek kardeşiniz annenizin dikkatini oraya çekerse.

Annem enfeksiyon kapmasına hiç üzülmedi.

"Bir zaman makinesi bul, zamanda geriye git ve kendini bu aptalca hareketten koru." Annem kollarını göğsünde kavuşturup kınayan bakışlarını suratıma dikerek bana baksa da çok geçmeden yumuşadı. "Banyodaki dolapta dezenfektan var. Getirirsen kulağını temizlerim."

Ben annemin haşin hareketleri altında suratımı buruşturup bağırdıkça Amir kahvaltı gevreğinin üstünden kıs kıs gülüyordu.

"Dua et de baban evde değil."

"Niye?"

"Bu tarz şeyleri hiç sevmez."

"Hangi tarz şeyleri?"

Ama annem konuyu kapatmaya çalıştı. "Sen onu görmeden önce ben bir konuşayım, tamam mı?"

Okulda da halim içler acısıydı çünkü Matty koca sesiyle benimle alay etmeye başlayınca civardaki bütün herkes de esprilerine katıldı.

"Bana destek olursun sanmıştım!" Finn'in koluna tokat attım, son altı aydır yavaş yavaş kulak memesini esnetiyordu.

"Evet ama benimki bana has... Seninki seni şey gibi göstermiş..."

"Hıyar gibi?" Matty.

"Pozcu gibi?" Helen.

"Çok parası olan görmemişler gibi!" diye ekledi drama dersindeki çocuklardan biri.

"Moron?" Laila; bana cidden çok sinir olmuş görünüyordu.

Finn önce diğerlerine, sonra bana sırıttı. "Dilediğini seç."

Bir sonraki dersten önce zil çalınca Laila beni iterek öne geçti ve gidip Helen'le oturdu, beni de Matty'nin eline bıraktı. Bütün ders boyunca Laila'nın ensesini seyredip ne zaman arkasına dönecek diye merak ettim.

Hiç dönmedi.

Cine Obscura'da çalışmaya ilk başladığımda, ilk hevesler geçmeden önce, Finn ve Matty şehirde aylak aylak dolaşmaktan sıkılıp cumartesi akşamları gelip beni bulurlardı.

"Macar sinemasına bu kadar düşkün olduğunuzu bilmiyordum," dedim bir keresinde yaklaştıklarını görünce. Mayıs ayıydı, hava yağmurluydu ve onları gördüğüme hiç şaşırmamıştım.

"Ne?" Ben tezgâhı silerken Matty suratını büzüştürerek arkamdaki listeleri incelerdi.

"Bu hafta Coen kardeşler haftası sanmıştım?" Finn posterlerden birini işaret etti.

"Önümüzdeki hafta," dedim. "Siz sormadan hemen söyleyeyim, hayır, indirim alamıyorsunuz."

"En eski dostların için bile mi?" Matty yavru köpek bakışlarıyla şansını denedi ve elimdeki bezle ona vurdum.

"O zaman sen eleniyorsun zaten." Matty'yle 10. sınıfın sonunda takılmaya başlamıştım.

"Başkası sorsa kesin farklı cevap verirdi," dedi Finn, tembelce ağzını yayarak ve temiz tezgâha yaslanıp boş lobiyi süzerek.

"Daha güzel birisi mi yani?" diye ekledi Matty.

"Daha dişi birisi."

"Laila Jalil adlı birisi," diye bitirdi Matty, bilmiş bilmiş sırıtarak.

"Siktirin gidin." Onlara arkamı dönüp bezi muslukta duruladım.

Bir hafta önce, Laila'yla aramızdakiler şekil değiştirmişti. Her zaman arkadaş gibiydik ama büyükçe bir grupla Bradley Summers'a barbeküye gitmiştik ve o geceden aklımda kalan tek anı, bahçeye bırakılmış bir şezlongda Laila'yla dipdibe uzanışım; başlarımızı birbirine doğru yaklaştırmış sohbet edişimiz ve kulağının arkasına soktuğu, habire düşen saç tutamını yerine sokup sokup duruşumdu.

"Birisiyle görüşüyor, biliyorsunuz," dedim, okul gömleğinin yakasının aralığındaki açıklığı fark edişimi düşünmemeye

çalışarak. Aynı derse girdiğimizde gömleğinin düğmelerini o noktaya kadar açsa nasıl olurdu diye hayallere dalardım...

İçimden bir ses, Laila'nın da, fark ettiğimi fark ettiğini söylüyordu.

"Her neyse," dedi Matty. "Ne kadar sürer göreceğiz."

Şu ana dek ikili ilişkilerim, gece kulüplerinde öpüştüğüm, adını bilmediğim kızlar ya da ev partilerinde içkinin dozunu kaçırıp daha cüretkâr hareketlere yönelen okuldan kızlardan ibaretti, oysaki Laila kız arkadaş olmak üzere biçilmiş bir kumaştı.

Sınav dönemi ders çalışmak için okullar tatil olunca Sanayi Devrimi'nin işçi sınıfının yaşam standartları üstündeki etkisine takılmış olması gereken aklım tamamen Laila'ya odaklanmıştı. Ona hınzır bir Snapchat mesajı atmadığım, bana işine geri dön diye uyarı yollayana kadar flörtöz mesajlardan uzun bir diyalog başlatmadığım gün geçmiyordu. Onu oyaladığımı söylerdi.

Sınavların bittiği gece, bizim dönemden herkes ana caddeye indi, sahte kimlikler ceplerimizde, pullu etekler ve parlak gömlekler ışıl ışıl balıklar gibi parlayarak pub'dan bara, bardan gece kulübüne ilerledik. Herkes sarhoşlaştıkça birbirine sarılıyor, öpüyordu fakat Laila ve ben gayet ayık olmamıza rağmen, Laila yine de bütün sarılmalarını bana saklıyordu. Derken beni kendine çekip kulağımın dibine haykırdı. "Tatlı erkek arkadaşımdan sırf sana sarılmak için ayrılmadım, biliyorsun..."

Dört haftamız olmuştu, bütün boş zamanlarımızı birlikte geçirmiştik ama ikimiz de tamamen bu ilişkiye kendini adamamıştı. Laila ailece tatile gidince ilişkimizi, o döner dönmez

her şey kaldığı yerden devam eder diye havada bırakmıştık.

İkimiz de ne kadar ciddiye dönüşeceğini tahmin etmemiştik ama.

Laila'ya şu gösterdiğim çabanın çok daha fazlasını borçluydum.

"Bir süreliğine bize gelmek ister misin?" İkimizin de dersi boştu ve bizim ev ilk kez boş olacaktı, annem iş çıkışı doğruca Kam'i görmeye gidecek, sonra İnekler Kulübü'nden Amir'i alacaktı ve babam o kadar çok işte aynı anda çalışıyordu ki evde olma ihtimali çok düşüktü.

Laila ortak alandaki masalara kitaplarını yaymıştı ve kafasını kaldırıp baktığında yüzünde gördüğüm gülümseme bana bir uyarı olmalıydı.

"Tabii," dedi.

Her şey gayet iyi başladı. Ona içecek ikram ettim, birlikte koltuğa oturduk. Öpüştük. Öpüşmemiz hemen dikeyden yataya dönüştü ve Laila'nın elleri tişörtümün altında dolaşıyordu, bana öyle bir yaslanıyordu ki vücudunu vücudumda hissetmemem imkânsızdı.

"Odana mı çıksak?" diye fısıldadı Laila, devasa pencereye bakış atarak. Evimiz sokağın gerisinde kalıyordu, o yüzden annem, babamın tel örgü çekme ısrarlarını geri çeviriyordu ama yine de oturma odamız bayağı göz önündeydi.

Odama –Kam'in odasına– çıkar çıkmaz, her şey bana çok ters geldi. Ayakkabılarını çıkarıp yatağa tırmanan bir kız, beni öpen, bana dokunan bir kız beraberinde annemlerin hiç

onaylamayacağı bir şey yapmanın verdiği heyecanı yaşatmalıydı.

Yaşatmadı. Tam aksine, sanki her şeyi bir iç ses vasıtasıyla deneyimliyordum.

Öpüştüler, öpüştüler, durup kesik kesik nefes aldılar...

Birbirlerine sürtündüler.

Dikkatli olun, ateşle barut yan yana durmaz...

Laila ellerimi farklı bölgelere yönlendirmeye çalışırken sabrını yitirdi.

İşte göğüs... ve teması koparmak için yana yuvarlan. İyi hamleydi, bayım.

Ne var ki Laila pasif olmakla asla yetinmezdi. Aramızda ilişkiyi sürdürmeyi iyi bilen oydu.

Ne? Yo, oraya dokunma. Ah, evet... Şey, ama... hayır. Hayır, hayır, hayır.

Laila elini fermuarıma attığı her seferde tutamasın diye kıpırdandım. Üçüncü girişimden sonra artık o kadar komik olmuştu ki kız arkadaşım beni yatağa yatırmak için benimle güreşiyordu, bense dudaklarından ayrılmıyordum. Kahkahalar atasım geldi ama hiçbir gülünecek durum yoktu.

"Saçmalık bu. Neler oluyor?" Laila yatakta doğrulup oturdu, öpüşmekten dudakları biraz kızarmış, saçları darmadağınık ve bozulmuştu. Daha önce bu kadar güzel olmamıştı ve onu daha az istememiştim.

"Üzgünüm." Başımı duvara doğru kırdım, gözlerimi kapadım. Başka sunacak bir şeyim yoktu. Üzgündüm.

"Bu mu yani?" Hangi soruyu sorduğunu tam çözemedim, o yüzden cevap vermedim. "Bana bak, Sef."

Fakat gözlerimi açmıyordum. Gözlerinin içinde kendi

yansımamı görmek istemiyordum. Benden daha ben olan o yansımayı.

"Bana bak." Laila'nın sesi şimdi daha yumuşaktı, bana daha yakındı ve parmakları çenemdeydi, beni ona doğru çeviriyordu. "Lütfen, sadece anlat bana."

"Konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Yumuşacık bir iç çekişle elini bıraktı ve diğer tarafa yaslandı. "Hiçbir zaman konuşmak istemiyorsun ama benimle konuşamayacaksan, bana dokunamayacaksan, birlikte ne yapacağız?"

Bunun üstüne cılız bir gülüşle ona baktım. "Film izleyip sarılabiliriz?"

"Film izleyip sarılmak için bu ilişkiye başlamadım ben. Onları Finn'le de yapabilirsin. Ya da annenle." Taytının üstüne parmağıyla şekiller çiziyordu. "Böyle ite kaka yürütmek ikimiz için de çok zor oluyor."

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordum.

"Bence ayrılmamı istiyorsun."

Hiçbir şey demedim ama bu bile kendi içinde bir cevaptı.

Laila yataktan aşağı kaydı, ayakkabılarını ve ceketini giyerken oturduğum yerden onu seyrettim. Evden çıkmadan önce öne doğru eğildi, tek diziyle yataktan destek aldı ve saçımı okşadı.

"Çok üzgünüm, Sef." Alnıma bir öpücük kondurdu. Galiba ağlıyordu. "Konuşma konusunda kararını değiştirirsen, dinlemek için her zaman buradayım."

Yatakta olduğum yerde kaldım, dışarısı alacakaranlıktan karanlığa geçerken sessiz sessiz oturdum.

Konuşmak istediğim tek kişi Kam'di.

16. BÖLÜM

Seksi bir görüntüyle uyanmak ister misin?

Claire ne göndereceğimden korktuğu için cevaben parmaklarının arasından çaktırmadan bakan bir fotoğrafını gönderdi ama ben de ilk kez ona eziyet çektirmedim ve dünkü videomuzun bir gecede ulaştığı izlenme ve takipçi sayısının ekran görüntüsünü ona yolladım.

Cidden seksiymiş.

Buna benzer daha çok var...

Hatta bağış fonunda biraz para da birikmişti. Bayağı çok, daha doğrusu.

OOHADA.

En güzelini en sona sakladım...

Yorganımı aşağı çekip karın kası namına sahip olduğum ne varsa sergiledim.

BENİ KANDIRDIN! GÖZLERİM YANIYOR.

Öpücük gönderen küçük bir emojiyle yanıt verdim.

Senden nefret ediyorum.

Kahvaltıya zaten geç kaldığımdan merdivenlerden aşağı koştururken gülümsüyordum.

Yüzümde tebessümle cevap yazdım: **Beni seviyorsun.**

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu babam, sofraya

oturup gevrek kutusunu önüme çekerken. Ben tıbbi yardım almayı kabul ettiğim ve annem agresif davrandığı için onu uyardığından beri artık konuşuyorduk.

"Hiç," dedim, ama telefonum tekrar öttü ve Amir masaya koyduğum yerden telefonu kaptı, hâlâ ekran kilitlenmemişti.

"Ooo..." Sandalyesinden inmiş, masanın etrafında kaçışıyordu, telefonumu geri alma hamlelerimi etkisiz bırakıyordu.

"Sakın ha..."

"Kim bu C-L-A-I-R-E?" Öyle bir ağzı sulanarak kelimeyi uzatmıştı ki bir kavanoza koyup tatlı diye pazarda satabilirdiniz.

"Hiç kimse, ver telefonumu, seni küçük..."

"Yusef!" diye yapıştırdı babam, hakaret edeceğimi tahmin ederek. Kam de eskiden bana aynı şekilde bağırırdı.

Annem istasyondaki kafelerden gelen kokuya dayanamayıp para harcamamak için, trende yanma almak üzere kahve hazırlıyordu ve mutfaktan çıktı.

"Ne oluyor bakalım? Burası ev, hayvanat bahçesi değil." Özellikle bana aksi aksi bakış attı ve sandalyeme oturdum.

"Amir'e söyle mesajlarımı okumayı kessin."

Annem telefonu kardeşimin elinden alıp bana uzattı, babama da bu arada manalı bir bakış fırlattı, yani aynısını sen de yapabilirdin gibisinden.

"Sef, kız arkadaşını aldatıyor," diye yumurtladı Amir.

"Hayır, aldatmıyorum!"

"Claire denen birisiyle." O yağlı küçük suratında mide bulandırıcı bir sırıtma görüyordum.

"Ben oğullarımı, kızlara karşı iyi olacakları şekilde yetiştirdim!"

Annem ilişkilere dair konularda yorum yaptığında hep bir rahatsızlık duyardım. Kam'in tek kız arkadaşı bile olmamıştı ve Amir'le çıkmak isteyen tek şey, sol eli ve bir kutu mendildi. Dolayısıyla ben annemin test vakasıydım.

"Ben..." Bunu bu şekilde yapmaya beni zorlayan kardeşime sinirden gözü dönerek baktım. "Laila'yı aldatmıyorum. Biz ayrıldık."

Annemin uzaktan ilgisi, kristalleşip onaylamayışa dönüştü. "Şu Claire denen kız için mi?"

"Hayır! Claire'le alakası yok."

"Telefonunda onu sevdiğini yazmışsın..." Amir benimle göz göze gelip tişörtünün ön kısmını kaldırıyormuş gibi yaptı ve konuşmamızı nerelere kadar okuduğunu anladığımda suratımdaki dehşeti görünce zevkten dört köşe oldu.

"Kimi, Laila'yı mı?" Babam da konuşmaya dahil olmaya çalıştı. Zekice.

"Claire demek istedi." Annem hiç onaylamıyordu.

"Hayır!" Bütün sorular beni strese soktu, üçü birden beni sorguya çekiyordu. "Özel hayatıma tecavüz ediyorsunuz."

"Ailen şu yeni kız arkadaşını öğrenmek istediği için?" Annem arkasından geleceklerden tiksindiğini göstermek üzere "şu" sıfatını araya sokmuştu.

"Kız arkadaşım yok! O sadece arkadaşım."

"Sevdiğin birisi," diye ekledi Amir.

"Önce okumayı öğren, hıyarto. Ona beni sevdiğini söyledim ve bu bir şaka."

"Kardeşine bir daha... her ne dediysen, ondan deme."

Babamın beni azarlaması da yarım ağızlaydı çünkü

yumuşamış kahvaltı gevreğimin önünde somurturken üçü birden bana gülüyordu. Keşke Kam burada olsaydı diye dilemek faydasızdı; sanki o olsa, en çok canıma okuyan o olmazdı.

"Eee, Laila'yla ne oldu?" diye sordu annem tren istasyonuna giderken. Amir kulaklık takmış olmasına rağmen ne konuştuğumuzu anlıyormuş gibi birden bakışlarını bize çevirdiğini gördüm.

"Hiçbir şey." Zaten bütün sorun da buydu, değil mi?

"Sef. Annene düzgün davran. Anlat bana."

Bu yaz başında Laila'yla görüştüğümü öğrenince annem çok sevinmişti. İlle de onu yemeğe getirmemi istemişti ve sonradan telefonda İffet Teyzem'e, "tatlı bir Pakistanlı" kızla çıktığımı anlatıp övündüğüne kulak misafiri olmuştum. Annemin böyle bir mantığa girmesinden hoşlanmıyordum ama ergen oğullarının başarıları söz konusu olunca bir çeşit nükleer silah savaşına giriştiklerini göz önüne alırsam, sadece İffet Teyzem'e hava atmasını hoş görebilirdim. Benim zevkli kız arkadaş seçimim, kesinlikle Zahid'i solda sıfır bırakan bir ayrıntıydı çünkü kuzenim okulun çevrimiçi ağında porno link paylaştığı için başı beladaydı.

Annem bu kızla evleneceğimizi filan düşünüyordu diyemezdim ama yine de ona ilişkimizin bittiğini söylemek istemedim. Onu bu açıdan da hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Çok iyi bir erkek arkadaş değildim."

Annem dilini damağına vurup cıkladı ve Claire konusunu açmaya hazırlandığını, bana kızlara saygılı davranma başlıklı bir söylev çekeceğini anladım.

"Onu aldatmadım, anne. Sadece ilk başta çıktığı çocuk değildim artık. İlişkiyi Laila bitirdi." Benden ayrılıyor musun? Bence ayrılmamı istiyorsun... "Hâlâ arkadaşız."

Bu doğru muydu, değil miydi, bilmiyordum. Bu şüphem Laila ya da bir zamanlar benim için önemli olan tüm insanlar için geçerliydi.

Tren istasyonuna yanaşınca annem öne eğilip yüzümü okşadı ve ona bakmam için yana çevirdi.

"Belki de şimdilik bir süre ara verip kendin olman senin için daha iyidir," dedi, sevgi ve kederle yüzü yumuşayarak. "Çok sıkıntı çektin."

Arabadan inmeden ve Amir ön koltuğa geçmeden önce yanağımı kısaca öptü. Kardeşim ve ben arabada oturduk, motor rölantide annemin hızlı adımlarla istasyona yollanışını izledik. Bir elinde termosu, diğer elinde aşırı dolu çantası vardı.

"Beni bu duruma soktuğun için çok sağol, hantal hamurcuk," dedim Amir'e, tekrar trafiğe karışırken.

"Sanki birisine seks mesajı yolladığını yakalasa, Kam de aynısını yapmazdı da."

"Dostum. Seks mesajı değildi."

"Tabii. Benim de bütün özçekimlerim yılışık Tinder profillerine benzer."

"Sen Tinder'a girmeye kalksan yaşın tutmaz. Yılışıklık için de öyle. Seks mesajı da öyle. Telefonumda gördüğün şey seks mesajı değildi, o ayrı."

Amir'in bana bakışı karşısında elim ayağım birbirine karıştı ve ışığın kırmızıya dönüşünü kaçırdım, son anda fren pedalına abanmak zorunda kaldım.

"Yoksa bana bir abi söylevi mi çektin?" dedi Amir, tekrar koltuğuna yaslanırken.

"Olabilir." Önümdeki yola kaşlarımı çatarak baktım, ne amaç güttüğümden emin değildim. "İşe yaradı mı?"

Amir kahkaha atıp önündeki telefona baktı, tekrar kulaklığını taktı. "Sanki seni dinlermişim de."

Ben de zamanında Kam'e tam aynısını söylemiştim.

ARALIK

17. BÖLÜM

PabloPickaxo, Doğruluk Kızı'na, Cesaret Çocuğu'nun göğsüne diş macunundan kalp çizip yalaması için meydan okumuştu. Yorumların arasından çıkan, daha ırkçı cesaret görevlerinden biriydi ama ben vardım.

Claire camdan dışarı, rüzgârın Sunny Slopes'u kamçıladığı noktaya, etrafa saçılmış devrik saksılara ve piknik masasının bir ayağının D. Dayım'ın karavanının köşesine sıkışmasına doğru bakıyordu.

"Tamam..." Dönüp bana baktı, dikkatlice gözlerini kıstı. "Tişörtünün üstünden, değil mi?"

"Göğüs yazıyor." Cep telefonumu şöyle bir salladım, bize yöneltilen tüm iddiaya listeliyordum. "Daha yeni ağda yaptım."

Ben de bir başka meydan okumaya karşılık verip göğsüme ağda yapmış ve bezde kalan kılları ısırmıştım.

"Sence bu, ne bileyim, garip değil?"

Neyi kastettiğini anlamıştım. Geri teptim.

"Yaptığımız diğer eylemlerden daha garip değil."

"Demek istediğim..."

"Biliyorum." Ona arkamı dönüp tripod'la uğraştım, öne eğilip kamera yerinde mi diye kontrol ettim. "Laila'dan dolayı mı?"

Claire'e bakmıyordum ama kararsızca omuz silktiğini hissettim.

"Laila'mn umrunda olacağını sanmıyorum, Claire. Yoksa teklif etmezdim bile."

Cevabımın yorumlanışına göre değişecek, hem yüzde yüz doğru hem de yüzde yüz yalan bir cümleydi. Claire hâlâ bir kız arkadaşım olduğuna inanırsa, işimiz daha kolay ilerler diye karar vermiştim. İlişkimin son durumu konusunda Claire'e güncelleme yaparsam işin rengi değişirdi ancak ona boşa umut vermek istemiyordum, ayrıca onun yanında davranışlarımı pek değiştirmek istemiyordum. Fazlasıyla eğleniyordum.

Düzeltilmiş video gelen kutuma düşünce tepeden tırnağa, özel bir şey izlediğinizi bilmenin verdiği bir karıncalanma hissettim.

Claire ilk başta o kadar çekingen ve rahatsızdı ki bu bile kendi içinde beni güldürdü. İkimiz göğsüme diş macunu sıkmanın en iyi yolu konusunda atışıyorduk, arkasından video kısa kısa diş macununu sürme çabalarımıza geçiyordu, fonda komik bir müzik çalıyor, arada bir durup izleyenlere ne kadar çok güldüğümüzü dinletiyordu. Her taraf diş macunu olmuştu, vücudumdan akıyordu, Claire'in ellerine kollarına bulaşmıştı. Sonunda ben maskemi tutarak şöyle derken bitiyordu: "Sanırım gözümden akan yaşlarla hepsi temizlenecek."

Claire kıkırdayıp kopmaktan başlayamıyordu ve başlayınca bile iki saniyede bir duruyordu.

"Hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en kötü şey bu." "Ya aşırı dozda florür alırsam?" "Kıpırdamadan dur! İşimi zorlaştırıyorsun."

Bu da fazla kolaydı.

"Neyi zorlaştırıyorum acaba?"

Göğsüme şap diye bir tokat atıp diş macunlu avuç izini bıraktı.

"Kendine daha çok iş çıkardın..." diyordum ona.

Video orada kesilip benim inilti ve nefes kesilme seslerime geçiyordu. "Evet, tam orası," diye fısıldıyordum.

"Senden nefret ediyorum."

"Sen PabloPickaxo'dan nefret ediyorsun."

"Hayır, kesinlikle nefret ettiğim kişi sensin. Pablo böyle seks sesleri ekleyin dememişti."

Hıphızlı konuşarak, "Ah, bunlar benim seks seslerim değil ki," deyişim araya giriyordu. Yanında da kameraya müstehcen bir bakış fırlattığım ufak bir görüntüm.

Ertesi hafta, kütüphanede benimle öpüşmesi için Claire'i kızdırmamdan ve Laila'yla ayrıldığımızın ortaya çıkmasıyla şapa oturmamdan sonra çektiğimiz videoyla bunun arasında dağlar kadar fark vardı.

Claire'in yolladığı dosyaya tıklamak istemedim, çekmesi ne kadar rahatsızdı, Claire iki büklümdü, ellerini, gülüşlerini ve düşüncelerini kendine saklıyordu ve ben bunu telafi etmeye

çalışıyor, aramızdaki boşluğu boş laflarla doldurmaya çalışıyordum. Ne kadarını kesmek isterse kesebilirdi, kendimi ona teslim etmiştim ve beni tam bir dallama gibi göstermek istese işi çok kolaydı.

Öyle olmadığımdan da emin değildim zaten.

Fakat Claire'in en büyük huyu adil olmasıydı ve yolladığı video gayet iyiydi.

İyi. Videoyu baştan sona izleyince gördüm ki eski videolarımızdaki o espritüellik yoktu. Claire'in ağzının incecik çizgi gibi duruşunda, kalkıştığımız iddiayı ciddiye alışında kavgamız bariz ortadaydı.

Diş macunu videosuna tekrar tıkladım, ikimiz sanki arkadaştan öte olabilecek iki arkadaşa benziyorduk, başkalarının dahil olmak isteyeceği şekilde eğleniyorduk. İnternet böyle ortaklıkları severdi ve o videonun izlenme oranları da, ardından gelen bağışlar da tavan yapmıştı.

Claire'in az önce montajladığı videoyu tekrar izledim.

Doğruluk Kızı ve Cesaret Çocuğu, nasıl bir köpek arabanın peşinde koşturursa o kadar çabalıyordu.

Atışmak, bizim markamızın bir parçasıydı... o olmazsa çuvallardık.

Ben çuvallardım.

Ancak Claire aniden öyle bir buz kesmişti ki arkadaşlığımız buzdolabına dönmüştü. Mesajlarında seziyordum, cevap vermesi ne kadar uzun sürüyorsa gelen mesajların kısa ve özlüğü o kadar artıyordu. Daha önce hiç koca bir ders ondan cevap

beklemek zorunda kalmamıştım ve bu beklemeler beni gerdi, bir şey yollamıştır diye habire telefonuma bakıyordum. Bir sabah, Matty bana bir gece çıkıp nasıl eğlencenin dibine vurduğunu anlatıyordu ki hepsini uydurduğunu fark ettim ve yarısına gelince şöyle dedi: "...o yüzden ben de devasa köstebeğe sordum, taş kokain bulacağımız en iyi yer neresidir, o da dedi ki DiMaggio's." Finn dönüp bana kek misin diye güldü ama Matty'nin bunu kişisel aldığını ve bozulduğunu hissettim. Son zamanlarda, çoğu konuşmada dalıp gidiyordum.

Claire'den hemen cevap aldığım tek sefer, öğle arasında ona kafasını kazıtması için gereken hedef sayıya ulaştığımızı yazdığım zamandı. O zaman bile yolladığı tek başparmak havada duran emoji ruhsuzdu.

Başka hızlı cevap getirecek bin bir mesaj yazdım ama sonunda heyecanlı emoji silsilesi yollamakla kaldım. Roketler, yıldızlar ve sahanda yumurta.

"Şimdi drama dersin yok muydu?" Finn ortak alandaki koltuğa cup diye oturup beni dürttü.

Saate şöyle bir bakınca zilin on beş dakika önce çalmış olduğunu fark ettim.

"Siktir." Ayağa kalkıp çantamı aldım, her şeyimi toplamışımdır diye umdum, sonra bir saniye durdum. Haftasonu Claire'in saçını keseceksek tıraş makinesine ihtiyacım vardı.

"Bu akşam seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordum Finn'e.

18. BÖLÜM

Finn bir süre önce kafasını kazıtmayı kesmişti ve dış görünüşüne önem veren biri gibi, Matty'yle birlikte berbere gitmeye başlamıştı. Yıllardır amma bakımlısın diye başımın etini yerdi ama lise sona geçeli iki ay olmuş, birden süslünün teki olup çıkmıştı.

"Kim için?" diye sordu Finn, dolabının dibinden bulup verirken.

"Kendim için olduğunu söylesem inanır mıydın?"

Finn gülümsedi. "Ben senin yerine keseyim diye teklif eder ve blöfünü yakalardım."

Tıraş makinesini ona geri verdim. "Hadi o zaman."

Kahkaha atıp başını iki yana salladı. Beni çok uzun zamandır tanıyordu. "Kendin için isteseydin en baştan dümdüz öyle isterdin."

"Teşekkürler." Tıraş makinesini aldım. "İşim bitince hemen geri getiririm."

"İstediğin zaman bize gelebilirsin, biliyorsun. Sadece ben çağırdığım zaman değil." Başıyla tıraş makinesini gösterdi. "Ya da sırf bir şeye ihtiyacın olunca değil."

Elimdeki tıraş makinesine bakıp en yakın arkadaşımın kapısını, o beni davet etmeden en son ne zaman çaldığımı

düşündüm. Finn bekledi, dikkatli bakışları, sözcüklere dökmek istemediğimi bildiği, orada olduğunu, beni dinleyeceğini gösteren sorular soruyordu.

Keşke ona diyecek bir lafım olsaydı.

"Sağ ol, dostum," dedim arkamı dönüp. "Her şey için."

"Rica ederim." Finn ölürdü de özel hayata burnunu sokmazdı.

Cumartesi günü Claire'i almaya gittiğimde aramız hâlâ limoniydi.

"Saçlar güzel olmuş," dedim, parmaklarımla direksiyona hafifçe vuruyordum. Keseceğimize üzülecektim neredeyse. Bu örgülerle Claire çok şeker olmuştu.

"Sağ ol." Çoktan içine kapanmıştı ve herkesi kaybettiğim gibi onu da kaybediyor oluşumdan nefret ettim. Bu şekilde devam etmek istemiyordum. Yapamazdım.

"Özür dilerim, tamam mı?"

"Ne için?"

"Laila'yla ayrıldığımızı sana söylemediğim için özür dilerim. En yakın arkadaşlarımdan birisin ve..." Oralara girmek, ona çok fazla itirafta bulunmak istemiyordum ama başka seçeneğim var mıydı?

"Ve?"

Dönüp ona baktım, uzun zaman sonra ruh halini dağıtan ilk tebessümü gördüğüme sevindim.

"İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Bunun için bir sebep var mı?"

"Hayır. Gerçeği senden sakladığım için özür dilerim, C. Bundan böyle daha açıksözlü olacağım. Her konuda." Kam hariç. Olanlardan dolayı çektiğim vicdan azabı hariç. Hariç, hariç, hariç... "Tamam mı?"

"Affedildin," dedi.

Karavana çıkınca hemen dekoru kurduk ve çok geçmeden Claire'in başında dikilmiş tıraş makinesini, yarışa başlamak üzere olan bir arabanın gazına basar gibi çalıştırıyor ve Claire'e hazır mısın diye soruyordum.

Bana utangaççа baktı. "Bu yüzden başım çok derde girecek."

Tıraş makinesini kenara koyup ellerimi omzuna yasladım, benden uzaklaşmak yerine bana sokulduğunu hissedip memnun oldum.

"Eğer için rahat edecekse, babam da küpe takan erkekler konusunda çok çağdışı."

Claire oflar gibi kahkaha attı. "İçimi çok rahatlatmadı ama neyse..."

"Ama seni neşelendirdi, değil mi?" Claire'e sırıttım, o da bir an için bakışlarını gözlerime çevirdi ve sonra tekrar kaçırdı.

"Birazcık." Upuzun bir nefes çekti ve içinde tuttu, sanki bünyesine aldığı oksijen onu daha cesur kılacaktı. "Hadi yapalım."

Claire göz maskesini şakaklarına sabitlemek için çift taraflı bant kullanmıştı, o yüzden yoluma maske ipi çıkmayacaktı. Kesmesi kolay olsun diye de saçını iki yandan örmüştü.

Elimdeki makas bu kadar kör olmasaydı mükemmel bir fikirdi ama maalesef örgüleri sanki ağaç dalını testereyle keser gibi kesmek zorunda kalmıştım. Örgüler kopunca elimde sallayarak onu güldürmeye çalıştım. "Hâlâ yaşıyor!" Ama Claire yalnızca dudaklarını titreştirebildi, sonra kameraya dönüp saçlarına, çenesinin biraz altında kalan tırtıklı uçlarına dokundu.

Tıraş makinesini tekrar çalıştırdım, tiz vızıltısı havadaki beklenti baloncuğunu patlatmıştı.

Claire gözlerimin içine baktı ve dişlerini sıktı.

Claire montajlarken görüntüyü hızlı çekime almış ve arkasına müzik eklemişti. Daha az atışma, daha çok aksiyon olan videolarımızı böyle montajlıyordu. Oturup izleseniz bayağı komikmiş sanırdınız.

Ama montajın amacı buydu. Bizim kanalımız ya da başka kanallar da böyle işliyordu. O yüzden geleneksel vlog sayfalarını izlemekte zorlanıyordum. Gerçek olduklarına inanamıyordum. Claire insanların ona sunduklarına inanıyordu ama ben inanamıyordum çünkü biliyordum.

Tıraş makinesinin bıçağını Claire'in kafasında gezdirmek hiç komik değildi. Dehşet içinde ya da utana sıkıla yaptığım veya montaja eklenecek diğer hisleri içeren bir şey de değildi.

Çok samimiydi, o bıçakları kafatasına bastırmak, derisini hissetmek, kemiği saran etin yumuşaklığı, tıraş makinesini tek elle kullanmak, diğeriyle kırktığım saçları ittirmek, gevşek saçların avucumu kaşındırması, altında kalan kadifemsi kısacık saçlar mahremdi.

Kütüphanedeki konuşmamız sırasında nasıl her şeyi batırdığımı hatırlayıp ellerimi kafatasının üstünde son bir kez dolaştırdım, kalan kesik saçları temizledim ve suratını kabak gibi ortaya çıkardım, kulakları ve kaşları, çenesi açıkta kaldı. Claire'e bakınca onu gerçekten öpmeyi düşündüm.

Oraya gitmen için sana ne kadar para ödemek zorundayım?

Bedelini hangimiz taşırdı bilmiyordum; ona yalandan başka bir şey vermeyen bir çocuktan daha iyisini hak eden Claire mi yoksa bir kızı öpmek istemesinin sebebi, ondan hoşlanması mı, yoksa ona ihtiyacı olması mı ayırt edemeyecek kadar hayatı kaymış ben mi?

19. BÖLÜM

Ağır bir gündü. Okul döneminin son haftasıydı ve herkes bir an önce bitse de kurtulsak diye düşünüyordu, öğretmenler bile. İngilizce dersi için, Kontos kütüphanede ders yapmak üzere randevu almıştı ve Chaucer'ın tarihi bağlamını araştırmamız gerekiyordu. Bense telefonumla uğraşıyordum.

Bağışlar, Noel'in ertesi günü sahanın bir ucundan diğer ucuna çırılçıplak koşmam için gereken hedefe doğru tırmanıyordu. Ayın yirmi altısına kadar o hedefe ulaşıp ulaşmayacağıysa başka bir konuydu. İnanarak yapmalıydım bunu. Ve tek başıma. Claire, İrlanda'ya gidecekti ve ben şimdiden elime kalan bunca zamanı nasıl değerlendireceğim diye stres içindeydim.

Yavaşça her zamanki müdavimi olduğum adreslere girdim: Twitter, Instagram, bizim kanal ve ne olur ne olmaz diye, Ortaçağ İngilizcesi'nde bir metin okumaktan kaçındığım için e-posta adresimize de baktım.

Moz'dan gelen e-postayı buldum.

"Dün nereye gittin?" diye sordu Finn, ortak alandaki koltuğa oturarak. Claire ve ben Londra'da Moz'un yanındayken

bana iki mesaj atmıştı ama uzun süre görmezden gelip çok sonra cevap yazmıştım, cep telefonumun şarjı bitmiş diye bahane bulmuştum.

"Ders çalışıyordum," diye yalanı sıktım ve Finn'in okulda olmadığımı fark etmesine şaşırdım. Ortak dersimiz yoktu, sadece birkaç boş dersimiz çakışıyordu.

Finn bana uzun uzun baktı, dirseğini koltuğun sırt kısmına yaslayıp esnettiği kulağına dokundu.

"Londra'da yapılan dersler mi?"

Bu cevaba öylesine hazırlıksız yakalanmıştım ki kafamı aniden kaldırmamı ve ağzımın açık kalarak, "Ne?" diye çenemin düşmesini örtbas etmem mümkün değildi.

"Annem dün hemşirelik konferansına Londra'ya gitmiş. Erken çıkmış. Seninle aynı trende, aynı vagondaymış."

Finn bana çok dikkatli bakıyor, sıkıysa şimdi yalanla diye meydan okuyordu.

"Çok kısa saçlı bir kızla berabermişsin, öyle dedi." Finn kaşlarını kaldırıp indirdi. "Çok yakın görünüyormuşsunuz..."

Finn'in bana bakışlarındaki hayal kırıklığını geri tepmek için başımı başka tarafa çevirdim.

"Eee," dedi Finn. "Kimmiş bu kız?"

"Claire Casey." Finn sanki bu isim bir anlam ifade etmeliymiş gibi kaşlarını çattı ve, "Bizden bir alt sınıfta. Sadece arkadaşız," diye ekledim.

"Laila'yla olanların sebebi o mu?" Söyleyişinden ve bana attığı bakıştan, sanki yanlış bir şey yapmışım izlenimine kapılırdınız.

"Laila benden ayrıldı, unuttun mu?"

"Sen bu konuyu benimle bir kere bile konuşmamışken nereden hatırlayabilirim?" Claire gibi konuşmuştu. Finn, "siktir" gibisinden bir şey mırıldanıp öne doğru yığılarak oturdu, sonra da öyle bir kuvvetle iç geçirdi ki sehpaya attığım şeker kâğıtlarım havaya uçtu. "Neden açıksözlü olamıyorsun?"

"Ne? Ben zaten..."

"Cidden, kes artık. Saçlarını kesmek için benim tıraş makinemi aldın. Yoksa bu her neyse, çok kendini kaptırdın da, bunu da mı unuttun?"

Kafasını kaldırıp bana bakınca suratımdan tam da öyle olduğunu anladı.

"Bunca zamandır, sana ihtiyaç duyduğun boş alanı sağlıyordum. Matty sürekli bizi hayatından çıkardın diye başımın etini yedikçe hep seni koruyordum. Ona karşı da, Laila'ya karşı da... kendime de aynısını söyleyip duruyordum, ailenin başına gelenleri çözmen için sana izin vermeliyiz, vesaire..." İğrenmiş gibi ağzını yamultarak başını sağa sola salladı. "Belki Matty'den biraz kopabilirsin bir süre dedim, Laila kötü bir zamana denk gelen iyi bir kız arkadaştır dedim ama sen ve ben, Sef..."

Mild Finn Gardner, benim en yakın ve en eski dostum, bana sesleniyordu.

"Sen ve ben kankayız, Finn."

"Kankalar dertleşir. En son ne zaman hayatında olan biten hakkında benimle dürüstçe konuştun?"

Cevap veremezdim.

"Hiçbir şey demene gerek yok, Sef; sana zaten artık

inanmıyorum." Yanımdan ayrılmak için kalktı, arkasını dönme zahmetine bile girmeden, "Tıraş makinemi geri verirsen çok sevinirim," dedi.

20. BÖLÜM

Claire'den başka kimsem kalmamıştı ve onunla aram hâlâ tam olarak iyi değildi. Laila meselesinde özür dilemem, kamera karşısında çalışacak kadar bizi düzlüğe çıkarmıştı ama yeterli değildi. Artık değildi.

Ertesi gün, Claire Noel tatili için ailece yola çıktı ve ona doğumgünü hediyesini vermem için buluşuruz diye sözleşsek de herhangi bir net plan yoktu. Eğer teklif etmesini ondan beklersem olmayacağını anlamam biraz zaman aldı ve Claire görüşmeyi kabul edince o kadar rahatlamıştım ki ben bile korktum.

Yolcu koltuğuna oturana kadar ne olacağını ben de bilmiyordum. İkimiz her ne olduysak, bundan ötesi olmamıza ihtiyacım vardı ama. Bu kız, kafası tıraşlı, kotunun dizinde delik olan ve bir zamanlar vücuduna bakıp burun kıvırdığım kız...

Onu öpecektim.

Forgotten Footpath'e doğru arabayı sürdüm, Lay'e akan derelerden birinin üstünden geçen köprüye kadar gittim. D. Dayım eskiden sıcak yaz günlerinde, parkta sıkılınca bizi buraya getirirdi. Kendimden kişisel bir şeyleri, sözcüklere dökmek zorunda olmadığım bir şeyleri onunla paylaşmak bana iyi geldi.

Tepenin zirvesinde yerde uzanırken Claire'i tatil boyunca ne kadar çok özlediğimi düşünüp durdum. Claire benim dünyadan kaçışım haline gelmişti ve tek istediğim, onu sımsıkı tutmak ve hiç gitmemesiydi. Dans ettiğimiz sırada Claire acaba elini tutuşumdan ya da ona bakışımdan neler hissettiğimi seziyor muydu diye merak ettim.

Ben kimseyle tepeye çıkıp da dans etmezdim. Kim ederdi ki?

Şarkının durmasıyla fırsat elime geçti ama ben şansımı deneyemeden Claire geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" Onu kendime çektim, parmaklarımı parmaklarına sıkıca kenetledim.

"Bu şarkıda da mı dans etmek istiyorsun?"

Burnunu buruşturması hiç güzel değildi ama gene de...

"Doğumgünü hedeflerini tamamlamaya çalıştığımızı sanıyordum?"

...hayatımda hiç kimseyi, Claire'i öpmek istediğim kadar öpmek istememiştim.

Bütün hamleleri biliyordum, gece kulüplerinde, ev partilerinde ve nehir kenarındaki karanlık gecelerde pek çok kızla öpüşmüştüm ancak hiçbir zaman bir kıza dokunduğumda Claire gibi parmaklarımın altında eridiğini, başını elime doğru çekince gözlerini kapatıp dokunuşumla sarhoş olduğunu hissetmemiştim.

"Kafanı kazıttığımız günden beri bunu yapmak istiyordum."

"Başını okşatmak doğumgününde yapılması gerekenler listesine kesinlikle eklenmeli..." Claire'i kazanmıştım.

"Diğer maddelerden biriyle birleştiriyorum," dedim.

Yanaklarını öptüm, çene kemiğini, uçuk tenli, sabun ve rahatlık kokan boynunu. Çenesini. Burnunu.

Dudaklarımız buluştuğunda alevler içinde yanıyorum zannettim, mantıklı her şey, ağzının ağzıma değmesiyle tutuşmuştu, ellerim saçlarındaydı, vücudum vücuduna dolanıyordu.

Claire'in bana bu kadar yakın olmasına izin vermem tehlikeliydi. Hem onun için, hem de benim için ama şimdiye kadar bu risk, beni durduramamıştı, değil mi?

21. BÖLÜM

Biz hep Noel'i çok güzel kutlardık. Anneannem ve dedem, hangi bayram olursa olsun, yemek masalarında hadlerinden fazla insanı sıkış tıkış sığdırma ve kafaların üstünden konuşma fırsatını asla geri çevirmezdi. Onlar ölünce, beş sene önce peş peşe üç ay içinde gidince annem bu görevi devraldı: Paskalya İffet Teyzem'de, yaz tatili D. Dayım'la ve Noel bizde olurdu.

Bu sene hariç. İffet Teyzem'le annemin arası böyleyken değildi.

Kazadan sonra ben, Amir, annem ve babam sadece D. Dayım'ın ziyaretleri ve İffet Teyzem'in telefonlarıyla delinen bir baloncuğun içinde yaşamaya başlamıştık. Teyzem çok uzakta oturduğundan yardım etmek için çırpınıyordu. İnternetten alışveriş yapıp evimize göndertiyor, Kam'in gelişimini takip etmek için her akşam arıyordu.

İlk bir ay filan, teyzem, annemin bir kardeşte ihtiyaç duyacağı her şeydi. Ta ki Kam'i ziyarete gelmesinden bahsetmelerine kadar.

Ben sadece parça parça kulak misafiri oldum. Annem sesini gayet yükseltmişti ve yukarıdan duyuluyordu. Ben o sırada Kam'in odasındaydım, ilk kez kendi yıkadığım çamaşırları dolabıma koymanın gururunu yaşıyordum.

"...nasıl böyle diyebilirsin?" Bir sessizlik. "Eh, hiç yardımcı olmadı. Eğer yapamıyorsan..." Lafı yarıda kesildi. "Bu konuyu seninle konuşamam. Kocana söyle, fikrini kendine saklasın!" Ali Enişte'nin neler söylediğini merak ettim. "Hayır, İffet, bu tavra sahip birisinin ziyarete gelmesine izin vermiyorum. Kusura bakma." Meşum bir cümleydi. "Sen bunu bir düşün. Kapatmam lazım... Tamam... eh, hadi hoşçakal." Telefon ahizesinin çat diye yerine konmasıyla konuşma sonlanmıştı.

Babam benden önce olay yerine varmıştı ve ben gözlerden ırak durup saklandım. Annemin ona Ali Enişte'nin, dünyanın insana haybeye dert vermediğini söylediğini anlatışını dinledim.

"Sanki bu Kam'in hatasıymış gibi!"

Babam boğuk bir sesle konuştu. Anneme doğru eğilip başını öptüğünü hayal ettim. "Ali'nin bu meselelere bakış açısını bilirsin."

"Biliyorum ama benim kardeşim..."

"Kam'i sevmediği anlamına gelmez."

"Böyle düşündüğünü bile bile ziyarete gelmesini istemiyorum, üzgünüm."

Sonrasında telefonlar yeniden devam etti ama sıklığı ve uzunluğu azalmıştı, hep birlikte ziyarete gelmeleri için Noel güzel bir fırsat sunsa da kimse bu konuya değinmedi, annemle babam bambaşka şeylerle meşgul oldular. Babam önüne çıkan her işte çalıştı. Kargo teslimatı için çok meşgul bir dönemdi ve kanunlar engellemese babam yirmi dört saat kamyon sürerdi. Annemse tam aksiydi. Ofisi kapandığı için evde daha

çok vakit geçirdi, buzluktaki stokları yenilemek için bol bol yemek pişirdi ve Amir'e tavuk biryani ve çoban böreği gibi yiyeceklerin yapılışını öğretti. Kam üniversiteye hazırlanırken de bu tarifleri ona göstererek anlatmıştı çünkü tipik bir öğrenci diyetine alışıp konserve fasulye ve burgerle beslenecek diye korkuyordu.

Amir'in sorunuysa çok fazla boş vakti olmasıydı.

"Ne istiyorsun?" Dizüstü bilgisayarımdan kafamı kaldırıp bakma zahmetine bile girmedim. Gerek yoktu, göz ucumla onu görebiliyordum, leş bir gölge misali kapının eşiğinde duruyordu.

"Sormazdım ama..."

İzlediğim videoyu durdurdum ve o yaratığımsı küçük suratına bakıp baklayı ağzından çıkarmasını bekledim.

"Beni bir yere bırakabilir misin?"

"Nereye olduğuna bağlı." Dalga geçiyordum ama Amir'in süngüsü düştü.

"Boş ver." Dudakları o kadar düşük ve yüzü o kadar asıktı ki kelimeler ağzından düştü resmen.

"Ah hadi ama, hamur kafa. Ciddi değilim." Bilgisayarı dizimden ileri ittim, kalkmaya hazırlandım ama Amir yerinden kımıldamadı, temkinliydi.

"Kam'i görmeye gidecektim."

Kalbim girdaba döndü, bütün duygularımı anafora doğru çekti ve içimi üşüttü.

"Tamam," dedim. "Seni arabayla oraya götürebilirim."

Amir kulaklarına inanmadı, merdivenlerden ilk benim inip kapıdan çıkmamı bekledi. Arabada ikimizin de ağzını bıçak

açmadı, radyo aramızda asılı duran ağır kuşku havasını örtbas ediyordu, DJ'in geveledeği laflar ikimizin de çok hafiften de olsa şöyle bir bakış attığımız o ana müthiş bir arka plan yarattı... yani kış ayazında ışık düşüp viyadüğün siluetinin göründüğü sırada o tarafa döndüğümüz ana.

"Rezervasyon filan yaptırmadan buraya girebiliyor musun?" diye sordum, binanın ön cephesini süzerek.

Amir başıyla onayladı. "Kam'in günlük programının belli bir aralığına düştüğü sürece evet."

Kam'in günlük programı, resim derslerinde yapılmış küt mıknatıslarla buzdolabına asılmıştı ama ev halkından bir tek ben Kam'in ne yaptığını bilmek için tabloya başvurmak zorundaydım. Diğer herkes Kam'in rutinini, adeta bizimle aynı çatı altında yaşıyormuş gibi ruhlarına kadar benimsemişti.

Kam'in bu kadar uzakta bir yerde olmasını, Amir'in böyle sıradan bir ziyaret için geçerken uğrayamayacağını düşününce kanalımız hakkındaki korkularım ayyuka çıktı. Videoyu montajlayıp kanalına yüklemeden hiç kimse Moz'un bizimle işbirliği yapacağını bilmeyecekti ve benim sahada çıplak koşma videom için gereken hedefe hâlâ ulaşmamıştık...

"Sef?" Amir kapıyı açmış, bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi o kadar uzun zamandır görmemiştim ki şifresini çözmem biraz zaman aldı. "Sen de gelmek ister misin?"

Cevap verme sürem uzadıkça yüzünde beliren umut silindi.

"Yapamıyorum, Amir."

Bir şey demesini, bana bencil demesini ya da nefret ettiğini söylemesini, bu kadar zayıf olduğum için öfkesiyle beni cezalandırmasını bekledim.

İstiyormuş gibi bekledim.

"Belki bir sonraki sefere," dedi.

Fakat bir sonraki sefere Noel günüydü ve o zaman da gitmedim. Kam'in hediyesini Amir'e verdim. Annemin paket kâğıtlarını nereye kaldırdığını bulamadığım için gazete kâğıdına sarmıştım.

"Ne var içinde?"

"Fotoğraf."

"Kimin?"

"Benim. Sıçtığımın Marilyn Monroe'su gibi objektife öpücük yolluyorum." Fotoğrafı ona gösterdim. "Açtığı zaman yanında olursun diye tahmin ediyorum. Kendin görürsün."

Amir homurdandı ve bana ters ters baktı. "Sen de orada olabilirdin, biliyorsun ki."

"Sakın..." dedim, gözlerimi sımsıkı yumup kederden midem bulanarak.

"Doktorla konuşmak iyi geliyor mu?"

Gerçeği bilmemesi için gözlerimi yummaya devam ettim.

"Hayır." Gerçi gidip gerçekten görüşseydim iyi gelirdi.

Evde olmadıkları dört saat boyunca Skype'tan D. Dayım'la konuştum. Düzenli olarak ona mesaj yollamama rağmen, ailece Skype sohbetlerine dahil olmuyordum. Bilgisayarımın ekranından bile, gülüşünden sanki güneşi hapsetmiş gibi sıcaklık yayıldığını hissedebiliyordum. Farklı zaman dilimlerinde olmamıza rağmen, akşam yemeğimizi

birlikte yedik, ona Aldi'den aldığım parti yiyeceklerini gösterdikçe D. Dayım da yiyormuş gibi yaptı.

"Şuradaki nedir?" diye sordu, kameraya doğru eğildiğinde burun deliklerini gördüm.

"Profiterol."

D. Dayım yağlı bir hamurişini ekrana doğru tutup yüzünü buruşturdu. "Ben badem bile sevmem."

Tek konuşabildiğimi hissettiğim kişinin dört saatlik zaman farkı ve 6000 kilometre ötede olması çok haksızlıktı. Dört saat sohbet ettik ve tek sessiz olduğumuz süre ikimizin de tuvalete gittiği sıradaydı.

"Teşekkürler," dedim, babam arabayla kapıya yanaşınca.

"Seni sevdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok, Sef. Mutlu Noeller."

Geçen sene Noel. Dördümüzdük, kış ortasında bir gece-yarısı değil, daha sıcak havalar düşünülerek alınmış plastik sandalyelerde yıldızların altında oturuyorduk. İki kardeşim iki yanımdaydı, Zahid karşımızda yayılıyordu, ayaklarını içeceklerimizi koyduğumuz sehpaya dayamıştı. Spor ayakkabılarının tabanlarını imrenerek inceledim. Ayakları benden iki numara küçük olmasaydı toplanıp eve gitme zamanı gelince ayakkabılarını ondan saklardım.

"Eğer bu dünyada birine bir şey alabilseydin –istediğin şeyi ama– kime ne alırdın?" Kam başını arkaya eğip nefesinden dumanlar çıkarak ekledi. "Dördümüz haricinde."

Sokağımız hâlâ Noel ruhuna bürünmüş vaziyetteydi ve

tembel tembel camlarından ışık sızan evleri saydım.

"Kız arkadaşıma bir şey alırdım," dedi Zahid sırıtarak, sekizinci evde saymamı keserek.

Ne Ali Enişte'in, ne İffet Teyzem'in kız arkadaştan haberi vardı ama Zahid kanıt olarak bize cep telefonundaki fotoğrafları göstermişti. Fazla şaşaalı denemezdi ama bana Kayleigh'nin varlığını kanıtlamaya yeterdi.

"Ne alırdın peki?" Amir, öfke nöbetleri içinde yatağa uğurlanan ve bizim kadar geç saate dek ayakta kalması izin verilmeyen Pervin'in aksine, çocuk olarak görülecek kadar büyümenin tadını çıkarıyordu.

"Para derdi yok?" diye sordu Zahid ve hepimiz Kam'e baktık.

"Hiç yok."

"Okuldaki bütün kızların çok istediği bir çanta var," dedi. "Tasarımcı çantası. Kayleigh bir yerlerden çakmasını bulmuş ama ona orijinalini alırdım."

Hiçbirimiz onunla dalga geçmedik çünkü ciddi olduğu belliydi. Kayleigh'den bayağı hoşlanıyordu ki çantasına dikkat etmişti ve bize sutyenli fotoğraflarını göstermekten kaçınmıştı.

Spor ayakkabılarını kıskandığım kadar bunu da kıskanmıştım. Neredeyse.

"Peki ya sen?" diye sordu Kam, Amir'e, cevap vermek için yerinde duramıyordu.

"Anneme bir araba alırdım. Aşırı süslü bir marka değil, yoksa her yere onunla gitmezdi. Mercedes filan işte."

İçeceğimi içerken kahkahayı patlattım. Mercedes filan işte.

"Güzel hediye," dedi Kam. "Bayan B. tamamen bana kalırdı."

"Bayan B. de kim?" diye sordu Zahid.

"Bizim arabamız," dedim, Kam'e manalı manalı bakarak. "İki Eylül tarihinde benim olacak..."

"Yarısı senin."

"Eee, peki sen kime hediye alırdın?" diye sordum.

Kam gözlerini kıstı, çoktan birisini düşündüğünü tahmin ediyordum.

"Ben babama çok pahalı, terzi elinden çıkma bir takım elbise alırdım."

Suratımı buruşturdum. "Ne için? Arabasında oradan oraya giderken özel şoför gibi görünsün diye mi?"

"Hiçbir şey için değil. Sırf güzel olduğu için. Pahalı bir şeye sahip olmak iyidir, değil mi?"

"Bilmem..." Gerçi bunu söylerken bile sahip olduğum eşyaları düşündüm, cep telefonum, kol saatim, hatta ayakkabılarım bile, babamın kendine seçip kullandıklarından daha pahalıydı.

"Sen ne alırdın?" Zahid bana bir şey attı ama ıskaladı.

Eve doğru şöyle bir baktım, anne babalarımızı D. Dayım'la beraber masaya oturmuş Trivial Pursuit oynarken görebiliyordum.

"Ben D. Dayım'a bir ev alırdım," dedim. "Öyle güzel bir ev olurdu ki hiçbir yere gitmek istemezdi."

Bir de bizimkine çok yakın bir yerde alırdım.

22. BÖLÜM

Noel'in ertesi günü birisi kapımı tıklattığında Amir'i görmeyi beklemiyordum.

"N'aber?" dedim, topuklarımın üstünde ileri geri sallanarak camdan dışarı bakarken hareketsiz duramayacak kadar gergindim. Kanalı açtığımızdan beri ilk kez bir cesaret eylemini yapacağım için gergindim. Moz'un videosu canlı yayında yayınlanmıştı ve Noel olmasına rağmen –ya da belki de Noel olduğu için ve millet ailesinden kaçmaya çalıştığı için– kanalımızdaki sayılar tavana vurmuştu.

Yeni izleyicilerimiz için ilk yükleyeceğimiz video, benim bir futbol maçının ortasında sahayı çırılçıplak koşarak boydan boya geçtiğim video olacaktı. (Sayılır... kasıklarıma koruyucu takacaktım. Anadan doğma halk içine çıkarsanız tutuklanabilirdiniz.) Performansımın zamanının gelmesini beklerken, Claire'in kafasını kazıtmadan önce neler hissettiğini ucundan deneyim ediyordum...

"İyi misin diye bakmak istedim," dedi Amir.

Dün gece babamla fena halde kavga etmiştik ve ev halkı hâlâ toparlanamamıştı. İkimiz de pek yenilir yutulur cinsten olmayan laflar etmiştik.

"İyiyim." Cama nefesimi üfledim ve buhar yok olmadan

önce üstüne küçük bir gülen surat çizdim.

"Aslında, merak ediyordum da, konuşmak ister misin şey hakkında..."

"Neden hepiniz bunu çok kolay sanıyorsunuz?"

"Sanmıyorum!" Sonra kahkaha attı ve şaşırarak arkamı döndüm. "Odak noktası her zaman sen değilsin... Yani sana Kam'i anlatmamı ister misin demek istemiştim? Dün nasıl geçti?"

Kardeşimi süzdüm, benim sorunumun ne olduğu konusunda içimi dökmem için beni kandırmaya mı çalışıyor diye merak ederek bu teklifine temkinli yaklaştım fakat Amir karşımda öylece duruyordu, ne umutluydu, ne bir şeydi. Bekliyordu.

"İyi o zaman..." Cesaret eylemiyle ilgili endişelerim silindi, Kam'i her düşündüğümde içimde duyduğum korku daralması yerini aldı ama yatağıma oturdum, dizlerimi kırdım ve Amir'in karşıma oturup aynı duruşu takınmasını izledim.

Burada nasıl yerde oturup Kam'le sohbet ederdim.

"Nasıldı?" Boğazım kupkuruydu ve kalbim tekleye tekleye atıyordu.

"Güzeldi. İçeri girmiştin, değil mi?" Hızlıca, utanç içinde başımı bir kez yere eğerek onayladım. "Tavana minik ışıklardan asmışlar, yapay bir mağaraya giriyor gibi hissediyorsun ve Kam'in baş yardımcısı ve personelden birkaç kişi daha odasını dekore etmesine yardım etmişler."

"Yardım mı etmişler?" diye sordum kafam karışarak.

Amir omuz silkti. "Ona ellerindeki süsleri göstermişler, hangilerini asacaklarını Kam'e seçtirmişler."

Annemler, Kam'in artık kasları üstündeki kontrolünün arttığını ve parmağıyla işaret edebildiğini anlatıp duruyorlardı. İşaret etmek. Öylesine temel bir yetenekti ki bebekler kimse onlara göstermeden öğreniyordu, oysaki benim abimin kaslarının beynine emretmesi, beyninin ondan isteneni anlayabilmesini sağlamak için haftalar boyunca saatlerce fizyoterapi alması gerekmişti.

"Nasıl olmuştu? Odası yani?" diye sordum, dikkatimi yorgandaki buruşuk bir noktaya çevirerek.

"Fotoğrafını görmek ister misin?" Amir cebinden telefonunu çıkardı. "Birkaç fotoğraf çektim."

"Sadece odanın mı?" diye sordum, içinde yaşayan kişinin fotoğrafını görmeye hazır olduğumdan emin değildim.

"Tamam." Amir fotoğraflardan birine dokundu ve kalkıp telefonu bana uzattı. Çatlak ekranının yıldızcıklı camının arkasında Kam'in odasını gördüm, evini, üstünde uyuduğu metal mekanizmalarla dolu yatağını, serum ayaklığını ve adını bilmediğim başka çeşit çeşit aleti gördüm. Bunların etrafındaki duvarlar bilindik poster ve fotoğraflarla doluydu, pencere pervazındaki kürenin önüne sıra sıra Noel kartı dizilmişti.

"Bize ayrılan yemek saatiydi, o yüzden önce yemeğimizi yedik," dedi Amir.

"Kam katı gıda yemiyor sanıyordum?"

Amir omuz silkti. "Yemiyor. Ama gravy sosla ezilmiş patates püresi yiyebildi ve tatlı olarak trifle vardı."

"Ama kendisi?.."

"Yiyecekleri ağzına götürürken yardıma ihtiyacı var."

Amir'in tüm bunları ne kadar sıradan gerçekler şeklinde anlattığına inanamıyordum.

"Ve bunlar..." Kelimelere dökemiyordum. "Bunları izlemek hiç zor gelmiyor mu sana?"

Amir sanki anlamakta güçlük çeken kişi benmişim gibi bana dümdüz baktı. "Öyle olsa ne çıkar? Hindi etini çatal bıçakla kesebilmek, birlikte yemek yiyebilmekten daha önemli değil ki."

Hâlâ elimde tuttuğum telefona doğru baktım, başka hangi fotoğraflar var diye merak ettim.

"Yemekten sonra ne yaptınız?"

"Hediyeleri açtık."

Benim söylememi bekliyordu.

"Benim hediyemi verdin mi?"

"Hı-hı."

"Açtı mı?"

"Hayır," dedi Amir sessizce. "Sadece orada olan insanların hediyelerini açmak istediğini söyledi." Gözlerimi kapadım ve gözyaşlarım kirpiklerimin arasından sızdı. "Senin hediyeni diğer hediyelerin arasına koyduk. Bir sonraki sefere fikrini değiştirebilir, Kam ne istediği konusunda çok sabit değil."

"Tabii." Sefil halimle gözlerimi kırpıştırdım ve Amir'e baktım. "Peki senin aldığın hediyeyi beğendi mi?"

Amir bu sırada sırıttı. "Ona bir Lego roket aldım ve bir kısmını birlikte yaptık, görmek ister misin?"

Başımla onaylayınca Amir, Kam'le ikisinin bir tepsi dolusu Lego'ya doğru eğilmiş halinin fotoğrafını gösterdi. Telefonu sıkmaktan parmaklarım acıdı ve dört ay sonra Kam'i ilk kez

gördüğüm için ekrana yapıştım. Fotoğraf Kam'in omzunun üstünden çekilmişti ve sadece sol kulağını, gülümseyen yan profilini ve başındaki yara izini görebiliyordum.

"Ne kadarını yapabildiniz?" diye sordum.

"Çok yapamadık. Ama ben her ziyarete gittiğimde üstünde çalışabileceğimiz bir şey."

"Peki sen..." Geveliyordum. "Yani Kam güzel bir Noel geçirdi mi?"

Amir telefonu elimden alıp ekranı benden saklayarak birkaç görüntüyü yana kaydırdı. "Sanırım. Sonlara doğru Kam yoruldu gerçi. Bize bağırmaya başladı."

"Ne diyordu?"

"Uygulamasını kullanmıyordu, o yüzden bilmiyoruz." Bakışlarını kaldırdı ve telefonu tutan elinin hafifçe titrediği gözüme çarptı. "Bir fotoğrafını görmek ister misin? Doğru düzgün bir fotoğrafını?"

23. BÖLÜM

West Bridge'te belki de herkes Kam'i severdi ama iki kişi vardı ki onlar çok önemliydi: Danny ve Hamish.

Kam onları ilk başta pek sevmemişti. Kam, 9. sınıfta aralarına katıldığında Danny ve Hamish zaten sıkı fıkı arkadaştı. Danny, en az Kam kadar zeki, sivri dilli ve alaycıydı ve Hamish onun özel koruması gibiydi. Ancak yavaş yavaş, seneler geçtikçe üçü çok yakın arkadaş oldular. Hamish her ortamda ağırlığını koymayı o kadar önemsemez oldu, Danny de tarzını yumuşattı ve tanıdığım en komik adama dönüştü. Babam bile onu o kadar çok severdi ki Kam, Danny'nin biseksüel olduğunu ağzından kaçırınca, "Eh, bazı insanlar öyle oluyor herhalde," diye mırıldanıp esprilerine gülmeye devam etmişti.

Bir cumartesi günü geç saatlerde, evde sadece annem ve ben ayaktayken, saçma sapan televizyon programları izleyip çikolata atıştırırken Kam kapıdan içeri yaka paça girdi, tişörtü boydan boya kan olmuştu ve eliyle burnunu tutuyordu. İki kere tekrar edince onu duyabildik: "Galiba bir kavgaya karıştım."

Asla paniğe kapılmayan bir insan olan annem beni ilkyardım çantasını almaya üst kata gönderdi ve Kam'i mutfağa

aldı. Tekrar aşağı indiğimde annem floresan lambanın altında başını sağa sola çeviriyor, kaşlarını çatıyor ve Kam'i dürtüklüyordu.

"Ah!"

"Sadece yara olmuş. Bir şeyin yok. Dur yüzünü temizleyelim."

Kam yemek masasından getirdiğim sandalyede otururken annem ılık su ve dezenfektanla suratını sildi, Kam her yüzünü buruşturduğunda dilini cıklattı. Kam, rıhtımda Hamish'le yan yana Chicken Shop'un önünde kuyrukta bekliyormuş, Danny de dışarıda telefonla konuşuyor. Sarhoş herifin teki Danny'ye patates kızartması fırlatıp hakaret etmeye başlamış.

Annem nasıl hakaretler diye sordu ve Kam, annemin arkasında ayakta durmuş dondurulmuş bezelyeleri kurulama bezine saran benimle göz göze geldi. Danny beyaz olmasaydı annem sormazdı ama şu dünyada annemin göremediği bazı başka önyargılar da vardı.

"Kötü hakaretler anne. Tekrar etmemi istemeyeceğin türde pis laflar."

"Ah," dedi annem. "Danny de karşılık verdi."

"Adama icra etmesi imkânsız bir cinsel eylemde bulunmasını söyledi..."

Annem gözlerini devirdi.

"...adam da karşı çıktı. Fiziksel olarak."

"Sen de Danny'ye yardım etmenin en iyi yolunun, o kişinin yumruğuna kafadan çarpmak olduğuna kanaat getirdin?"

"Danny benim dostum, anne."

"Arkadaş yoluna canından olacaksın, Kamran Malik." Elini bana doğru uzattı. "Bezelyeleri versene, Sef."

Yılbaşı gecesi bir mesaj aldım.

Bu gece neyle oyalansam bilmiyorum. Ya sen?

Danny ve ben, o üniversiteye gittiğinden beri teması koparmamıştık, ben benden başka kendini sorumlu hisseden biri daha var diye içimi rahatlatıyordum, oysa ona Kam'den haber verecek birilerine ihtiyaç duyuyordu.

Hiçbir fikrim yok, dostum, diye cevap yazdım.

Hamish buralarda mı?

Halbuki buralarda olmadığını biliyordum çünkü kapının altından giren, dünyanın dört bir yanından, Hamish'in seyahat ettiği ülkelerden Kam'e gönderilen kartpostalları görüyordum. Hepsi düzgünce kaloriferin üstünde istifleniyordu, sanki Kam'in bu kartlara erişimini engellemek Hamish'i cezalandırmaktı. Kam hayatına devam edemezken o devam edebildiği için onu cezalandırmaktı.

Annemler Danny'yi de cezalandırıyordu. Ne zaman birisi Kam'i ziyaret etmek istese (ve yanlış şeyler söyleme hatasına düşmese), annem pazar öğleden sonrasını ayarlayıp onları – çeşitli teyzeler, dayılar ve kuzenler, hatta komşumuzu– bizzat Rec'e kadar götürüyordu, Danny hariç. Noel tatilinde eve dönünce Kam'i görebilir miyim diye bana e-posta attığında anneme iletmiştim.

Annemin cevabı kısacıktı: Kamran'ın ziyaretçi kabul

edeceği en uygun saatler bunlar. Daniel randevusunu kendisi ayarlaması gerektiğini anlayışla karşılayacaktır.

Kamran ve Daniel. Annem sadece resmi düşünemeyecek kadar üzgün olduğu zamanlarda insanların uzun ismini kullanırdı.

Danny yılbaşı gecesi birlikte takılmak ister miyim diye sorunca evet dedim. Claire meşguldü ve kendi arkadaşlarımı o kadar küstürmüştüm ki kimseyi aramaya yüzüm yoktu.

Üniversiteye gitmek Danny'yi değiştirmişti. Daha yumuşak görünüyordu, annemin korkulu rüyası tavuk nugget ve dondurulmuş bezelye diyetiyle besleniyor olabilirdi. Gömleği de ütülü değildi, annem Kam'in bunu da mutlaka öğrenmesi için ısrar ederdi. Ama Danny aynı zamanda büyümüş gibiydi, Cine Obscura'daki öğrenciler gibi ukala değil ama daha olgundu. Daha durulmuştu.

Ya da belki kazanın etkisiydi bu. Acil servise girip onu girişteki plastik sandalyelerden birine oturmuş, bembeyaz ve zangır zangır titrerken, elinde hâlâ beni aradığı cep telefonunu sımsıkı tutarken ve Hamish'i girişteki insanlara bağırırken bulduğumdan bu yana ilk kez görüşüyorduk.

Barda viski kola sipariş edince Danny şaşırdı. Duble demiştim.

"İçki içtiğini bilmiyordum..."

"Çok sık içmiyorum." Ya da hiç, aileme göre tabii ama insanlar kederlerini içkide boğarmış, ben de bir deneyeyim dedim. Yeni yıla yeni deneyimler.

"E-postalar için teşekkürler, Sef." Danny kadeh kaldırıp benimkiyle tokuşturdu. "Benim için anlamı büyük."

Hiç önemli değil dercesine omuz silktim ve içkimden bir fırt çektim. Benim için de anlamı büyüktü diye ekleyemedim.

İçkimin tadı güzel değildi ama içtikçe önemini kaybetti ve ilk iki içki boyunca üniversiteden bahsettik: Danny'nin psikoloji bölümünden, hangi ortamlarda yaşadığından, birlikte olduğu ama geldiği şehirde bir kız arkadaşı olduğu için ilişkilerini yalanlayan bir çocuktan bahsetti. Kam her zaman Danny'nin karşılıksız aşklarını anlatır ve ilişkilerden neden tümden uzak durulması gerektiğinin örneği olarak onu kullanırdı.

Üçüncü içkiyle beraber alkol bizi iyice gevşetmişti ve ortak noktamız olan kişiden bahsetmeye başlayabildik.

"Orası tahmin ettiğim kadar kötü bir yer değilmiş," dedi Danny, cin toniğindeki buzları inceleyerek.

"Çok güzel bir tesis," dedim. Recreare hakkında, orada ziyaret etmem kişi hakkında bildiğimden daha çok şey biliyordum. "Personel iyi. Havuzları var."

"Kam mutlu görünüyor galiba. Sence?"

"Bence de." İçkimin geri kalanını kafama diktim ve buzlar birbirine çarpsın diye bardağı salladım. "Bir tane daha?"

Danny kol saatine baktı. "Henüz değil. Biraz ağırdan almam lazım."

Bana bakışında, benim de aynısını yapmamı tavsiye eden bir his vardı ama bardaki kız çoktan paramı alıyordu.

"Ama mutlu orada, değil mi?" diye tekrar etti Danny, sanki vereceğim cevap çok fark edermiş gibi.

"Havuzu var demiş miydim?"

"Dedin." Danny bana bir tuhaf bakıyordu ve burnunu

sıkmak istedim. Yapmamayı başardım.

"Sef." Elini omzuma koydu.

"Danny." Ben de elimi onun omzuna koydum ve sırıttım.

"Ciddiyim. Sence Kam mutlu mu?"

Elimi aşağı kaydırdım. "Bilmem. Amir'e sor."

"Nasıl yani? Neden?"

"Amir zihin okuyucu, sebzelerle konuşan çocuk."

Danny'nin şaşkınlığı tiksintiye dönüştü. "Siktir git, Sef!" Beni şöyle bir ittirdi. "Ne diyorsun lan, böyle konuşamazsın!"

"Şaka yaptım."

"Her ne boksa, hiç komik değil! Hiç..."

"Biliyorum." Yüzüme yapıştırdığım şapşal gülüş düştü. "Hiçbiri komik değil. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Özür dilerim."

"Bunu söyleyeceğin kişi ben değilim."

"Hiçbir özrün anlamı yok." Lafımın altını çizmek için kadehimi masaya çat diye vurdum ve yanımda oturan adam ağır olmamı söyledi. "Özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Biliyorum, Sef, olsun." Yalpalayarak çarptığım adamdan özür diledi ve tekrar dikkatini bana çevirdi. "Hiçbir şey olanı değiştiremez, biliyorum..." Hâlâ bana göre sanki başkasıyla konuşuyor gibiydi ama belki de o adamla konuşmuyordu çünkü gözleri küçülmüştü, pembeydi ve yere dönüktü.

"Neden yapmadın?" diye sordum.

"Ne yapmadım?"

"Gidişatı değiştirmedin. Eğer siz oraya çıkmasaydınız..." Ama Danny'nin suçu değildi ki... "Eğer ben sürekli bu konuyu ona söyleyip durmasaydım..."

"Ağır ol, tamam mı?" Danny elini koluma koydu ve parmak boğumlarındaki kuru derisine baktım. "Neden bahsediyorsun sen? Hiç kimsenin suçu değildi."

"Sence onun suçu muydu yani?!" Ayağa kalkmaya çalıştım, bocaladım, bacaklarım bar taburesine dolandı.

"Hayır, değildi..."

Ancak Danny'nin söyledikleri tüm anlamını yitirmişti, sanki sadece söylemesini umduğum şeyleri duyabiliyordum, kendi vicdan azabımı, şu dünya üstünde hislerimi anlayabilecek iki insandan birine yüklüyordum.

"Benim yüzümdendi. Benim." Hâlâ bar taburesinden kurtulamamıştım. "Tabelayı görmediniz mi?"

"Şu anda söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum, dostum, kahretsin ya, keşke bir içki daha içmene engel olsaydım. Sef?"

"Onu durdurmalıydın!" diye haykırdım.

"Sef, bağırmayı kes."

"Benim yüzümden oldu!" Aptal bar taburesinden nihayet kurtulabildim ve öne doğru sendeledim, dengemi sağlamak için kollarımı öne uzattım. Sanki bir yamaçtan aşağı düşmüş gibiydim. Bir köprüden. Alkol, beynimde, Kam'in beynine çarpan kayalarla aynı etkiyi yaratıyordu...

Birisinin, elleriyle beni yukarı kaldırdığını hissettim ve Danny'ye bas bas bağırıyordum, onu –onları, beni?– durdurmaya çalışıyordum, derken kendimi dışarıya sürüklenirken buldum, kolumu Danny'nin boynuna dolamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Üzgünüm, üzgünüm, çok üzgünüm..."

Kelimeler kulaklarıma takılırken, beynimde dolaşırken, ağzımdan dökülürken iyice katıla katıla ağlıyordum, sonunda Danny'den ayrılıp kapının yanındaki bira fıçısı şeklindeki saksıların yanma kusmak zorunda kaldım.

Özür dilemenin bir anlamı yoktu.

OCAK

24. BÖLÜM

Cep telefonuma baktım. Moz, izleyicilerine yemek savaşımızın bir parçası olmaları için daha fazla bağış yaptıracak bir yem atmış, ikinci videoyu yayınlamıştı ve bağış sayfasında yenile tuşuna bastım ki... telefonum elimden çekildi. Laila bir adım geri attı, parmaklarını telefonumun kılıfına dolayıp bir köpeğe kemik sallar gibi cihazı bana doğru salladı.

"Ver şunu, Laila." Elimi uzattım, sinir olduğumu saklayacak halde bile değildim.

"Hayır... önce benimle birlikte..." Odadan çıkarken yolunu bulmak için omzunun üstünden arkaya baktı. "...derse gelmelisin."

"Sen kimsin, annem mi?"

Tam isabet. Laila gülmeyi kesti, kolunu yavaşça aşağı indirdi. Yüzündeki ifadeyi tanımıyordum, yıllardır arkadaş olmamıza, aylardır daha fazlası olmamıza rağmen ilk kez görüyordum. Şaşkın ve kırgındı. Utanmıştı. Yalnız değildik, boş

dersi olan diğer öğrenciler hâlâ oradaydı, kimileri zil çaldığı halde oyalanıyordu. İngilizce dersine girecek bir başka öğrenci olan Helen, kapıda dikilmişti, başını iki yana sallıyordu.

"Seni sadece İngilizce dersine sokmaya çalışıyorum, Sef."

"Neden?"

"Çünkü orada olman gerekiyor."

"Eee? Derslere girip girmemem bana kalmış." Parmaklarımı şıklattım. "Ver. Şunu. Bana."

"İngilizce'ye gel." Laila telefonumu daha sıkı tutup göğsüne bastırdı.

"Telefonumu ver, Laila." Öne doğru bir adım attım, arkaya doğru bir adım attı –tam Kam ya da Amir'le kavgalarımızın bir parodisine benziyordu– ve telefonu geri almak için hızla hamle yaptım.

Iskaladım.

"Senin neyin var?" Laila'nın yüzünde şakadan eser kalmamıştı, gözleri kocaman açılmış, gördüklerine inanamıyordu.

"Hiçbir şeyim. Sadece telefonumu bana ver ve siktir git dersine gir." Artık bağırıyordum, odadaki herkes işi gücü bırakmış, durmuş, hayatımda sahip olduğum en sadık dostlarımdan birine siktir git dememi izliyordu.

"Peki." Laila benden daha alçak sesle konuştu ama duymak, canımı daha çok yaktı. Telefonumu bana uzattı ve hiç tereddüt etmeden elinden çektim, izleme sayısını kontrol etmek için şifremi girdim.

Kafamı kaldırıp baktığımda Laila gitmişti.

Şöhret, her şeyden çok, insanın başına kesinlikle talihsizlik getiriyordu ve kanalımızdaki yorumlar ikiye katlanırken, zehir saçanlar da artıyordu. Claire'in vücudu ve yüzü hakkında acımasız eleştiriler yapıldı; Claire bunları iyi göğüslüyordu ki arkadaşı Seren'in sinemada yaşadığı olay üstüne Claire'in zaten bu konuda tecrübeli olduğunu hatırladım. Numara yapmakta deneyimliydi. Bu demek değildi ki içten içe kan ağlamıyordu. Ona internet ortamında söylenenlerin hiçbirinin gerçek olmadığını söylemeye özen gösterdim. Tişörtüyle kotunun arasından görünen derisini öptüm, ona şahane olduğunu söyledim.

Bununla ne demek istediğimi gösterdim.

Bana sürpriz oldu, karavandayken ellerimi Claire'in tişörtünden içeri soktum, Laila'yla birlikteyken rahat etmediğim kadar ileri gittim. Ne kadar kolaydı, çok şaşırdım. Hem de ne kadar keyif aldım. Birini hayatıma sokmak ne kadar tehlikeli geliyorsa Claire'i bu kadar yakınımda tutmam bir o kadar güvende hissettiriyordu.

Fakat dışarıda başka tehlikeler kol geziyordu. Öpünce geçmeyen yorumlar. Onun hakkında değil, benim hakkımdakiler.

Claire çalıştığım sırada beni gözyaşları içinde aradı ve telefonu açmak için personel odasına gizlice kaçarak birlikte çalıştığım çocuğu gıcık ettim.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır..." Claire ağlayıp duruyordu, her hıçkırışında yüreğim ağzıma geliyordu, sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Biri DOĞRULUK: Çift miyiz? videosunun altına

gerçekten çok iğrenç yorumlar yazmış."

Anlamadım. Birkaç saat önce yorumları taramıştım ve telaşlandıracak bir şeye rastlamamıştım.

"Senin hakkında," diye fısıldadı.

"Ah," dedim, dolabımdan sarkan kırık tuşlu kilide bakarak. "O mu? İnternette ırkçı trolleme şoku. *Daily Mail*'de okumayı unutma, olur mu?"

Bu kadar zaman almasına bile şaşırmıştım.

"Çok iğrenç." Claire'i o sırada gözümde canlandırabiliyordum, bir şey onu hayrete uğrattığı zaman nasıl göründüğünü biliyordum.

"Biliyorum ama işteyim, o yüzden..." Sinir olmaya başladığımı hissettim.

"Görmüş olabilirsin diye endişelendim."

"Tabii ki gördüm." Gözlerimi devirdim ve odada volta atmaya başladım. "Bana o laflar ilk kez edilmiyor, Claire."

Diyet, miras, doğum yeri. Terörist eğilimler. Hepsi ibnelere müstahaktı.

Klavyenin tuşlarına abanan, adı sanı bilinmeyen bir çakal, sokakta peşimde dolaşan sümüklü heriflerden oluşan öfkeli bir kalabalıktan daha fazla canımı sıkmazdı. Ya da Tesco'da anneme bağıran yaşlı bir kadından. Ya da bizim sınıftan, konuşma özgürlüğü diye avaz avaz bağıran ama benim alınmama kızan kişilerden.

Claire bana iyi miyim diye soruyordu, canımı sıkıyordu çünkü esas mesele benim iyi olduğumu öğrenmek değil, esas mesele benim onu teselli etmemdi.

"İnsanlar ırkçıdır. Boktan dünya işte."

"Ben ırkçı değilim," dedi cılız bir sesle. Ama Claire ne kadar öyle olmak istemese de ayrıcalıklı bir hayat sürmekten kaçamazdı. Bana yöneltilmiş kötü bir şeyi görüp içerleyip üzülmemesi elinde değildi.

"Biliyorum," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Ama çok deneyimim oldu, tamam mı? O yüzden... izin verirsen işe geri dönmem lazım çünkü Brian birazdan haklı olarak bana ana avrat dümdüz gidecek?"

En komik şakam değildi ama Claire'i susturdu.

25. BÖLÜM

Yemek savaşı öncesi ortamı gaza getiren kişinin Claire olmasına karar veren Moz'du.

Ben mi???

Sen. Seyirciler Cesaret Çocuğu'nu daha çok (fazlasıyla çok) -göz kırpan surat- gördü. Artık Doğruluk Kızı'nın da pis işlere bulaştığını görmemizin zamanı geldi.

Grup konuşması açıktı ama Claire kıvrılmış, vücuduma sokularak oturuyordu, karavandaki yatakta uzanmış, dizüstü bilgisayarında açık olan filmi pek izlemiyorduk. Bana bu mesajı gösterirken gözlerinden yansıyan paniği gördüm.

"Bir şey olmaz..." diye mırıldandım. Çok kıskansam da Moz'la tartışmanın hiçbir faydası olmuyordu. Moz ne isterse muhakkak oluyordu.

Claire'in çıplak omzunu öptüm, suratımı derisine bastırdım ve kollarımı vücuduna doladım, acaba ona kendini güvende hissettirebiliyor muyum, yoksa tek taraflı bir his miydi diye merak ettim.

Claire masanın üstüne tırmanınca, adeta bir devrim

yapıyormuş gibi yumruğunu havaya kaldırınca onunla gurur duydum ancak birinci çörek ateşlenir ateşlenmez onu kaybettim, kendi savaşıma daldım, on saniyelik arkadaşlarıma, onlarla savaşma sarhoşluğu yaşamak için isimlerini bile bilmeme gerek olmayan insanlara yiyecek atmaktan kolum koptu.

Düdük çaldığında Moz, spagetti saçılmış yerlerde ayağı kayarak kameraya yaklaştı, dondurma benzeri bir şey bulaşan saçları kafasına yapışmıştı ve suratının yan tarafında tatlı, yapış yapış bir kan izi gibi, kıpkırmızı domates soslu bir el izi vardı.

"İşte eğlence başlıyor..." Kameraya bir öpücük yolladı, bana göz kırptı ve koşmaya başladı.

Koşmak için son saniyeye kadar bekledim, kaçtığım biraz daha belli olsun istedim, adrenalin roketi vücudumda havalandı ve pasparlak, alev alev yakarak hayatımda hissettiğim –Londra'da arabaların tavanındayken ya da Valley FC'nin çiy kaplı futbol sahasında koşarken– her şeyden daha süratle bünyeme yayıldı. Cesaret gerektiren eylemleri içinde, beni viyadükten aşağı adım attığımda duyduğum heyecan dalgasına en yaklaştıran andı. Acaba Kam'in bütün hayatı tepetaklak başına yıkılırken duyduğu son duygu da bu muydu diye merak ettim.

Dünya tersine dönüyordu ve ben de bunun etkisiyle patlıyordum, cephaneliklerim bitince dımdızlak kaldım.

Arabayla geri dönerken hız limitini korumakta güçlük çektim, kaçma ihtiyacı ayağıma ağırlık olarak binmiş, gaz pedalına yükleniyordu ve direksiyonu bir arabanın önüne kırarken ya da kırmızı ışık yanmadan son saniye geçmeye çalışırken çok

seri hareket ediyordum...

Claire bana yavaşla demiş olabilirdi ama otoyola çıkan göbekten sapmayı unutunca kısa bir çığlık atana kadar emin olamadım.

"Özür dilerim..." Yanımdaki varlığının farkında bile değildim.

Bana umut getiren kız.

Claire'le ilk tanıştığımda "henüz ehliyet sınavını geçmemiş bir yabancının arabasında gezintiye çıkma" teklifini geri çeviren biriydi; hayatını her şeyin doğrusunu yapmak, başkalarını memnun etmek, başını belaya sokmaktan kaçınmak üzerine inşa eden biriydi. İlk videoları izlediğinizde, bu daha çok belliydi, esprilerin ve gülmelerin altında, aramızdaki atışmaların arkasında Claire'in yanlış bir şey yapma korkusuyla titrediği belli oluyordu.

İnternet kanalımız onu daha cesur kılmıştı, ona güç vermişti, oysaki ben tam aksine, beni zaafiyetimle burun buruna getirmesinden korkuyordum.

Yemek savaşı yaptığımız en büyük cesaret gerektiren eylemdi ancak yetmeyeceğinden korkuyordum.

Arabayla kaldırıma yanaşır yanaşmaz Claire indi, hoşçakalına cevap bile veremedim ama arabanın diğer tarafına yürüyünce camı açtım ve paltosunun koluna yapıştım.

"Gel buraya..."

"Ne var?"

Camın kenarına yaslandı, beresini kulaklarına kadar indirmişti, kaşları bile görünmüyordu. Burnu soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve fondöteninin altından belirginleşmiş kırmızı

noktacıklar vardı.

"Teşekkürler," dedim.

"Ne için?"

"Her şey."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Üzgünüm." Sevgi dolu olmaktan çok çaresiz bir duyguyla dudaklarından öptüm.

"Sef..." Yüzümü okşadı, başparmağı akmak üzere olan gözyaşımı yakaladı. "İyi misin?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Korkuyorum. Ya orada kalamazsa? O zaman ne olur? Nereye gider?"

"Anladım." Alnımdan öptü. "Ben de korkuyorum."

"Başaramayacağız."

"Şşş." Yanaklarımdan süzülen yaşları, dudaklarımdan dökülen sözleri öptü. "Hâlâ vaktimiz var."

Başımı iki yana salladım fakat Claire içeri elini uzatıp başımı avuçladı.

"Bekleyip görelim, tamam mı? Pes etmek yok. Henüz." Gözleri de elleri kadar nazikti. "Yapacağız. Öyle bir şey olmayacak. Kam güvende olacak, söz veriyorum."

ŞUBAT

26. BÖLÜM

Eylül ayında, bu süre içinde altmış bin sterlin toplayabileceğimize inanmıştım. Rec'in internet sayfasında oranın işleyişi için milyonlarca sterlin gerektiği yazıyordu, bununla kıyaslanınca altmış bin sterlin devede kulaktı fakat insanların internette topladığı bağışlarla kıyaslayınca, altmış bin sterlin çok büyük rakamdı.

Kendimi kandırıyordum.

Fikrimiz orijinal değildi ama markamız orijinaldi. Claire'in teknik marifetleri, benim dalga geçme kabiliyetim, ekranlara yansıyan kimyamızla çarpılınca sihirli formülümüz ortaya çıkıyordu. Birkaç hafta içinde ortalığı kasıp kavururduk...

Denklem işe yaramadı mı? Formülü değiştir. Moz şeklinde bir katalizör ekle.

Bir fark yaratmak için marta kadar zamanımız vardı ve birdenbire şubat gelip çatmıştı.

Kanalla ilgili hiçbir şey yapmayarak alt katta oturmuş, kompozisyon yazıyordum ki telefon çaldı. Üç defa Amir'e

seslendim, sonra pes ettim ve son çalışında ev telefonunu yakaladım.

"Alo?"

"Alo, Ömer ya da Farah Malik'le görüşebilir miyim?"

Karşıma bir insan çıkması beni şaşırtmıştı, ev telefonunu arayanların çoğu robotlar ya da sigortacılar olurdu.

Anında çocukluk moduma geçerek telefona koşup yetişkin ve önemli biriymiş gibi yaptığım zamanlara döndüm. "Kim arıyor acaba?"

"Ben Recreare'den Genevieve Tatlock, oğulları Kamran hakkında görüşecektim."

"Ah." Hiç tereddüt etmeden, "Buyrun, ben Ömer," dedim.

Babamın taklidini aslında dalga geçmek için yapardım ama başka faydaları da vardı.

"Tabii ya, telefonda sesinizi alamadım." Kadının ses tonu biraz yumuşadı. "Yönetim toplantısı hakkında aramıştım. Maalesef umduğumuz gibi gitmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?" Bir başkasıymış gibi yaparken çok dikkatli olmak gerekti. Babam olsa böyle der miydi?

Anlaşılan derdi. "Hep birlikte telefonda değil de yüz yüze konuşuruz diye umuyordum."

"Lütfen..." Sesim kendi sesim gibi çıkmıştı ama kadın fark etmedi.

"Size bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama uzun süreli bakımla ilgilenen ekiple konuştum ve Kam'in kalışıyla ilgili koşulların devamını talep etsem de ödeme garantisi gösterilmediği sürece maalesef bu ayın sonunda başka bir yere taşınması gere..."

"Hayır."

"Efendim?"

"Hayır, hayır, orada kalmak zorunda."

"Ömer?"

"Kaç para lazım?"

"Her şey yolunda mı?"

"KAÇ. PARA." Ahizeye bas bas bağırdım.

"Kiminle görüşüyorum? Rica etsem..."

Fakat kadının sorusunun devamını kaçırdım çünkü telefon karşıdaki duvara çarpıp pilleri yere saçıldı. Başka şeyleri de elime geçirdim. Odada sağa sola fırlatıp bağırıyordum. Fotoğraflar, ödüller, DVD kutuları... vazo, duvar saati...

Amir güm güm ayak sesleriyle aşağı indi ve bir hışımla içeri girdi. "Ne oluyor..."

Kod Adı: Olympus filmi alnından tam isabet vurmuştu ve Amir tekrar eğilerek hole döndü.

"Sef! Dur! Eşyaları atmayı bırak."

"SIKIYSA DURDUR!"

Ama durdurmadı. Oturma odasında elime geçeni oraya buraya atarken, öfkeden gözüm dönmüş, Kam'e olanlar karşısında elim kolum bağlı kalırken Amir holde bekledi. Kolumu raflara sürttüm, geriye kalan plastik kutuları da yere saçtım, annemin babama kırk yaş doğumgünü hediyesi olarak aldığı atlas, büyük lambayı yere devirdi. Bardak altlıklarını pencereye fırlattım ve şöminede kalan sonuncu objeye saldırdım.

Kam'in bir fotoğrafıydı. Noel'de çekilmişti, yakasında Rudolph rozeti ve yüzünde kocaman gülümseyişiyle gerçek haliydi, insanların ona bakıp da görmek istediklerini

dayattıkları bir poz değildi.

Mermer çıkıntıya vurup parçaladım, camlar elimde kırıldı, avucumu kesti, parmaklarım hâlâ çerçevede duran fotoğrafı sıkıyordu, sanki eğer buna sıkı sıkıya tutunursam Kam'e de sıkı sıkıya tutunacaktım.

Kapıdan hole doğru bir tıkırtı oldu ve Amir eşikten içeriye göz attı, ortalığı ne kadar dağıttığımı süzdü; porselen ve cam parçaları, açılıp içinden parlak diskler çıkıp halıya fırlayan plastik kutular...

Telefonu ilk fırlattığım noktada duvarda ufak bir göçük olmuştu.

"Tamam..." Sonunda da bana baktı, orada dikilmiş, nefes nefese fotoğraf çerçevesini sıkıyordum. Parmaklarımın arasından kan akıyordu.

"İyiyim," dedim.

Amir ayağımın dibindeki kalıntıları süzdü. "Görebiliyorum."

Ardından içeri girdi ve yere çömeldi, eski DVD kutusunu kaldırıp diski içine yerleştirdi. Annemin yapmaya hiç vakit bulamadığı bir spor DVD'siydi.

"Yardım etmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi ve yardım etmeye devam etti.

Annemler geri döndüğünde kötü olacaktı.

Genevieve Tatlock, annemi cep telefonundan aramıştı ama babam eve daha yakındı ve beni annemin büyükannesinden miras aldığı vazoyu uhuyla yapıştırmaya çalışarak yemek masasına dimdik bakarken buldu.

Her öfke kükreyecek diye bir kural yoktu.

Babamın, masanın başındaki sandalyesine oturuşunu ve ilkyardım çantasına uzanışını izledim.

"Elini ver, Yusef."

Annem eve vardığında babam Amir'in pek düzgünce saramadığı yaramı tekrar sarmıştı ve kurtarılamayacak nesneleri çöp torbasına doldurmuştuk. Ondan sonra, Amir'den bizi bir dakika yalnız bırakmasını rica etti; o bir dakika oldu yarım saat. Annemle babam evi darmadağın ettiğim için, babamın taklidini yaptığım için ve Rec'te çalışan kadına bağırdığım için bana bir güzel fırça çektiler.

Annem terapistten daha çok randevu almayı önerdi ancak babam gözlerini devirip zaten çok faydalı oldu gibisinden kinayeli bir yorum yaptı.

"Ekstra seans istemiyorum," dedim.

"İstesen de istemesen de gideceksin!" Annem ön odaya doğru işaretparmağını salladı. "Lütfen, Sef. Sağlıklı değil bu."

Verdiğim hasarı telafi etmem için bir miktar para ödememem üstünde anlaşmamızın ardından Amir'i tekrar aşağı çağırdılar ve bize sanki yeni bir buzdolabı alıyoruz der gibi sakin bir şekilde bilmemiz gerektiğini düşündükleri gerçekleri bir bir anlattılar. Bize açıklamak zorunda kalmayı hiç ummadıkları gerçekleri.

"Kam, Recreare'e yerleştiğinden beri büyük aşamalar kaydetti." Annem bunu sırf benim için söylemek zorundaydı: Amir o aşamaları biliyor, o yolu abimle birlikte yürüyordu. "Bulunduğu noktaya gelebilmek için çok çalıştı ve onunla gurur duyuyoruz. Çok gurur duyuyoruz."

Annemin sesi titredi ve babam uzanıp elini tuttu.

"Kam büyük oranda sakat kaldı," dedi, bizim evde daha önce kullanıldığını hiç duymadığım bir kelime kullanmıştı. "Çok çalışması bunu değiştirmez ve biz en iyi ihtimali umsak da şimdiye dek gerçekleşmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?" Amir bir anneme, bir babama bakıyordu.

"Babanın söylemeye çalıştığı şu ki Kam'in durumu karmaşık ve çok ciddi bakıma ihtiyacı var. Recreare'de aynı bakımı almaya devam edeceğini ummuştuk." Ummuştuk. Bir tabanca ateşlenmiş gibi kulaklarımızda çınladı. "Kam oraya kısa süreli olarak taşınmıştı ama uzun süreli bakım için teminat gerekiyor ve biz bu teminatı sağlayamıyoruz."

"Neden?"

"O kadar paramız yok, Amir. Dayın yardım etti ve yapabileceğimiz her şeyi araştırdık ama paramız yetmiyor."

"Ne kadar para lazım?" diye sordum, annemlere doğru kaçamak bir bakış fırlatarak, aynı soruyu bugün telefondaki kişiye de avaz avaz bağırdığımı düşünüp utanarak.

"Ne kadar lazım olduğunun bir önemi yok, Sef..." dedi annem.

"Peki ya..."

"Peki ya" diye bir ihtimal yok." Babam sesini yükselterek konuştu, gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Meblağ çok yüksek. Mesele önümüzdeki altı ay değil, abinin hayatının geri kalanı. Şimdi bizim için elimizdekini en iyi kullanabileceğimiz yolu düşünme zamanı. Maddi olarak karşılayabileceğimiz bir yer bulmak zorundayız."

Amir kafası karışarak kaşlarını çatmıştı. "Diğer herkes nasıl

karşılıyor?"

"Tazminat davası..." diye başladı annem, sözleri boğazımdan aşağı zorla yutturulan acı ilaçlar gibiydi, zehrinin anlamı bünyeme nüfuz ediyordu.

"O zaman biz de dava açarız!" Amir bir umut için çıldırarak yüzlerine baktı.

Annem, babama baktı. "Amir. Denedik. Para yok," dedi annem. "Kam, mart ayından önce oradan taşınmak zorunda."

27. BÖLÜM

Oturma odasından çıkar çıkmaz Moz'a mesaj attım, para konusunda adilik yaptığım için ayaklarına kapanmaya bile hazırdım. Ancak Moz'un hızlı değişen ruh halleri, adı çıkmış ilişkileri kadar meşhurdu ve bu yüzden son birkaç gündür kafamda evirip çevirdiğim fikri ona sundum, hemen atlamasını bekliyordum.

Arabayla korkak tavuk oyunu[1], ancak karşındakinin son anda caymayacağını bilirsen oynanır. Moz'un tepkisi tüm ateşimi söndürdü.

Ben caymayacağım.

O zaman ben cayarım. Ölmek istemiyorum.

İnanmamı istiyorsan, neden bunu söylüyorsun???

Çünkü fark etmez, izleyenler inanmaz, aptal değiller, ikimizin de ölmek istemeyeceğini bilir ve bunun hileli olduğunu çaktıkları anda onları kaybedersin.

Yani "Kırk bin sterlin toplanırsa korkak tavuk oynayacağız" dememiz işe yaramaz diyorsun?

40bin mi??? Kafan güzel mi? 20, önceki gibi.

1 E. N. Korkak tavuk oyunu aynı şeritten karşı yönde hızla seyreden iki sürücünün cesaretlerini göstermek amacıyla oynadıkları bir oyundur.

YETERLİ DEĞİL.

ELİMİZDEN GELENİN EN İYİSİ BU.

Telefonumun ekranını iki kere alnıma vurdum, cevap yazmadan önce sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

En son sefer bu kadar istedik. Daha fazlasını isteyemez miyiz?

Hedefe ulaşmak istiyorsan hayır.

Her neyse. O zaman arabayla yaklaşma oyunu tamam...

Tamam demedim dostum. Özel konuşmadan yazışıyoruz, değil mi?

Lütfen bana çükünün fotoğrafını yollama.

O kadar şanslı değilsin. Bunu kız arkadaşınla paylaşmayacak mısın anlamında sordum?

Hayır. Ama şunu eklemeyi unutmuştum ve ekledim. O benim kız arkadaşım değil.

Her neyinse işte. Onu kandırmaya var mısın? Cidden kandırmaya?

Eğer Moz'un planını kabul edersem, bana her şeyi vermiş kıza ihanet etmiş olacaktım. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim kıza. Cesaret Çocuğu muydum, Sef miydim? Claire'in erkek arkadaşı mıydım, Kam'in kardeşi miydim?

Seçim çok kolaydı.

Daha önce de dediğim gibi: Abimi kurtarmak için yapmayacağım şey yoktu; gerekirse bu uğurda Claire'i kaybetmeyi bile göze alırdım.

ÜÇÜNCÜ KISIM: CLAIRE & SEF

ŞUBAT

PAZAR

SEF

Tam karşımda beyaz ışıklardan bir duvar vardı ve tutunabildiğim kadar uzun süre tutunuyordum. Moz'dan daha uzun.

Yana savrulduk ve ellerimi direksiyona kilitlemek için kükredim, araba yana doğru kaydı. Her şey çok hızlı oldu ve araba altımda yılan gibi kıvraklaşırken aptalca bir an ayaklarımla frene bastım, kollarımla direksiyonu tam aksi yöne çevirdim ve tam tur atarak dönmeye başladık. Kulakları sağır eden bir güm sesiyle beraber Claire çığlık attı ve bir şeyin bize çarpmasının sarsıntısını hissettik. Darbenin etkisiyle kollarım, omuzlarım, boynum kilitlendi, dişlerim kenetlendi ve dilimi kestiler.

Ölümün kıyısında sörf yapıyordum, kahkahalar içimden alevler gibi çıkıyor, karanlığı aydınlatıyordu.

Araba yavaşlayıp durdu, ayağımı debriyajdan kaldırdım ve motor bizi son kez öne doğru iterek gümledi.

Göğsüm ağrıyordu, omuzlarım ve yanlarım ağrıyordu, bileklerime kramp girmişti, dilim kanıyordu ve vücudum hayatta olmanın ateşiyle tutuşmuştu.

Aynı ateşin onda da yandığını hissetmek isteyerek eğilip

Claire'i öpmeye kalkıştım...

"NE BOK OLUYOR?"

Suratıma şiddetle, sert bir tokat yapıştırdı, sonra tüm vücuduyla üstüme saldırdı ve emniyet kemerinin el verdiği ölçüde nereme denk gelirse yumrukladı, vurdu, bağırdı ve haykırdı.

"Senden nefret ediyorum, neden yaptın bunu, ölebilirdik..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, sinirden nefes bile alamıyordu ve boğulmaya başladı.

Elimle uzandım ama beni sertçe geri itti.

"Sakın bana dokunma!" Kemerini açıp kapının kolunu tuttu. "Kilidi aç."

Açtım ve Claire arabadan indi, sendeleyerek benden uzaklaştı, Moz'a doğru yürümeye başladı. Arabadan zar zor kurtulup peşinden koştum.

İlerideyse Moz arabasından inmiş, gece semasına doğru yumruğunu kaldırıyordu. "ŞAHANEYDİ!"

Bir yumruğunu tokuşturması için Claire'e doğru kaldırdı ve Claire onun suratına da bir tokat attı.

"Ah!" Moz tam bir şok geçirerek elini yanağına koydu. "Bu ne içindi?"

Claire'in gevelediği sesler, adeta lavlar adayı silmeden önce fışkıran sıcak volkan taşlarıydı. Öfkesini dindirmeyi umarak koluna doğru uzandım ama bütün öfkesini bana odaklayarak arkasını döndü.

"Bana dokunma dedim. Asla."

Sonra da çekip gitti, yarış pistinde hızlı adımlarla yürüdü.

Moz hayatında ilk kez ne olup bittiğini tam kestiremiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu durumu çözmeniz lazım, Sef," dedi, tekrar arabasına yürüyüp. "İkinizi biraz başbaşa bırakacağım, umarım vaktimi boku bokuna harcamamışsınızdır."

CLAIRE

Bir arabanın gazladığını duydum, Bayan Bennett'tan daha dolu bir motor sesiydi. Moz gitmişti öyleyse.

"Claire! Nereye gidiyorsun?" Altımdaki gevşek mıcırlı yolda ayaklarım tutmuyordu.

"Eve." Sef'in beni durdurup tutmak için uzattığı elinden aniden kaçtım ve ileri doğru yürümeyi sürdürdüm. Her şey canımı yakıyordu, boynum yanıyordu, göğsümde emniyet kemerinin kestiği yer acıyordu, Sef'e ve Moz'a tokat atmaktan avucum karıncalanıyordu. Kalbim o kadar ağrıyordu ki acısına dayanamıyordum.

"Ani hareket etme. Ben seni bırakırım..."

"O arabaya bir daha asla binmeyeceğim."

"Binmez misin?" Sözlerinin arkasında tebessüm ettiğini hissettim, o arabanın içinde neler yaptığımızı ima ettiği belliydi ve bana sokulmaya başladı, sanki fikrimi değiştirmek için sırf bunları yapması yetermiş sanıyordu.

Avucumu dümdüz açıp göğsüne bastırdım ve bana daha fazla yaklaşmasını engelledim. Sef'in gözleri o kadar koyu renkti ki göz bebeklerinin iriliği irislerinden miydi, heyecandan mıydı anlamak zordu, sinirli ve stresli hali etrafa dalga dalga yayılıyordu.

Sef buydu işte, değil mi? Erkek arkadaşım, en yakın

arkadaşım, performans eşim... her neyimmiş gibi yaptıysa gerçek buydu.

"Bitti," dedim.

"Ne diyorsun?"

"Benden bu kadar," dedim. "Güvenmediğim birisiyle beraber olamam."

"Beraber olmak?"

"Senden ayrılıyorum, Sef."

"Yani..."

"Yani her anlamda."

Aramızda bir sessizlik yaşandı, imkânsız bir kırgınlık, sevgi ve zedelenmiş güvenden oluşan, ikimizin de nasıl aşılacağını bilmediğimiz bir okyanus.

"Claire..." Sef yaklaşmıştı, yüzüme dokunmaya yeltendi, başparmağıyla kulaklarımın üstüne uzamış saçlarıma dokundu. İlk öpüştüğümüz geceki hamlesini yapmıştı ve bu hisle ona yaslanmaya hiç niyetim yoktu ama bana böyle dokunmasını özleyecektim ve...

SEF

İşte buydu. Claire fikrini değiştirecekti. Yapamazdı. Ona ihtiyacım vardı ve onun bana ihtiyacı vardı ve her şey güzel olacaktı, bunu atlatabilirdik. Sadece...

Claire geri çekildi, alt dudağını ısırdı ve söylemek istemediği sözleri dilinin ucunda tuttu.

Hayır.

"Claire?" Sesim bozuk çıkıyordu. Titriyordu.

"Üzgünüm, Sef, ama..."

"Seni seviyorum." Kelimeler benim iznim olmadan dökülmüştü, yüreğim infilak etmişti ve ne anlama geldiklerinin korkusu içime sel gibi doldu. Ona ihtiyacım vardı.

Çok geç kalmıştım. Claire şoke olarak ağzı aralık kaldı ve onun da bana beni sevdiğini ya da bildiğini söylemesini istedim. Az önce söylediğim cümlenin bir anlamı olmasını istedim...

"Beni seven, bir iddia uğruna hayatımı tehlikeye atmazdı," dedi Claire nazikçe.

İçimde savaşan o kadar çok duygu vardı ki ne diyeceğimi ya da nasıl tepki göstereceğimi bilemiyordum, tıpkı her şey gibi kendimin de kontrolünü kaybetmiştim.

"Öyle bir söylüyorsun ki yaptıklarımız, bunları uğrunda yaptığımız kişi, sanki hiç önemli değil!" Claire'in benden geri çekilmesine çok şaşırdım ve bas bas bağırdığımı fark ettim. "Alelade bir iddiadan bahsetmiyoruz burada, Kam'i kurtarmaya çalışıyoruz!"

Claire bembeyaz oldu, gıkı çıkmıyordu.

"Onu kurtaramazsın! Kam hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak, sadece bu hayatı yaşamasına yardım edebilirsin..."

Fakat söylediklerinin verdiği acıyı engellemek istercesine ellerimle yüzümü tutuyordum çünkü Kam'e yardım etmekten fazlasını yapmak zorundaydım, daha anlamlı olmalıydı tüm bunlar...

"Yardım ediyoruz," dedim. "Onun paraya ihtiyacı var..."

"Kardeşinin o parayı kazanmaya çalışırken canından olmamasına ihtiyacı var!"

İşte bu sözlerle birlikte her şey başıma yıkıldı, ellerimi yanlarıma düşürdüm ve Claire avucumdan kayıp gitti. Ne dediğinin farkında değildi. Kam benim gibi bir kardeşe ihtiyaç duymuyordu. Çok daha iyisini hak ediyordu, çok daha fazlasını. Claire onun nesi olduğumu sanıyorsa olmam gereken kişiyle alakası yoktu.

CLAIRE

"Bu mu yani?" dedi sessizce, sanki sözlerimle bir şalter atmıştı ve Sef kapanıyordu. "Gerçekten son noktayı koyuyor musun?"

"Bunun bir parçası olamam. Kam'in hayatı benimkinden daha değerli değil. Hiç kimseninki değil." Yüzüne dokunmak, alnını öpmek ve ona Kam'in hayatının, onunkinden de daha değerli olmadığını söylemek istedim ama Sef başını sallayarak geri çekiliyordu.

"Tabii, her neyse. İşimiz bitti. Anladım." Uzaklaşmaya başladı, arkasını döndü, tekrar arabasına yürüdü, kapıyı çat diye kapattı ve gazı kökledi, lastikleri öfkeyle patinaj çekerek mıcır fırlattı ve beni orada öylece, o terk edilmiş sanayi bölgesinin ortasında, eve nasıl döneceğimi bilemez halde yapayalnız bırakıp gitti.

SEF

Olan her şeyden, söylediğim ve yaptığım her şeyden pişmanlık duyarak arabayla eve döndüm. Sadece bu geceden

dolayı değil attığım her yalandan, Claire'e itiraf etmekten korktuğum her şeyden gerçekten pişmandım.

Hoş, bir önemi yoktu ya. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Pervasızca araba kullandım, köşeleri süratle döndüm, hız limitini aşmayan arabaları sollayıp şerit değiştirdim. Hiç kimse ya da hiçbir şey umrumda değildi.

Kam hariç hiçbir şey.

Arabayı çok kötü park ettim. O kadar kötü park ettim ki arkamdaki arabanın çamurluğuna sürttüm ve bizim evden daha uzağa park edip kimse çakmamıştır diye umut ettim. Bunca zaman boyunca kamera açık kalmıştı ve pil bitiyordu ama Claire kameranın kılıfını kablolarla birlikte arka koltukta bırakmıştı, hırkası ve çantasını da. Hepsini ona geri vermek zorunda kalacaktım.

Yukarı çıkıp kameradaki çekimleri bilgisayara aktarmak için kurulumu yaptım ve cep telefonumu çıkardım. Claire'den mesaj gelmişti ve ne yazdığını okuyamadan önce yüreğim ağzıma fırladı.

Bu akşamki çekim görüntülerini kullanabilirsin. Boş yere ölümden dönmüş olmak istemem.

İçimden çıkan kahkaha hiç hoş değildi.

Bin bir farklı cevap yazdım ve hiçbirini yollamadım. Onun yerine Moz'a mesaj atıp çekimi montajlar mı diye sordum ve beni arabadan aradı.

"Sevgilinle barıştınız mı bari?"

"Tam aksine ayrıldık."

Lafı uzatmasını, başından tahmin etmiştim filan demesini bekledim ama kısa bir sessizlikten sonra, "İyi misin?"

diye sordu.

Moz'un bu minik iyiliği içimi erittl ama onu dertleşmek için aramamıştım.

"Hayatta kalırım," dedim buruk buruk. Zaten öyle yapmıyor muydum?

Moz ses tonumu tekrar değerlendirdi ve niçin aradığımı sordu.

"Bak," dedim. "Bu çekim üstünde Claire çalışır diye anlaşmıştık, biliyorum ama..."

"Dosyayı bana gönder, montajını ben yaparım."

"Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Tanıtım filmini en kısa zamanda yaparım ama tüm videoyu yayınlamamız için hedefe ulaşmamız ne kadar sürer onu bilemem."

Pencerelerimden biri çoktan bağış sayfasında açıktı, hemen baktım, hedeften iki bin aşağıdaydık; hem çok yakındık, hem de Kam'in ihtiyaç duyduğundan çok uzaktık. Moz'dan daha iyimserdim. Öyle olmak zorundaydım.

"Moz." Ses tonumdaki otoriteyi fark ettim. "Aileme, abim için yeni bir bakımevi bulmalarını söylemişler. Başka bir şey yapmak zorunda kalacağım, yoksa bir fark yaratma şansımız olmayacak."

"Abin mi?"

Bir sessizlik oldu ve Moz'a da her konuda çok dürüst davranmadığımı fark ettim. "Evet. Kam benim abim oluyor."

"Dostum..." Hattın diğer ucunda Moz iç geçirdi. "Üzgünüm ama başka bir cesaret videosu yayınlasak bile parayı toplamak daha uzun sürer. Geri dönüşü de..."

"O zaman para toplanana kadar tanıtım filmi yayınlarız."

"Neyin tanıtımı?"

Gözlerimi kapadım ve hayatımda yaptığım en cesur şeyi düşündüm. En aptalca şeyi.

"Dur bir düşüneyim," dedim. "Sen montajı halledene kadar sana bir cevap yazarım."

CLAIRE

Seren bana bir sıcak içecek hazırladı, Hallie'nin devasa mama kaşıklarından biriyle sıcak çayıma şeker atıp karıştırdı. Yeşil kaşığın sapında anatomisi bir tuhaf dinozorlar vardı. Kaşığa gözlerimi diktim, sonra Seren kaşığı durulanmak üzere lavaboya attı.

"Claire?" Seren kupayı bana uzattı. "Neye ihtiyacın varsa, yaparım. Konuşurum, dinlerim, sana yemek hazırlarım..." Düşününce midem kasıldı. "Oturma odasını değiştiririm, koltuğu bir mağaraya çeviririm, bir tekboynuz avlayıp gözyaşlarından iksir çalarım... ne istersen, tamam mı?"

Çayımı bırakıp ona baktım ve sarılması için kollarımı uzattım, en yakın arkadaşım sorgusuz sualsiz kucağıma gelip bana sarıldı. Tıpkı James'le yaşadığı tatsızlıktan sonra olduğu gibi ben de en çaresiz anımda Seren'den (ve gecenin bir vakti niçin arabayla beni bir sanayi mahallesinin ortasından almaya gittikleri konusuna şüpheci yaklaşan babasından) medet ummuştum.

Odasına çıktık ve çantamı bir daha ömrüm boyunca adım atmayacağıma yemin ettiğim arabanın arka koltuğunda

unuttuğum kafama dank edince Seren'den kazak istedim.

Çıkarken yanıma aldığım tek şey cep telefonumdu.

Şimdi ekranına bakıp keşke bana saat dışında bir şey söyleyebilse diye diledim. Mesela Sef'in nerede olduğu, ne yaptığı, neler hissettiği.

Seren elini uzatıp telefonu nazikçe elimden aldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Anlatırken gözyaşlarım aktıkça aktı, durdu, çocukların birlik olup beni kandırmalarını anlatırken, öleceğimi sandığım anda duyduğum korkuyu yeniden yaşarken sinirlendim, ölmediğim için kendimi salak gibi hissettim çünkü düşünürsek, Moz asla ve asla hayatını riske atmazdı, Sef atmak istese bile...

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun ama, değil mi? Sef hakkında söylediğin yani," dedi Seren, bana kucağımda biriktirdiğim ıslak kümeye eklemek üzere temiz bir kâğıt mendil daha uzatarak.

Seren orada, arabada olmadığı sürece, Sef'in gaza basmadan önce nasıl kahkaha attığını, gözünün içinde parlayan manyak ışığı görmediği sürece doğru olduğuna inanması zordu.

Ama ben oradaydım, biliyordum.

"Bence o Kam için her şeyi tehlikeye atar," dedim.

SEF

Kendim video çekecektim. Bu akşam kanalda yayınlanacak hiçbir malzeme yoktu ancak küçük salak numaralar yapma

zamanı sona ermişti; son birkaç haftadır asıl gayemiz para değilmiş ayaklarını bırakmıştık.

Onun yerine, bağış sayfasına ilgiyi arttıracak bir çekim yapacak ve izleyicilerimizi korkak tavuk oyununa çekmek için önlerine yem atacaktım. Yorumlarda hiç kimseyle atışmayacaktım. Ben de bunlardan Claire kadar bıkmıştım.

Saçlarımı dümdüz tarayıp en iyi Cesaret Çocuğu stiline sokup Claire'in kamerasını hazırladım ve birazdan Moz ve Claire'le buluşmaya gidiyormuşum gibi kendimi filme çektim.

Maskemi takıp yatağıma oturdum ve kameraya baktım.

"Hey hey, canlarım, benim Cesaret Çocuğu, o güzel gözlerinizin görüp göreceği en müthiş cesaret eylemini çekmeye gidiyorum..." Son altı aydır oynadığım karaktere bürünmek o kadar kolaydı ki gözümün önünde komik bacak hareketleriyle dans etmek sanki bir parçam olmuştu.

Kapım iki kere tıklatıldı ve kendime çekidüzen vermeme fırsat kalmadan annem kapıyı açtı.

"Anne!" Maskeyi suratımdan hızla çektim ve annemin omzunun arkasından rengi solmuş, dama desenli pijamalarıyla banyodan odasına dönen Amir'le göz göze geldim.

"Konuştuğunu duydum..." Annem sanki burada birisi olduğunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı, gerçi o kişiyi nereye saklardım bilmiyordum.

"Evet, kameraya..." Rafımda duran kamerayı başımla gösterdim ve öyle kolay yalanı sıktım ki ben bile gerçekmiş gibi inandım. "...drama dersi için monolog çalışıyorum."

Annemin kamera nereden çıktı diye merak ettiği bariz

belliydi fakat onun yerine, devasa kırmızı rakamlarla saati gösteren dijital saatime baktı.

"Bütün sömestr vaktin olacak, Sef. Bir pazar akşamı, geceyarısına beş kala yapmak zorunda mısın? Mırıl mırıl sesini duyabiliyorum ve yarın işe gideceğim."

O kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim, D. Dayım'ın karavanındaki rahatlığımıza o kadar alışmıştım ki.

"Beş dakika daha çalışabilir miyim?" Şimdi bitirmem lazımdı, yoksa ne anlamı vardı? "Çok önemli bir satırı bitirmek üzereydim, tamam mı?"

Annem dudaklarını büzüp ellerini havaya kaldırdı, beş parmağını açıp kapıdan geri geri çıktı ancak burnunu sokmayı seven Amir uyuzu ısrar etti.

"Ne monoloğu?" diye sordu.

"Senin bileceğin bir şey değil," dedim, topuğumun üstünde sallanıp bir an önce gitmesi için sabırsızlanarak.

"Neden maske taktın?" diye avucumun içinde top gibi sıktığım kumaşı gösterdi.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun? Drama dersinde ne yaptığımı ne zamandan beri ipler oldun?"

"'Drama dersi için'," diye tekrar etti, tırnak işareti yaparak ve, "Her neyse," diye konuyu kapatarak.

Kapısını kapatmasını bekledim, sonra daha alçak sesle konuşmak için kamerayı yaklaştırıp baştan başladım.

PAZARTESİ

CLAIRE

Annemle babam beni mutfakta ağlarken buldu. Kahve makinesine sıcak çikolata tableti koydum ama düğmesine düzgün basamadım ve parçacıklı çikolata sıvıları her tarafa bulaştı.

Aşırı derecede moralim bozuldu.

Teselli edilemez haldeydim.

Sıcak çikolata kapsülü yüzünden.

Annem bir elini omzuma koyup çikolata kaplı pijamalarımla beni kahvaltı tezgâhına doğru götürdü ve babam orayı temizledi.

"Çok üzgünüm," dedim, bozuk teyp gibi. "Kaza oldu."

"Biliyorum, tatlım." Annem omzumu sıktı. "Kimse bunu bilerek yapmaz."

Sonra da küçük bir çocukmuşum gibi kafamın yanından öptü.

Kendimi çocuk gibi hissettim.

Babam mermer tezgâhta tık diye ses çıkararak yeni bir sıcak çikolatayı önüme itti ve burnumun dibindeki manşetindeki kol düğmeleri gözüme çarptı.

"Bugün büyük toplantı mı var?" diye burnumu çekip konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Şanslı bağlantılarım için büyük sayılır ama biricik kızımın canının neden sıkkın olduğunu öğrenmeden gitmeyeceğim kadar büyük değil."

"Hiçbir şey yüzünden," dedim. "Sadece biraz duygusallaştım. Kızsal meseleler."

Ancak annem regl dönemimin geçen hafta bittiğini

biliyordu çünkü okula götürmem için çantasından bir tampon vermişti.

"Claire..." Annem sırtımı sıvazladı ve ona yaslandım. Hiçbir zaman sevgi gösterileri ve dokunuşlarla dolu bir aile olmamıştık ve son günlerde sarılma ihtiyacımı hep Sef'le gideriyordum. Düşününce şaşırtıcı bir şekilde hıçkırdım, annem de beni iyice kendine çekti ve kısacık saçlarımı okşadı. Artık daha uzunlardı ve kestirip şekil verdirtmeyi düşünüyordum, sanırım yeni stilim olabilirdi.

"Bizimle konuşmak istediğin bir konu var mı?"

İnternet kanalını düşündüm, gizemli "Film Kulübü"nde yaptıklarımız hakkında onlara söylediğim bir araba dolusu yalan, okulu kırmalar, yemek savaşı... Şu yaptıklarım içinde onları en çok korkutacak şey, dün gece Sef'in arabasına binmiş olmamdı. Eğer onlara bir şey söylersem hepsini sökülmek zorunda kalırdım.

Seren bir zamanlar dürüstlük her şey değil demişti ve şu anda, bence hepimize fazla gelirdi. O yüzden adım adım ilerlemeye karar verdim.

"Birisiyle çıkıyordum."

SEF

O kadar geç yatmıştım ki yataktan kalkabildiğimde öğlen olmuştu. İlk iş telefonumu açtım, videonun dün gece canlı yayınlandığını, insanların ne yaptığım ve videonun ne zaman yayınlanacağı hakkındaki spekülasyonlarını gördüm. Moz mesaj atmıştı, o da montajlarken sabahlamış olmalıydı ve

kanaldaki yeni videoyu görmüştü.

Güzel olmuş. Ama benim kanalın bir linkini koy, tamam mı? Şu kısa çekim var ya, BOMBA. En erken çarşamba yayınlayabilirim herhalde.

Bekleyeceğimi duyunca havam söndü ama Claire, Moz'un ne kadar hızlı olduğunu anlatır dururdu ve adam çarşamba diyorsa, en çabuk o zamana yetiştirirdi, kabul etmek zorundaydım. Sanki kendim yapsam daha hızlı mı yapacaktım?

Claire'den de mesaj gelmişti, bu sabah yollamıştı. Tek kelime.

Selam.

Selam. Hiç düşünmeden cevap yazdım.

Bu sabah videoyu gördüm. Tahminen benim kameramla çekmişsin.

Evet. Pardon. Çekim görüntülerini yüklemem gerekti ve şey düşündüm...

Ama benimle aynı anda yazıyordu.

Cimrilikten yazmadım, bu arada. Kamera ihtiyacın olduğu sürece sende kalabilir.

Teşekkürler.

Yolladıktan sonra fark ettim öpücük atan surat gönderdiğimi. Bunu geride bırakma çabası içinde hıphızlı yeni bir mesaj yazdım.

İstersen eşyalarının kalanını size getirebilirim?

Immm... yok. Annemlere biraz seni anlattım da.

Ah. Onlar işteyken bırakabilirim?

Ama bunun iyi bir fikir olmadığını ben bile biliyordum.

Eğer Claire evlerinin kapısını açarsa içeri girmek ve çantasını vermekten fazlasını yapmak isterdim.

Haftaya okulda alırım.

Cüzdanını bile mi?

Annemler beni dışarı salmıyor. Sadece kaybetmeyeceğine söz ver. Tamam mı?

"Siktir!" Yumruğumu var gücümle yatağın yanındaki duvara vurdum ve acıyı hissetmeden derim uyuştu.

Tabii.

CLAIRE

Tek istediğim ona tekrar mesaj atıp seni özledim yazmaktı.

Onu en son görüşümün, ondan ayrıldıktan sonra yürüyüp gidişini izlememin üstünden yirmi dört saat bile geçmemesi göz önüne alınırsa bu çok zavallıcaydı.

"Kendini topla," dedim kendi kendime.

İki dakika geçti geçmedi, bilgisayardan yeni videosunu tekrar açtım.

Dediğim gibi: Halim zavallıydı.

SEF

Planlama yapmak, tek başına olunca çok daha zordu.

"İn şuradan!" Not defterime oturmaya çalışan Cheddar'ı ittirdim ve ciyaklayarak masadan aşağı düştü.

Televizyonda boktan bir şey izleyen Amir kafasını kaldırıp baktı ve Cheddar'a parmak şıklatıp yanma çağırdı. Ancak

gözü bendeydi.

Onu görmezden gelip hiçbir anlam ifade etmeyen madde madde bir liste çıkardım.

"Salakça." Sayfayı yırtıp bin parçaya böldüm.

"İyi misin?" Amir öne eğiliyordu. Sakin ve büyümüş görünüyordu. Ben ne zaman öfkeli taraf olmuştum?

"Def ol git, Amir."

Ama eski etkiyi yaratmıyordu artık. Kafayı yemiyordu. Somurtmuyordu. Olduğu yerde durdu.

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Hiç düşünmeden savunmacı bir refleks yaptım.

"Okulla ilgili mi?"

Kalemimi masaya koydum, gözlüğümü çıkardım ve kulağımın arkasına dayandığı yeri ovuşturdum. Bu gözlük çerçevesi hiç rahat değildi. Çok yorgundum, çok hastaydım, çok ama çok... güçsüzdüm.

"Hayır. Okulla ilgili değil."

"Kam'le mi ilgili?" Aniden kafamı kaldırıp baktım ve kardeşim ihtiyaç duyduğu teyiti aldı. "Ben de aynıyım. Sürekli aynı döngünün içinde dönüyorum, yapabileceğim bir şey olmalı diye düşünüyorum ama sonra..." Omuz silkti. "Belki bu da iyidir, değil mi? Rec tek yer değil..."

"En iyi yer."

"Öyle mi?" Nereden biliyorum diye sormasını bekliyordum ama bu soru hem benim için, hem onun için fazlaydı. "Yoksa orada kalmak zorunda olduğu için biz mi öyle sandık? Bunu diyerek kendi içimizi mi rahatlatmaya çalışıyorduk?"

Kam'in geçirdiği kaza hepimizi değiştirmişti, en çok da

Amir'i. Küçük kardeşim büyümüştü.

SALI

CLAIRE

Evde oturup hiç olmayacakmış gibi yaptığım deneme sınavları tekrar yapmak zorundaydım. Dün babam evi aradı. "Gelirken süt almam lazım mı?" diye sordu. Bugün telefondaki annemdi. "Takvime bakar mısın? Kuaför randevum hangi gündü, unutmuşum?" Eminim hiç çaktırmadıklarını sanıyorlardı ama haftasonu market alışverişini zaten babam yapmıştı ve annem bütün hayatını cep telefonuna kaydederek yaşardı.

Son üç aydır gizli bir erkek arkadaşınız olduğunu aileniz öğrenirse böyle oluyordu işte. Hele hele YouTube kanalı için gizli gizli neler yaptığımı bir öğrenseler, bana bir daha nasıl güvenirlerdi, siz hayal edin...

Bilgisayar ekranımda on ayrı pencere açıktı, Fransızca deyimlerden elektrik devrelerine kadar her telden dersin tekrarı açıktı ve yine de bir pencere daha açmadan duramadım...

Pazar gününden beri tek güncelleme Sef'in koyduğu videoydu ve en son yazılan yorumları kontrol ettim. Bir noktada üyelerden biri ne Doğruluk Kızı'nın, ne de Cesaret Çocuğu'nun bu videolardan beri ortalıkta göründüğü yorumunu yapmıştı ve internet ortamında doğal olarak birkaç kişi dram yaratıp uçmaya başlamıştı.

Aman Tanrım. Sizce iyi midirler?

Sadece pazar ve çarşamba video yüklüyorlar. Sakin olun.

Ama hiç yorum yazmamışlar???

Bu video daha pazartesi sabahı yayınlandı. Muhtemelen mola veriyorlardı.

Ya bir şey olduysa? Ben çok meraklandım.

Ben de

dk/cç bu yorumları okuosanız, en azından iyiyiz diye msj atar msnz?

ii diillerse ne bok yapıcaksınız ki?

MozzyMozza'dan haber alan var mı?

Kendimi kötü hissettim, belki millet cidden endişelenmişti ama aynı zamanda gerçekten bunların içine çekilmek istemiyordum. Ayrıca, Moz ve Sef'i tanıyorsam, bunu da planın bir parçası olarak bilerek yapıyorlardı kesin.

SEF

Karavanın içini bok götürüyordu, çürümüş muz kokusunun tüm kalıntıları ortadan gitsin diye bütün pencereleri açtım. Yarın elektrikli süpürgeyi getirmem lazımdı ama bugün kamera setini çıkarmaya koyuldum, çarşafın çeşitli yerlerindeki lekelerle cesaret eylemlerimizin tablosunu gösteren arka plan örtüsünün iğnelerini söktüm. D. Dayım'ın dolabında büzgülü çöp torbaları vardı. Yiyecek artıklarını, yani marşmelov, kremalı kraker ve hepsinin adını doğru tahmin edene kadar gözleri bağlı Claire'e yedirdiğim, en iğrenç kokulu baharat çeşitlerini bir torbaya doldurdum.

Çemenotunu şıp diye unutamayacaktı.

Yavaş yavaş, emin adımlarla ve sersefil halde, rezil edip pislettiğimiz her yeri temizledim. Karavanda, arkadaşlığımızda, kanalda. Çarşafları değiştirip yatak odasındaki çöp kutusunu boşaltırken ağlamaya başladım, gözyaşlarım sessiz sessiz dökülmeye başladı, işime devam ederken ıslak ıslak nefes verdim ve temiz çarşafları alıp D. Dayım'ın yaptığı gibi hastane usulü yatak yapmanın yolunu Google'dan araştırdım, doğru kelimeyi yazamayınca da telefonuma küfrettim.

İşim bitince burada Claire'le yan yana uzandığımız zamanları hatırladım. Seksi değil, gerçi, evet seks yapışlarımız da aklımdaydı ama aynı zamanda yatakta boğuşup ayaklarını gıdıklayışımı, tekmeler atıp kıkırdaması ve ciyaklamasını anımsadım. Teninin ılık, temiz, rahatlatıcı kokusunu.

Bir başkasının sunabildiği tüm rahatlığı sindirişimi.

Tüm umudu.

Çarşafı, arka plan örtüsü gibi katladım ve her şeyi kapının dibine koydum, çöpleri geri dönüşüme atmaya, çarşafları da yıkanmak üzere arabama götürmeye hazırdım.

"Denedim," diye fısıldadım odanın içine, oysaki demek istediğim şuydu: Başaramadım.

ÇARŞAMBA

CLAIRE

MozzyMozzaMeepMorp yeni bir video yayınladı diye bir bildirim aldım ve internet tarihinin en hızlı e-postadan linke

tıklama rekorunu kırdım. İmlecim reklamı geç düğmesinin üstünde bekleyerek tırnaklarımı sabırsızca vurdum.

Siyah ekran.

Çekimlerin arabada yapıldığını ima eden bir ışık huzmesi, üstünde hızlanan bir motor sesi.

Tek bir davul vuruş sesiyle siyah ekran üstünde beliren bir cümle.

SİZE YEMEK SAVAŞINI SUNAN EKİPTEN...

Bayan Bennett'ın tekerleğinin yanma konup çekilmiş bir görüntü yarım saniyecik belirip kayboldu ve ekranda kendimi gördüm, Sef'le birlikte kahkaha atıyorduk ama motor efekt sesinin altında kalıyordu.

Siyah ekran ve davul sesi.

...SON DERECE TEHLİKELİ BİR CESARET OYUNU GELİYOR...

Aynı açı, daha uzun bir çekim, koltuğumda gerildiğim görülürken motor vites atıyordu ve Sef'in kolu direksiyonu gergince tutuyordu.

Siyah ekran ve tek davul vuruşu.

...BUNU DENEMEK İSTEMEZSİNİZ.

Motorun tiz sesi yükselirken kayda alınmayacak kadar kısa bir dizi çekim peş peşe çıkıyordu: dikiz aynasından bakan birinin kamerasından uzakta yanıp sönen araba farlarına; havaya yumruk atıp sevinen Moz'dan bana bağıran Sef'e; ani darbeden kendimi korumak ister gibi kolumu kaldırmış olan ben; motor gürültüsü azalıp yok olurken birisinin çığlığı yükseliyordu.

Ekran bir kez daha göz kamaştıracak beyazlıkta çaktı, az

önce uzakta olan farlar çerçeveyi doldurdu.

Sessizlik ve ardından:

TAM VİDEOYU
GÖRMEK İÇİN
BAĞIŞ
YAPIN

Moz'un bir görüntüsü, dudağı kesilmiş gibi bir makyaj, başının yanından kan akarak alttaki linki işaret ediyordu.

"İzlemeye değer." Ve son kez göz kırpmasıyla ekran kararıyordu.

Nefesimi tutmuştum, sanki o arabaya geri dönmüşüm gibi kaskatı kesilmiş oturuyordum, dehşetten kalbim güm güm atıyordu. Bir an durup gevşedim, vücuduma tekrar oksijen çektim ve sonra, yüzlerce, belki binlerce insanın da yaptığı gibi tekrar izlemek için tıkladım.

PERŞEMBE

SEF

Perşembeye göre çok yavaş bir gündü. Belki de yavaş olan bendim. Giriş kapılarının orada saat dokuz civarında oynayacak Akira gösteriminin biletlerine bakıyordum. Çizgi roman seven bir grup kız geldi ve yüksek sesle sırf Amir sayesinde bildiğim konulardan konuşuyorlardı.

"Şu tartışmayı bağlayalım, tamam mı?" dedi içlerinden biri. Üstünde vintage Final Fantasy tişörtü vardı ve saçlarını iki minik topuz şeklinde tepeden toplamıştı, tıpkı Claire'in

saçını kazıtmamızdan önce kanala çıkarken yaptığı modeldi.

"Ne tartışmasıymış?" Kızın biletini koçandan yırttım ve sonuncu bilete elimi uzattım, kız benimle göz göze gelmese de sordum. "On beş yaşındasın, değil mi?"

"Ya, tabii, ben on yedi yaşındayım." Kız sımsıkı beresinin altından bana pis bakışların dedesini atarak sorumu cevapla taçlandırdı.

"Affedersin, tabii ki. Immm..." dedim çabucak konuyu değiştirerek. "Hangi tartışmayı sonlandırmamı istemiştiniz?"

Bereli kız en önce atladı. "Sarah sana bu hafta gösterdiğiniz en iyi anime film hangisiydi gibi zırva bir soru sormak istiyordu çünkü sana yazacaktı..." Final Fantasy'li kız diğerinin koluna şaplak atarak Sarah olduğunu belli etti. "Ama zaten bu filme geç kaldık, o yüzden ona e-postanı filan verir misin?"

Sarah utançtan yerin dibine girmesine rağmen bana dimdik ve davetkâr bir bakış fırlattı ve ben de eski alışkanlıklarıma dönüverdiğimi hissettim.

"Film bitip çıktığınızda hâlâ burada olacağım. Böylece anime filmler hakkında bir fikir kurmak için yüz otuz dakikam olacak..." Yana adımımı atıp onları salona doğru yönlendirdim ve Sarah'nın filmin kaç dakika sürdüğünü bilmemden etkilenmesi hoşuma gitti, sanki filmin hayranıymışım gibi. Halbuki hiç alakası yoktu. Akşam vardiyamda gösterilen bütün filmlerin süresini bilirdim.

Kızlar salona girince Mia'nın kınama dolu bakışlarına ve yersiz bir gayretle tezgâhı sildiği noktaya doğru yollandım.

"Eski numaralara dönmüşsün bakıyorum..."

"Mia..." Beni duymazdan geldi ve sıcak bardakta erimiş çikolata parçasına odaklandı.

"Hoş bir kız bir gülümsedi mi kendini tutamıyorsun."

"Öyle değil," demeyi denedim.

Mia bir an için aksi aksi bana döndü ve kendimi o çikolata gibi hissettim. "Tıpkı Claire'le de öyle olmadığı gibi mi?"

"Artık değil zaten." Tezgâhın arka tarafına geçip yere oturdum, sırtımı buzdolabına yaslayıp başımı arkaya attım ve lambaya baktım.

Mia agresif tezgâh siliciliğini bırakıp bana doğru baktı, yüz ifadesi biraz yumuşadı.

"Claire'le aranız iyi değil mi?"

"Benden ayrıldı." Mia'nın biraz daha bilgi vermemi beklediğini sezdim, otomatik olarak benim tarafımı tutmaktansa nasıl davrandığımın bilincindeydi. "Ben... o..." Avuçlarımın dibini kaşlarıma bastırdım ve uykusuzluktan ve çok stresten başımın ağrımasına engel olmaya çalıştım.

"Sef..."

"Bırak şimdi," diye yapıştırdım, bir zamanlar Claire gibi düşündüğü için ona sinir olarak. "Flört etmek aldatmak değildir, Tanrı aşkına, tamam mı?"

Mia'ya hiç böyle çıkışmamıştım ve öfkem karşısında geri adım attı. Tezgâhtan kenara çekilince ona bağıramayacağım bir yerde masaları silmeye gittiğini farz ettim ve başımı dizlerime düşürdüm.

Herhalde bir arkadaş derdinden daha kurtulmuştum...

"Sef?" Yere yanıma oturduğunu hissettim, kolunun üst kısmını benimkine yasladı. "İyi misin sen?"

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedim, kafamı kaldırmadan.

"Evet, doğru. Ama konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı? Biliyorum, her tarafta bir sürü arkadaşın var ama bir tane de burada var."

Ama dizlerimin ortasında başımı sallıyor, Mia'nın lafını geri almasını istiyordum. Benim gibi bir arkadaşa ihtiyacı yoktu. Kimsenin yoktu.

CUMA

SEF

D. Dayım'ın karavanını elektrikliyle süpürdüm.

CUMARTESİ

CLAIRE

"Telefon etsene." Seren ne kadar anlayışlı biri olsa da çözemeyeceği sorunlara çok az sabredebiliyordu.

Önümüzde yerde oturan Rich arkasını döndü. "Filmi bölüp bölüp durmayın."

"Claire melankolik bir şekilde telefonuna bakarak bölüyor zaten."

"Sef'ten mesaj geldi mi diye bakmıyorum ki," dedim, Rich pes edip filmi durdururken. "Bağışlar bu öğleden sonra yirmi bine ulaştı ve araba yarışı videosunun tamamı yayınlandı mı

diye Moz'un kanalına giriyorum."

İnternetteki ikinci kişiliğimle arama ne kadar mesafe koymaya çalışsam da bir yanım videonun tamamını izlemek için sıradan bir izleyici gibi beklemek zorunda kalmama çok tepki gösteriyordu. Bir canavar yaratmanın yanında getirdiği sahiplenme duygusundan vazgeçmek bayağı zordu.

"Moz yaklaşık..." Rich ekrana çıkan yükleme barına şöyle bir baktı. "...yirmi üç dakika önce, araba yarışı videosunun yarım saat sonra yayınlanacağını Twitter'dan duyurdu."

"Moz hayranı olduğunu bilmiyordum?" Şaşırdığımdan ayak parmaklarımı Rich'in sırtına değdirerek sevgi gösterisinde bulundum ama ayağımı geri itti.

"Değilim ama Claire Casey hayranıyım ve bunu stresle bekleyeceğini biliyordum. O yüzden film izlemek için onu bize davet ettim."

Koltuğun arkasından Seren'le bakıştık ve ona yedi dakika sonraya kurulmuş alarmımla telefonumu uzattım.

"Filmi tekrar başlatabilirsin, Denver Richards. Claire şimdi dikkatini verecek."

Geçmek bilmeyen yedi dakika sonra, telefonumun alarmı çaldı ve sormama bile gerek kalmadan Rich filmi durdurdu, üçümüz koltuğa sıkışıp telefonumun başına üşüştük.

SEF

Eğer YouTube'culara Oscar verilseydi Moz iddialı adaylardan biri olurdu. Videonun uzunu gişe rekorları kıran bir filmden geri kalmıyordu ve sonunda Moz'un "seyirci" kılığına girmiş,

gözlüğünü takmış, kamera dışında birisiyle konuşuyormuş gibi yaptığı, çekim sonrası minik bir görüntüsü bile çıkıyordu.

"Şunu gördün mü? Bu adamlar çılgın." Arkasına dönüp bir düğmeye basıyormuş gibi yapıyordu. "Şimdi bağış yapıyorum..."

Filmi bana gönderene kadar böyle bir şey yapacağından haberim yoktu ve o birkaç saniye içindeki tüm kendini beğenmişliğine, tüm ukalalığına ve alaycılığına, yaptığımız tüm ağız dalaşlarına rağmen gelip onu alnından öpesim geldi. Tüm kusurlarına rağmen, sanırım Moz'dan bana daha iyi bir arkadaş olmazdı.

CLAIRE

Rich'lerdeyken videoyu çok defa izleyemezdim, yoksa arkadaşlarım bana engel olurdu. İlk izleyişte zaten kalpten gideceklerdi. Seren eliyle yüzünü kapatmış, parmaklarının arasından, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..." diye fısıldıyordu, Rich ise eliyle koluma yapışmıştı, Sef'in direksiyonu kırdığı saniyeye kadar geçen süre boyunca kolumu sıktıkça sıktı.

Ancak eve dönünce, lambalarım kapalıyken, yorganımın altına sakladığım cep telefonumun ışığında videoyu tekrar seyrettim, bu video ve yemek savaşı videosu arasındaki ton farkını inceledim. Moz'un havaya yumruk atması ve Sef'in kahkahalarına rağmen hiç eğlenceli değildi. Yalnızca yolcu koltuğunda ödü patlayan benden dolayı değildi ama oğlanların davranışlarının bariz manyaklığın sınırında oluşundan

dolayıydı, belki onlar da korkudan ne yapacağını şaşırmıştı...

Ekranda video Bayan Bennett'ın arkasından çekilmiş görüntülerle başlıyor, Moz'un farlarından parlayan ışığın arkasından sürücüyü yumruklayışlarımın siluetiyle devam ediyordu.

Moz, sonrasında yaşananları pek kullanmamış, kendini odak noktasında tutmuştu çünkü Sef ve benim yaptıklarımız ya da söylediklerimiz pek kullanılabilir cinsten değildi fakat izleyiciler bunu bilmiyordu, bu arada yorum bölümünde çoğu kişi endişeyle Doğruluk Kızı iyi mi diye sormuştu.

Bir kez daha seyredip içimden sessizce acaba Cesaret Çocuğu iyi mi diye sordum.

SEF

Cep telefonumda Claire'in adı yanıp sönünce video yayınlandığından beri içimde biriken işkence dolu beklenti tatlı bir gevşemeyle söndü çünkü videoyu izlediğini anladım. Çekip gitmesine rağmen hâlâ seyrediyordu.

Korkak tavuk oyunu videosu en az hatırladığım kadar dehşet verici görünüyordu. Üç çığlık atan surat emojisi gündeydi.

Dediğin gibi, haybeye bağırmış olmanı istemezdim...

Çok duyarsız bir laf oldu.

Affedersin. Hiç komik değildi, biliyorum. Benim sorunum ne, ben de bilmiyorum. Sen iyi misin?

Hayır.

Başka bir şey daha yazıyordu.

Ya sen?

Pek sayılmaz.

Bizden bahsetmiyorum, Sef. Para durumu nasıl?..

O konuya dahil olmak istemediğini söylemiştin.

Kendini öldürmeye çalışmana şahit olmak istemiyorum dedim. Sen umrumda bile değilsin demedim. (Tam aksi oluyor, gerizekâlı.)

Her şeye rağmen, cep telefonuma gülümsedim.

Bana az önce gerizekâlı mı dedin???

Evet. Aynen öyle, hem de yazıyla. Tişörte bastıracağım hatta.

Ekrana gülümseyerek bakarken boğazımın kuruduğunu, içimi bir hüzün kapladığını hissettim.

Artık birlikte değiliz farkındayım ama şunu bil ki istediğin zaman konuşabiliriz.

Peki ya ben konuşmak istemezsem?

O zaman sessizliğini dinlerim.

Onu o kadar çok özledim ki fiziksel bir ağrı duyuyordum ve ufak ufak sözcükler sancıyı daha beter ediyordu.

Seni seviyorum, yazdım. Sonra da sildim.

Artık ağzımla kuş tutsam buna inanmazdı.

PAZAR

CLAIRE

Büyük itirafımdan sonra haftaya buzlu bir havada

başlamamıza rağmen, annem kahvaltılık gevrekleri ve jambonları paketinden yememe, her akşam tabağımdakilerin yarısını bırakmama ses çıkarmayacak kadar yumuşamıştı ve Recreare'e giderken bana nasıl olduğumu sordu.

"Üzgünüm," dedim dürüstçe.

"Ayrıldığınızdan beri onunla hiç konuşmadın?"

"Bir iki kez mesajlaştık, anne. O kadar."

"Ama Seth'i okulda göreceksin?"

"Sef," diye düzelttim. "Yusef'in kısaltılmışı."

"Ah." Bu tek hecenin içine büyük bir yeniden değerlendirme mekanizması sıkıştırılmıştı.

"Kam'in erkek kardeşi." Arabayla gittiğimiz yeri başımla gösterdim. "Ortanca kardeşleri."

"Ah." Daha fazla çılgın hesaplamalar.

"Zaten ilk konuşmaya başlamamız da öyle oldu."

"Kam'e kardeşinden ayrıldığını söyleyecek misin?"

"Onunla bunu hiç konuşmamıştım ki." Omuz silktim ve anneme, Kam'in içinde bulunduğu durum sonucunda tüm konuşmalarımızın ayrıyken yaptıklarımızdan çok birlikteyken yaptıklarımıza odaklandığını açıklama zahmetine girmedim. Kam'in dünyasında zaman, benimkinden daha farklı geçiyordu.

Bugün hiç kendinde değildi. Ya da belki de benim ruh halimden etkilenmişti –anlaması güçtü– fakat geçen hafta hissettiğim yakınlık, aradan geçen günlerle beraber silinmişti ve Kam o kadar içine kapanıktı ki suratıma bile bakmıyordu.

"Kam?" diye yaklaşmayı denedim ve gözlerini camdan dışarıya dikmişken, dikkatini çekmeye çalıştım, onu daha

yakına itmemi ister mi diye soracaktım ama o bana sırt çevirmek ister gibi iyice kasıldı.

Onu kendi haline bıraktım çünkü Kam'in bana git başımdan demek için elindeki tek yöntem buydu.

Onun yerine kitabımızı açıp okumaya başladım, Kam'in sessizliğiniyse bir onay olarak aldım. Sonrasında veda ederken dikkatini çekmek için elimi omzuna koydum ama Kam sadece kolunu silkip elimi üstünden attı.

"Biraz konuşabilir miyiz, Claire?" Hemşire Goethe kapının eşiğinde bekliyordu ve Kam'in odasından çıkıp hemşire bölmesinin yanındaki koltuklara kadar peşinden gittim. Oturmamızı işaret ettikten sonra göğsüne bastırarak taşıdığı plastik zarfın içinden bir sayfa çıkardı. "Ziyaretlerinin kaydını tuttum ve 13 Eylül'den bu yana Kam'e kitap okumaya geldiğini gördüm, bu sertifikanın gereklerini yerine getirebilmen için mart sonuna kadar ziyarete gelmeye devam etmen lazım, değil mi?"

"Evet," dedim, nereye varacağını ayınca içim karıncalanmaya başlayarak.

"Onu tanıdığın süre içinde Kam'le şahane bir bağ kurdun ve ona kitap okumaya devam etmeyi umduğunu biliyorum." İçimdeki her şey çıt diye kırılmak üzereydi. "Ama maalesef bu aralar Kam'in başka bir rehabilitasyon merkezine taşınması için nakliye işlemleri tamamlanmak üzere."

"Hayır." Fısıldar gibi titrekçe konuştum. "Lütfen..."

Hemşire Goethe sıkıntımı gördü ve omzuma elini koydu. "Üzgünüm, Claire ama Kam'in ailesi..."

Beynimin içinde ona bağırmakla o kadar meşguldüm ki

sanki para dışındaki meselelerden dolayı bu karar alınmış gibi bahanelerini duyamadım. Kam'in anne babasının bulmak için bir taraflarını yırttığı, dayısının kazanmak için dünyanın bir ucuna seyahat ettiği, Sef ve benim toplamak için bir sürü risk aldığımız...

"...önümüzdeki hafta itibariyle başka birisine kitap okumanı ayarlamamız lazım."

SEF

Kimse evde yoktu, annem, babam, Amir, hepsi bu öğleden sonra Kam'i görmeye gitmişti. Ben de gelmek ister miyim diye sormuşlardı.

"Taşınmasından önce onu bir gör," diye yalvardı annem. "Sonra pek şansın olmayacak, Sef."

"Biliyorum," dedim. Yine de evde kaldım.

Akşam yemeği sofrasından kalktıktan sonra babam suratıma bile bakmadı.

Kam'in odasına çıkıp kamerayı kurdum, suratıma vuran aşırı parlak gün ışığını filtrelemek için pencereye bir parça yağlı kâğıt yapıştırdım ve yatağa oturdum.

Korkak tavuk oyunu videosunu yürütüş şeklimize tepkiler yağmıştı. Bazı hayranlarımız onları kandırdığımızı yazmış, son altı aydır kurmak için çabaladığım ilişkimizi istismar ettiğimi söylemişti.

"Size bir özür borçluyum," dedim kameraya. "Geçen haftaki videodan ve MozzyMozzaMeepMorp'un sayfasında tanıtım fragmanını gördükten sonra başımıza ciddi bir şey

geldiğini zanneden herkesten.

"Hepinize bu cesaret eylemini yaparken hiçbirimizin burnunun bile kanamadığını söylemek için buraya geldim." Bir saniye gözlerimi kapadım, ardından: "Ama sevdiğiniz insanları incitmenin başka yolları vardır, ben ve Doğruluk Kızı, biz..." Claire'in korkusunu, hareketin heyecanına kendimi fazlasıyla kaptırıp Claire'in aklını başından alarak ona bunu unutturacağımı sanacak kadar aptal oluşumu hatırlayıp yutkundum. "Bu oyunu kurgulayarak onu gerçekten çok kızdırdım ve sanırım beni bir daha affetmeyecek. Peki ya siz?" Keşke bunları kameranın objektifine değil Claire'in yüzüne söylüyor olsaydım. Cep telefonunda ya da bilgisayarında bunu izlediğini hayal ettim.

"Affetmemeli de. Altı ay önce, Doğruluk Kızı bana, abime, arkadaşımıza yardım etmenin bir yolunu düşündü ve eğer o olmasaydı, bunların hiçbiri mümkün değildi. Her şeyi ona borçluyum. O benim suç ortağımdı, en yakın dostum ve tek ümidimdi."

Tüm bunları söylerken nasıl mücadele ettiğimi saklamak için elimi ağzıma koydum.

"Siz belki en kötü şey, bir insanın kalbini kırmak diye düşünebilirsiniz ama ben geçen pazar günü, en yakın arkadaşımın güvenini kırdım. Önce abimi yarı yolda bıraktım, şimdi de can dostumu." Gözyaşlarımı tutmak için burnumu çektim. "Sevdiğim her şeyi mahvediyorum. Ben çok boktan biriyim." Buruk ve nefretle kendime güldüm. "Kardeşim haklıydı. O kazayı geçiren ben olmalıydım. Ama değilim. Şimdi de o... her şey... siktir." Çok zordu ve durmak zorunda kaldım

çünkü nefes alamıyordum. Saniyeler, belki de dakikalar geçti ve çekimde yalnızca yatağımda ağlayan ben vardım, sonunda üzüntüden midem bulanıyordu, şu zavallı halime çok sinir oluyordum. Bu videoyu tamamlamak zorundaydım, montajlayıp kanala yüklemeliydim.

Söylenmesi gerekenleri söylemeye kendimi zorlayıp yeniden başladım.

"Bu durumu düzeltmek için son şansım, tamam mı? Bu haftadan sonra onu orada tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Paraya ihtiyacımız var, hem de hemen şimdi. Sırada yapacağım cesaret eyleminin fragmanı için Moz'un kanalına çarşamba günü uğrayın. Hedefe ulaşınca videonun tamamı yayınlanacak."

Linkin yer alacağı ekranın alt köşesini işaret ettim.

"Son bir cesaret eylemi, sonra kaçıyorum. İzlemeye devam edin."

PAZARTESİ

CLAIRE

Sabahtan beri aksiliğim üstümdeydi. Kablosuz internetimizde bir sorun vardı ve haftasonu internet kullanım kotam bitti. Sef kanala yeni video yükledi mi diye öğrenmek istiyordum. İzleyicilerin bize yönelttiği öfkeli yorumlar karşısında nasıl yüklemeden durdu hayal edemiyordum...

Dönem ortasında keşke ondan böyle pat diye ayrılmasaydım diye ilk kez pişmanlık duymuyordum. Pazar günü

Hemşire Goethe'nin söylediklerini ona aktarabilmek isterdim. Ayrı olmamıza rağmen sanki hâlâ bu davada birlikte kavga veriyorduk.

"Telefonunu versene." Otobüste Rich'in yanına oturduğum saniye elimi uzattım.

"Ne? Hey, bir dakika!"

Şifresini biliyordum, banka kartı ve ev alarmıyla aynıydı. Bizim kanalı tuşladım, otobüs yana kaykılınca ve telefon sallanınca dilimle damağımı cıklattım ama işte, yeni bir video yüklenmişti.

Ekrandaki Sef'e bakmadan önce derin bir nefes aldım, hafızamı tazeledim, mini minnacık bir ikonun bile içimdeki o tanıdık sıkışmaya sebep olması beni gene hayrete düşürdü.

"İzleyecek misin, yoksa salyaların akarak bakacak mısın?" Rich cevabımı beklemeden oynat tuşuna bastı.

Otobüsün tıkırtıları ve yolcuların konuşma uğultuları arasında doğru düzgün duyabilmek için telefona eğilirken çok ama çok büyük bir terslik olduğuna dair içimi kemiren bir duyguyla başbaşa kaldım...

Lise son sınıflar, okula her sabah yazılı giriş yapıyordu ve sabahın bu saatinde Sef'i bulabilmek için en iyi şansım ek binadaki ortak alana gitmekti. Koridorda aylak aylak takılan insanların arasından itişe kakışa ilerlemek benim için tam bir azaptı, hepsi de üniformalı halimle bana tuhaf tuhaf bakışlar atıyordu.

Birisinin, arkadaşına beni tanıyıp tanımadığını sorduğunu duydum.

Umarım tanımıyorlardı.

Kapının girişinde gergince dikildim, içeride gözlerim Sef'i aradı ve ben onu görmeden önce onun beni görmesini umdum.

"Merhaba, birisini mi arıyorsun?" Arkamdaki ses bir kıza aitti ve dönüp bakınca Laila'yı karşımda buldum.

Çoğu kişi özçekim pozlarında, gerçek hallerinden daha güzel çıkardı ama Laila tam aksiydi ve kızı karşımda görünce içimdeki tüm özgüven eksikliği su yüzüne çıktı. Sef böyle kızları elde edebilecekken bende ne bulmuştu?

"Merhaba, şey... ben Sef Malik'i arıyordum?" Sesim tizleşerek yükselmişti ve boğazımı temizledim.

Laila'nın tebessümü biraz soldu. "Sef ilk dersleri boş olduğundan genelde ikinci dersten önce gelmez. Onunla konuşmak istiyorsan öğle arasında uğrasan daha iyi olur." Dudaklarını hafifçe sıktı. "Ya da bir mesajın varsa, iletebilirim?"

"Hayır..." Artık arkasına saklanacak bir saçım olmamasına rağmen yılların alışkanlığından başımı öne eğdim. "Sonra uğrarım o zaman."

Özgüven eksikliğim sayesinde öyle bir hızla topuklamışım ki ilk derse zil çalmadan yetiştim.

Laila'nın önerisine rağmen öğle arasında da Sef'i bulamadım. Geçerken otoparka şöyle bir göz attım ki binada olduğunu anladım. Ortak alan bu sefer o kadar kalabalık değildi ve kafa sallayıp omuz silkerek beni başından savan iki kişiye sorup soruşturduktan sonra tam pes etmek üzereyken kapıdan çıkıyordum ki Sef'in arkadaşlarıyla burun buruna geldim.

Bir an için hiçbirimiz ağzımızı açmadık ve Finn'in suratındaki ifadeden kim olduğumu çok iyi bildiğini anladım. Matthew Lund'ı okumak daha zordu.

"Pardon," diyebildim ezik gibi.

"Önemli değil." Finn geçmem için kenara çekildi ve orada bırakmak, tanımadığım insanlarla konuşmak zorunda kalmamak üzereydim ama: Sef.

"Ben... ıı... siz Sef Malik'in arkadaşısınız, değil mi?"

Finn sanki öyleyiz dercesine başını yana eğdi ama Matthew Lund şöyle mırıldandı: "Buna arkadaşlık denebilirse evet."

Ne demek istediğini anlayamamakla birlikte temkinlice devam ettim. "Ona, eee, verdiğim bazı malzemeleri almak için burada buluşacaktık da."

"Claire, değil mi?" Finn elinde tuttuğu dikkatimi çeken çantayı kaldırdı. "Sef sabah da onu aradığını duydu. Sana bunu vermemizi istedi."

Çantam. Cüzdanım ve hırkam ve... kameram da içindeydi. Kamerama ihtiyacı olmadan nasıl bir cesaret eylemi yapacaktı acaba?

Üstüme yeni bir panik dalgası bindi. "Şey, ıı, teşekkürler. Acaba... beni aramasını söyler misiniz?" Ne tür anlamlar çıkaracakları umrumda değildi. "Onunla konuşmam lazım."

Matthew Lund kaşlarını kaldırdı ve içimde beynini yok etme isteği uyandıran bir ukalalıkla sırıttı ama Finn –kibar olan– başıyla onaylayıp söylerim dedi. Söyleyeceğim ya da yapacağım başka bir şey yoktu ve muazzam bir hüsran içinde arkamı dönüp gerisingeri ana binaya döndüm.

SEF

Tuvaletin kapısı ardına kadar açıldı ve Finn, "Gitti," deyince duvardan ayrıldım.

"Sağ ol, kanka," dedim. "Şimdi yüzleşemeyecektim."

"Her neyse." Kapıyı bana açık tuttu. Kapının arka tarafında Matty bana buz gibi bir bakış fırlattı.

"Gizli ilişki sona mı erdi?"

Özel hayatımın birdenbire kamuya açılmasından rahatsızlık duyarak omuz silktim.

"Kız arkadaşlarının yanında da gerçek arkadaşlarının yanında olduğun kadar satıcı olduğunu görmek harika..." Matty omuzlarını düşürüp arkasını döndü ve peşinden gidip onu kendime çevirmek ve aslında öyle değil demek istedim. Aslında beni yanlarında istemeyeceklerini, benim kafayı kırdığımı, zavallı olduğumu ve uğraşmaya değmeyeceğimi söylemek istedim.

"Bir daha arkanı kollamamı isteme benden, Sef." Finn sanki artık beni tanımıyormuş gibi suratıma bakıyordu. "Kız senin için endişeleniyor."

"Hiç endişelenmek zorunda değil," diye yalan söyledim.

Belki artık ben bile kendimi tanımıyordum.

CLAIRE

Sef. Beni ara. Lütfen. Videoyu gördüm. Seni çok merak ediyorum. Nasıl bir cesaret oyunu yapmayı planlıyorsun?

Halbuki elime geçen her fırsatta bunun farklı versiyonlarını yollamıştım ve Sef hiçbirine cevap yazmamıştı.

Telefon etmeyi de denedim ama mesaja bile cevap yazmazken neden açıp konuşsun? Ona ulaşmamın bir yolu olmalıydı ama aklıma gelmiyordu. Sef'i altı aydır tanıyordum. Göğsünden diş macunu yalamıştım, ayak parmağı burun deliğime girmişti ve kulak pisliğini yemiştim. Onu en hassas olduğu anda kollarımda tutmuş, tenindeki gözyaşlarını öpmüş ve kulağına teselliler fısıldamıştım. Onunla seks bile yapmıştım...

Buna rağmen, evinin adresini bilmiyordum.

Ben nasıl kendimden bu kadar çok şeyi paylaşıp onun hakkında bu kadar azını öğrenebilmiştim?

Pazartesi günleri çalışmamasına rağmen sinemayı arayıp onu sormayı denedim ve tam tahmin ettiğim gibi orada olmadığını öğrendim. Mia'yı telefona istedim. Mia hep oradaydı.... Ama bu gece yoktu.

O kadar sinirim bozuktu ki resmen infilak etmek üzereydim.

Tekrar Moz'u aramayı denedim ama öyle kaypak biriydi ki telefonu açtığında bile acaba telesekreter mi çıktı diye şüpheye düştüm.

"Hey hey, kaybeden."

"Moz?"

"Herhalde yani."

Arka plandan yüksek bir müzik sesi geliyordu ve bağırmak zorunda kaldım. "Benim Claire! Ne yapıyorsun?"

"Arkadaşımın doğumgünündeyim, Soho'da bir bardayız.

Gelsene!" Saate baktım ve ne zaman bu kadar geç oldu diye kafam karıştı.

"Hayır, böyle olmayacak..."

Hattın diğer ucunda bağırışlar, eğlenme sesleri yükseliyordu ve Moz'un beni duyduğunu sanmıyordum.

Onu bırakıp mesaj atmayı denedim. **Sef'le ne yapmayı planladığınızı söylesene. Çok önemli.**

Moz cevaben bir hayalet emoji yolladı.

MOZ DURUM CİDDİ. GERÇEKTEN ÇOK ENDİŞELİYİM. BANA NE OLDUĞUNU SÖYLE!

Fakat şapşal tonunu ne kadar sevmiyorsam ciddi cevabından da aynı derecede hoşnutsuzdum.

Yarın yapacak. Öyle bir ayarladık ki telefonuyla her ne çektiyse, doğrudan bana gönderilecek ve ben montajı yapacağım.

Ne yapıyor peki? Ne zaman?

Öğleden sonra bir ara, ne olduğunu bilmiyorum. Çok muğlak konuştu.

Endişelenmiyor musun???

Endişelenmeli miyim? Yapma ya, Sef'ten bahsediyoruz. *O kadar* tehlikeli bir şey yapmaz.

Fakat Moz ve benim tehlike anlayışımız epey farklıydı.

SALI

CLAIRE

Ertesi gün, bana yardım edebileceğini düşündüğüm son kişiyi

aramaya çıktım: Amir. Okulun ofisinden kayıt formunu buldum oraya gittiğimde 8. sınıflar onun nerede olduğunu bilmiyordu. Öğle arasında tekrar şansımı denedim ama onların sınıfı yine boştu.

"Claire?" Rich'in kız kardeşi Flo karşıma çıktı. Köşedeki dolabından bir şey almak için yanımdan geçiyordu. İkisinin aynı dönemde olduklarını bilmiyordum. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Amir Malik'i tanımıyorsun, değil mi?"

"Mally mi?" Yüzünde güller açtı.

Ne? "Şey, ıı, evet galiba."

"Bundan sonra kütüphane dersimiz var." Koridorun sonuna kadar, kütüphaneye doğru onu takip ettim. "Başı belada mı?" Flo pek inanmışa benzemiyordu.

"Hayır. Sadece abisi hakkında onunla konuşmam gerek."

"Kam'i tanıyor musun?"

"Diğer abisi."

"Ah." Bana garip bir bakış fırlatıp başını salladı. "O abisi."

Kütüphaneye girince Flo beni Amir'in arkadaş grubuyla oturduğu yere götürdü. Amir kahkaha atıyordu ve o hali bana Kam'in fotoğraflarındaki halini andırdı.

"Mally?" Flo çocuğun dikkatini çekince başıyla beni gösterdi. "Claire seni arıyormuş."

Amir meraklı bir ifadeyle baktı. Senenin başında gördüğüm omuzları düşük, asık yüzlü, o somurtuk çocukla –ve Sef'in çeşitli yorumlarıyla, Amir'in arka ayakları üstünde yürümeyi beceren, vasat zekâlı bir kemirgen olduğuna dair yorumlarıyla ölümsüzleşmiş o çocukla– alakası yoktu.

Amir artık büyümüştü, saçları kulak arkasına atacak kadar uzundu. Kısacası havalı birine dönüşüyordu.

"Merhaba," dedi.

"Seninle Sef hakkında konuşmam gerek."

Yüzünde tebessümden eser kalmadı. "Sef'i tanıyor musun?" Derken bakışları keskinleşti. "Yoksa sen Claire misin?"

SEF

Benim için günün son dersi dördüncü saatteki dramaydı. Uyurgezer vaziyette dersi geçirdim, not defterime bir şeyler karaladım ve ilgi gösteriyormuş numarası bile yapmadım.

Sınıf arkadaşlarıma, arkadaş demeye bin şahit isterdi. Bu çocuklarla dalga geçmiştim, derslerde çıkıntılık etmiştim, sırf deney olsun diye suratlarına en iğrenç lafları etmiş, hatta öğle arasında onlarla flört etmiştim ama ötesi yoktu ve beni kendi halime bırakan insanlarla vakit geçirmekten memnundum.

Kimseyle konuşacak düzgünlükte değildim.

Ders bitince çıktım, arabayı sürüp nehir kenarına park ettim, Bayan Bennett'ın burnunu viyadüğe çevirip oturdum ve Moz'la tanıştığımızdan beri yaptığımız bütün videoları ve altına yazılan yorumları kontrol ettim, Twitter'ı açıp onunla mesajlaştım. Pazar gününden beri ara ara bunu yapıyordum ki kazara bir histeri dalgasına sebep olmayalım.

Pazar günü kanala yüklediğim videodan sonra benim için tek endişelenen Claire değildi anlaşılan.

Bir de söylemeye çalıştıklarımın yarısını kırpmasam neler olurdu kim bilir?

Maskemi gözüme indirip Moz'a bir özçekim yolladım.

Cesaret oyunu öncesi gerisayım başladı... Yarım saat kaldı, baylar bayanlar ve arada kalanlar.

Moz retweet yaptı ve birkaç dakika içinde yüzlerce beğeni aldık; tam da geceleri saatlerce ekran başında oturup hasretini çektiğimiz ilgiyi alıyordum.

Kaç kişinin izlediğinin önemi yoktu, hiçbir zaman yetmiyordu.

Amir'den mesaj geldi.

Beni okuldan alır mısın? Çok hastayım.

Kusura bakma. Babamı ara.

Ciddi misin? Derste falan mısın, nesin?

Falanım. Babamı ara.

Maskemi çıkarıp cebime soktum, heyecandan titriyordum ve telefonum bir daha çaldı. Bu kez mesaj Amir'den değildi.

Seni özledim.

Elimde değildi: **Ben de seni özledim. Kusura bakma, dün karşılaşamadık.**

Önemli değil. Bugün karşılaşmaya ne dersin?

Çok ama çok istiyordum.

Ne zaman?

Şimdi?

CLAIRE

Gelemem. Üzgünüm. Seni seviyorum.

Cevabını okuyunca kanım dondu.

"İşe yaramadı," dedim Amir'e. Hâlâ kütüphanenin dışında dikiliyorduk, başka nereye gidebileceğimizden ya da ne yapabileceğimizden emin değildik. "Polisi mi arasak?"

"Ne diyeceğiz?"

İkimizin de buna cevabı yoktu. Sef kayıplara karışmış değildi, sadece zorluk çıkarıyordu.

Amir, "Videoyu tekrar izleyebilir miyim?" diye sordu ve telefonumu uzattım. İki elinin arasında tuttu, yan çevirdi ve ekrana kaşlarını çatarak baktı, sona almaya çalışıp da video yüklenirken takılınca dilini cıklattı. Kanalımızı açıklarken kendimi bir garip hissettim, Amir çok az yorum yaptı ancak sonunda Kam'in ihtiyacı olan parayı toplamak için Sef'in delirdiğini ve sırada ne yapacağını bilmediğimden endişelendiğimi söyleyince çözüldü.

"Hepsi Kam için?"

"Evet."

Bir an için sanki içi parçalanıyor, yavaşça dış kabuğunu kırıyor sandım.

Videoyu tekrar izleyip Sef'in neler dediğinin şifresini çözmeye çalıştım ve anlık bir umutla Amir'in koluna yapıştım.

"Bence Kam'i filme çekmek için Rec'e gidiyor!" Öyle bir rahatladım ki dizlerimin bağı çözüldü.

Oysa ki Amir hiç ikna olmamıştı, kaşları çatık, başını iki yana sallıyordu, dudaklarını büzmüştü. "Ciddi misin? Nasıl böyle bir fikir aklına geldi ki?"

Hiç anlamadım.

"Kam orada kaldığı süre boyunca abim bir kere bile onu

görmeye gitmedi ve sence bugün sırf bir video çekmek için mi oraya gidecek?"

"Ne? Tabii ki gitti."

Amir'le bakıştık, aramızda anlayamamanın diktiği koca bir duvar duruyordu. Sadece...

"Gitti!" dedim daha ısrarcı bir şekilde ve sonra: "Gitmedi mi?"

SEF

Otopark köprünün ters tarafındaydı ve arabanın yanından ayrılmadan önce Bayan Bennett'ı şöyle bir okşadım.

En ufak bir çizik görürsem seni gebertirim.

Kam, korkak tavuk oyunu sırasında taş yüzünden arabanın yan tarafında açılan koca oyuğu görseydi hiç mutlu olmazdı. Berbat park ettiğim için arka tamponu sıyırdığımı görse de öyle.

İşte onu hayal kırıklığına uğratmayı başardığım bir başka yer.

Köprünün üstünde ağır ağır yürüdüm, East Bank okulundan çıkmış bir grup çocuğa yol vermek için taş duvarın dibine sindim, arkasından çitin diğer tarafına atlayıp Kam'in vücudunun çivileme suya girmesi sebebiyle bir çiftin romantik yürüyüşlerinin bozulduğu patikaya geçtim. Eğer o çift orada olmasaydı, etrafta suya atlayıp Kam'i dışarı çıkaracak hiç kimse olmayacaktı; arkadaşları viyadükte mahsur kalmıştı, tek çareleri suya atlamak olurdu.

Çünkü kafaları çekip viyadükten aşağı atlamak daha havalı?

Kara, nehrin kıyısından öyle sarp bir kıvrımla yükseliyordu ki dik durabilmek için ayrık otlara tutunup destek almak zorunda kaldım. Buraya geldiklerinde mevsim yazdı, Hamish ve Danny alkole dayanıklıydı, abimse her zaman olduğu gibi ortalama dayanıklıydı. Bir zamanlar.

O köpeğe meydan okuyarak arkadaşlarımı etkilemeye çalıştığım zaman ayaklarıma asılıp beni aşağı çekmeye çalışması aklıma geldi. Bazen annem mutfakta yemek yaparken onu kucağına almaya çalışması ve annemin ciyak ciyak indir beni diye bağırması gibi.

En tepeye varınca durdum, tırmanmaktan nefes nefese kalmıştım, ellerim yanıyordu ve acıyordu. Tren rayları boyunca yeni bir tel örgü çekilmiş, hatta daha yeni bir tabela daha konmuştu. Hani haziran ayında viyadükten aşağı çivileme atlayıp gazetelerin ilk sayfasına haber olan çocuktan sonra.

Kullandıkları fotoğraftakinin ben olduğunu anlamazdınız.

Açık, soğuk havada güneş pasparlak ve sarıydı, tren yolu boyunca köprünün ortasına kadar yürüdüm, her an tren sesi duyabilirim diye kulağımı dört açmıştım. Gerçi tren gelirse ne yapacağımı bilmiyordum. Ortadaki kemerin üstünde film çekmeye karar verdim, böylece arka planda şehrimiz görünecekti, tepenin üstündeyse Rec dikiliyordu. Çantamı yere koyup duvardan aşağı eğildim ve akan sulara baktım.

Atlama mesafesi hatırladığımdan daha fazla görünüyordu. Telefonum çaldı. Moz.

"Hey hey." Sesi hiç kahkaha atıyor gibi değildi.

"Neredesin?"

"Planladığımız saate uygun vaziyette, gizli mekânda."

"Claire bana garip bir mesaj gönderip bu planı iptal etmemi istedi. Senin aptalca bir hareket yaptığından endişeleniyormuş."

"Tam Claire'lik bir hareket."

"Bana aptalca bir hareket yapmadığını söyle."

Cevap vermedim.

"Çünkü sikimde, anladın mı?" Çok ciddiydi. "Gayet umrumdasın."

"Çok şekersin, Moz."

"Ne kadar lazım?" O kadar hızlı söyledi ki tam anlayamadım.

"Ne?"

"Para. Bende çok var."

Ama artık buradaydım. "Şu videoyu çekelim, tamam mı? Zaten buna para harcadın, o yüzden bitirelim işi gitsin, tamam mı?"

"Sef..."

"Tamam mıyız? Evet mi, hayır mı?"

"Tabii."

Telefonu kapadı.

CLAIRE

Bay Douglas kütüphaneden çıktı. Okulun en spor giyinen öğretmeniydi ve bugün üstünde kitap okuyan bir My Little Pony ve altında KÜTÜPHANELER SİHİRLİ BİR

DÜNYADIR yazan, siyah bir tişört vardı.

"Amir, senin dersin beş dakika önce başladı." Dikkatini bana çevirdi. "Seninki de öyle, eminim, Claire."

Amir bana çaresizce baktı. "Abim için endişeleniyorum, Bay Douglas."

"Tabii ki..." Aynı Flo gibi, Bay Douglas da doğrudan yanlış abiyi zannetti.

"Sef'i kastediyorum. Kayıp!" dedi Amir ama Bay Douglas'ın buna sabrı yoktu.

"Bu kadar yeter artık, onu bu sabah gördüm. Bayan Casey'nin de başka bir yerde olması gerekiyor."

Sonra da orada dikildi ve Amir'i dik bakışlarla kütüphaneye soktu, beni de koridorun köşesinden döndürdü. Gözden kaybolur kaybolmaz Moz'dan gelen mesajı okudum.

Aradım. Yine de yapacağını söyledi. Üzgünüm.

Zamanım azalıyordu ama Sef'in nereye gitmiş olabileceğini tahmin ediyordum...

Okuldan kasabaya kadar koşmayı hiç denememiştim ama yokuş aşağı indiğime çok memnundum, nefes nefese, kan ter içinde ve hızla köprüye doğru ilerledim.

Amir'in Sef hakkında söyledikleri zihnimde dönüp duruyor, birçok parçayı cuk diye yerine oturtuyordu. Neden Kam hakkında hiç konuşmadığı, ona hiçbir konuda ısrar etmediğim için neden benimle takılmayı başkalarıyla vakit geçirmekten daha çok sevdiği... Bu yüzden ona kızmalı mıydım bilmiyordum ve neden kızmıyorum diye merak ediyordum.

Kam'i ilk ziyarete gittiğimde ne kadar kaygılı olduğumu hatırladım. Bir gece önce uykumun kaçışı, içimde yüzeye çıkmak üzere olan bir zafiyetimin olduğunu düşünmem. Kendimle ilgili bu gerçeği öğrenmekten o kadar korkuyordum ki yine de bu korkumu hiç düşünmeden bastırmıştım.

Korkunun püf noktası buydu. Bir an için aklınızdan çıkmayan tek şey olurdu, tüm dünyanızı tüketirdi ve başka şey hayal edemezdiniz ve bir sonraki ansa –püf diye– yok oluverirdi. Unutulurdu.

Sef korkusuyla yüzleşmiş ve paramparça bölünmüş müydü? Yoksa bunca zamandır bu korkudan kaçıyor, onu takip eden gölgenin içinde korkusunun katlanışını mı izliyordu?

Onun için o kadar üzülüyordum ki içim acıyordu.

Köprü karşıma çıktı ve uzak uçtaki otoparkı görmemle içimde anlık bir umut kıvılcımı çaktı, ta ki...

"Hayır."

Bayan Bennett köprünün uzak ucuna park edilmişti ve haklı olduğumu anladım. Havayı içime zor çekiyordum, ciğerlerim yanıyordu ama yolun karşısına geçtim, köprünün başında kuyruğa girmiş sinirli sürücüler umrumda değildi. Çitin üstünden atladığım gibi patikaya daldım, ilerlemek için kendimi zorladım, acele etmeye çalıştıkça kaslarım zorlanıyordu.

Sef'e kalacağımı söylesem, bu işin sonuna kadar onunla olsam, asla buraya gelmezdi. İkimiz başka bir çaresini bulurduk.

Uğraşmaktan ve geç kalma korkusundan gözümden yaş geldi.

Ama geç kalmış olamazdım. Başka seçeneğim yoktu ve Sef

video çekimine başlamadan önce gerekirse ayak tırnaklarımın ucuna kadar kendimi zorlar, gücümü toplardım da yine ona yetişirdim.

SEF

Tek çekimlik hakkım olduğu için uygulamanın çalıştığından emin olmak istedim ve telefonu yüksekte tutup dirseğimi duvarın üstüne yasladım ve titremeden durmaya çalıştım.

"Selam Moz. Bu görüntüyü alırsan bana mesaj at..." Videoyu çalışır vaziyette bıraktım çünkü bir aksilik çıkar diye durdurup tekrar çalıştırmaya cesaretim yoktu.

Birkaç saniye sonra Moz'un mesajı ekranın üstünden ortasına doğru aktı.

Aldım. Sen neredesin lan? Buz gibi soğuk bir yere benziyor.

Şimdi hava durumu muhabbeti yapacak vaktim yoktu. Gerçeklerin ortaya çıkma zamanıydı. Maskemi ve yanımdaki Kam'in fotoğrafını, oturma odasında kırılan çerçevedeki fotoğrafı çıkardım ve apar topar duvara tırmandım, ayaklarım nehrin üstünde sallanarak oturdum, uzakta akan ve spor ayakkabılarımın altında çalkalanan bulanık suları seyrettim.

İyi bir çekimdi.

"Burası Lay Nehri," dedim, cep telefonuma dönerek, ekrana dokundum ve böylece lens aşağı bakan beni gösterdi. "Bense burada, viyadüğün tepesinde oturuyorum,

sudan yirmi metre yukarıdayım. Sizce buradan atlayabilir miyim?"

Ekrana bir kez daha dokundum, böylece tekrar suları çekmeye başladım.

"Yirmi metre, bayağı çok, değil mi? Abime sorsak bilir. On yedi gün boyunca komaya girmesine ve beynine büyük hasar verip eskiden yaptığı hiçbir şeyi artık yapamamasına sebep olan bu atlayıştı işte."

Tekrar özçekim gibi ekranı çevirdim ve Kam'in fotoğrafını tuttum.

"Bütün bunları bu kişi için yapıyorum. Abim, Kam. Kahramanım." Tehlikeli bir şekilde sesim titredi. "Sadece... nasıl olduğunu anlamıyorum ya? Çünkü buradan atlayan ölmez. Çünkü ben abimden bir ay önce buradan suya atladım."

Bir saniye durdum, elimi sabitleştirdim.

"İddiaya girdiğim için buradan aşağı atladım çünkü kendimi bildim bileli iddiaları kazanırdım ve derken... abimin üniversite sonuçlarını aldığı gün onunla dalga geçtim. Sende o yürek yok dedim. O kadar cesur değilsin dedim."

Ağlama sakın.

"Ne oldu biliyor musunuz? Meğer cesurmuş. Sadece şapa oturdu. Başka ne var biliyor musunuz? Bakımını karşılayacak paramızın olmaması da sırf benim yüzümden."

Kendimi tutamayıp hıçkırdım.

"Ben buradan şakasına atladığımda yasak tabelası filan yoktu ama artık var." Geldiğim yönü başparmağımla işaret ettim. "Benim yüzümden var. Bu çizgiyi geçersen olacaklardan

kimse sorumlu değildir yazıyor. İşte bu yüzden abimin bakımını karşılayacak paramız yok, o yüzden bu durumu düzeltmek bana kalıyor. Hayatımın en büyük sıçışını temizlemek. Kam'in paraya ihtiyacı var ve ben hep iddialarda iyiyimdir." Maskemi çıkarıp kameraya doğrudan baktım. "Ben buyum. Ve işte bu da gerçek."

Zar zor duvara tırmandım, telefon elimde olduğundan boktan bir görüntü çektiğimi umursamadan duvarın tepesinde durdum.

CLAIRE

Köprüde birini gördüm ve bir an için gözümle görmek üzere olduğum şeyin korkusundan kalbim durdu çünkü Sef orada dimdik, uzun bacaklarıyla göğe doğru durmuş, aşağıdaki nehre bakıyordu.

Atlayacağından o kadar emindim ki o atlamadan atladığını gördüm.

Ama atlamadı.

Sef yavaşça ve dikkatlice çömelip duvara oturdu, hâlâ temkinliydi, hâlâ nehre düşecek kadar yakındı ama oturuyordu. Ayakta değildi. Sıçramıyordu.

Doğru hareket bu mudur, emin olamadım, artık hiçbir şeyden emin değildim ve ona seslendim, elimi salladım.

Bir saniye sonra Sef de elini kaldırarak cevap verdi.

Arkam dönükken bir şey olur korkusuyla nehir kenarına tırmanmaya odaklanmam imkânsızdı, otlara tutunmaya çalışmaktan ellerim acıyordu, parmak boğumlarım sert yere

çarpmaktan sıyrık içindeydi. Çitin arasındaki delikten o kadar hızlı geçtim ki kazağımla çorabım telin tırtıklı uçlarına takıldı.

Sef'in o duvarda oturmasından daha güzel bir manzara hayatımda görmemiştim.

Nefes nefese ve ter içinde, tırmanmaktan her yerim ağrıyarak, yan tarafımdaki sancı böğrümü delerken Sef'in oturduğu yere kadar yürüdüm ve kenardan aşağı bakmak için eğildim.

Görmemle beraber başım döndü, Sef'in orada ayakta durduğunu düşününce midem yerinden hopladı.

"Daha önce yaptım," dedi Sef sessizce, dikkatini bana değil, suya çevirmişti. "Buradan aşağı atladım."

"Tekrar yapmana gerek yok." Aslında uzun zamandır öyle olduğunu düşündüğümü ona söylemedim ama biraz daha yaklaştım, kolumu bacağının kenarına yasladım ve su ne kadar soğuktur, bir yerine bir şey olursa ona yardım edecek kimse yoktur gibi şeyler düşünmeye başladım...

"Ama iyiydim." Çok buruk konuşuyordu.

"Şanslıydın."

"Abimin buraya çıkması benim yüzümdendi, biliyorsun." Buraya vardığımdan beri ilk kez Sef bana doğru baktı, o kadar hızlı bakıp kafasını çevirdi ki ben dönüp tepki vermeye bile fırsat bulamadım. "Ona resmen yapamazsın diye meydan okudum."

"Sef..." Elimi eline bir parça daha yaklaştırdım ve parmağımı, taşın üstünde duran eline getirdim.

"Eğer ben bunu yapmasaydım..." Boynunu büktü, bir damla gözyaşı kotuna düştü. "...o tabela oraya konmayacaktı..."

Sustu, elimi elinin üstüne getirdim ve parmaklarımız kenetlendi.

"Onu oraya ben atladıktan sonra koydular. Haberim yoktu, dayım bana Rec'in ücretini ödeme konusundan bahsedene kadar bilmiyordum. Tazminat yok, para yok."

Tüm taşlar gediğine oturdu. Paranın Sef için neden bu kadar önemli olduğu ve suçun kendisinde olduğuna dair sarsılmaz inancı bu yüzdendi.

SEF

"Üzgünüm, Sef," dedi Claire ve kollarını bana doğru uzatıp belime sarıldı.

"Yaptığım en kötü şey bu değil..." dedim. Artık yalnız olmak istemiyordum. Artık yalan söylemek istemiyordum. Sonunda, gerçekten daha fazla korktuğum bir iddia buldum. Artık çözülmüştüm.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Olanlar senin suçun değil."

"Ama onu görmeye hiç gitmemiş olmam benim suçum." Claire sakinleşti. Dinledi. "Onu o kadar çok seviyorum ki onun için her şeyi yaparım sanmıştım ama... gidip yüzüne bile bakamıyorum. Neye dönüştüğüyle yüzleşemiyorum ve..."

Avuçlarımın içine doğru eğildikçe Claire kollarını belimde iyice birleştirip sıktı, sanki aşağı düşmemden korkuyordu ve gergince ağzından, "Sef!" çıkıverdi.

"...Kam'in kendi hayatıyla ne yaptığını öğrenmektense kendi hayatımı tehlikeye atmayı yeğlerim. Bu doğru değil."

"Hayır," dedi Claire, hâlâ gövdeme yapışmış vaziyette.

"Hiç doğru değil. O yüzden belki artık senin hayatını riske atmayı kesebiliriz ve sen güvenli tarafa inersin ve tek derdimiz, tren altında kalmak olur, hı?"

Claire suratını sırtıma yapıştırdı, tişörtümü öptü.

"Korkman gayet olağan," dedi. "Yaşamak zaten çok korkunç."

MART

SEF

Benimki gibi korkular bir gecede düzeltilemezdi ve bu noktaya gelmem için çokça terapi gördüm. En başından beri beni bekleyen ve benim kabul edemediğim o terapi seanslarına gittim.

Hak ettiğime inanmadığım.

"Şurayı imzalayın, size bir ziyaretçi kartı getireyim." Danışma masasının arkasındaki kadın gayet resmiydi ve bir şekilde, daha önce gelmediğim için beni yargılamadığını hissetmek bana iyi geldi... zaten nereden bilecekti ki?

Herkes yanımda olmak istemişti. Annem, Amir, D. Dayım. Hatta babam. Ama onların burada olması sanki onlara bir borcum varmış gibi hissetmeme sebep olacak, beklentileri davranışlarımı şekillendirecekti.

Bu, hem kendime hem de abime boynumun borcuydu. Başka kimseye değildi.

Elimi yanımda bekleyen ele doğru uzattım.

Bu demek değildi ki yapayalnız gelmek istemiştim.

"Halledeceksin," dedi Claire sessizce, benimle birlikte merdivenlere doğru yürüyerek. Her adımda Kam'i görmeye biraz daha yaklaşıyorduk.

Kazayla ilgili insanlarla konuştum. Hem terapistimle hem ailemle ama en çok yardımı dokunan Danny oldu, üstelik sadece gerçeği öğrenmem yetti.

"Ne bilmek istiyordun?" diye sordu ikimiz kasabadan kilometrelerce uzakta park etmiş, Bayan Bennett'ın içinde otururken.

Aşağımızda, yağmurun dövdüğü camların ilerisinde tarlalar, nehrin kıvrımına kurulmuş kente doğru uzanıyordu, köprüde arabalar birikmişti. Viyadük girişinde.

"Neden oraya çıkmıştı?"

"Benimle aynı nedenden. Hamish'le aynı nedenden." Danny omuz silkti. "Değişik bir yerde takılalım istedik, pub'dan farklı olsun dedik, anlıyor musun? Dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi hissettiğimiz bir yer bulalım dedik." Danny'den tarafa bakınca tebessüm ettiğini gördüm, en kötü olay yaşanmadan öncesine ait anıları yad ediyordu. "Bir süreliğine de öyleydik."

"Sonra ne oldu?"

"Yarasa."

"Ne?"

"Yarasa. Uçan memeli. Kör gözlü..." Artık gülümsemiyordu. "Yarasa geldi."

Sessizce bekledim.

"Kam sırtı nehre dönük duvarda oturuyordu, ben ve Hamish tam yeni birer kutu bira açmıştık ve..." Sağ elini

aniden, keskince suratına kaldırıp indirince koltukta yerimden fırladım. Danny de fark etti ve bana bir saniye baktı. "Ya. Anladın sen işte."

Dönüp yan tarafındaki camdan dışarı baktı, başparmağının kuru ve sıyrıklı derisini ısırdı. "Bir saniye hep birlikte kahkaha atıyorduk, bir saniye sonra Kam irkilip yerinden fırladı çünkü bir şey kafasına doğru uçtu ve..."

Cümlesini bitirmesi bayağı uzun sürdü.

"...aptal gerizekâlı sıçtığımın yarasasıymış."

Kam'e o gün daha önce söylediklerimle alakası bile yokmuş.

Yine de sonuç değişmiyordu. Birisinin, rehabilitasyon merkezinin masraflarını karşılaması lazımdı.

CLAIRE

Sef duvara oturduktan sonra telefonundaki uygulamanın çalışmaya devam ettiğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Konuşmamızın her kelimesi, Moz'a canlı yayınla aktarılmıştı, çerçevenin köşesinde Sef'in çenesi vardı ve geri kalan görüntüyü gökyüzü dolduruyordu.

Moz bütün çekimi kanalına yüklemişti.

Moz eğer arabayla yaptıkları oyundan sonra beni kızgın halimle gördüğünü sanıyorsa bundan sonrakinde ateş püskürdüm diyebilirdim. Sef'i yalnız bırakamayacak kadar endişeli olmasaydım, Moz'un evine kadarki bir buçuk saatlik yolu çeker, özel hayatını korumak için canımı vermeye hazır olduğum Sef'i yepyeni bir eleştiri dalgasına maruz bırakarak on

binlerce duyarsız kalp ve göze ifşa ettiği için onu parça pinçik edişimi canlı yayınlardım.

Claire, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama lütfen bana güven. Son kez. Yarın kaldıracağım ama şimdi bir bekle, olur mu?

Bana başka seçenek tanımamıştı ve ilk kez buna minnettardım.

Bu işe başladığımızda insanlıktan o kadar emindim ki internette takılan yabancıların iyi bir dava için bağış yapacağına yürekten inanıyordum. Bu eminliğim geçen her günle, almadığımız her beğeniyle ve Sef ya da benim hakkımdaki her mide bulandırıcı yorumla birlikte kuruyordu. En iğrençleri de daha Kam'i tanımadan, varlığını sorgulayan yorumlardı.

Kötü şeyler yapmak isteyen insanların, iyi şeyler yapmak isteyenlerden daha fazla olduğuna inanır olmuştum ve buna rağmen, Moz –tanıdığım en ahlaki açıdan gri insan– bize ümidimizi geri kazandırdı.

Videoyu yayınlamasından bir hafta sonra, internet halkı, gerçekten özgürlükler diyarının insanları Kam'in hayatında bir fark yaratacak kadar çok para toplamıştı. En azından önümüzdeki altı ay boyunca... ancak bu süre içinde alacağı bakım sayesinde Kam, daha bağımsız bir hayat yolunda iyi bir şans yakalayabilirdi. Hâlâ bağışlar geliyordu, artık Kam için değildi ama ona benzer insanlara yardım eden bir davaya gidiyordu.

Bizim bunu idare edişimiz ne kadar doğruydu, ne kadar yanlıştı sorgulayabilirdim ama öyle ya da böyle, Sef ve ben, iyi bir şey yapmıştık.

SEF

Merdivenlerin en üstünde çift kanatlı kapılar yer alıyordu. Kapıların üst kısmmaysa Bueller Kanadı'na girmek üzere olduğumu söyleyen bir tabela asılmıştı.

Adım adım.

Claire düğmeye bastı ve bir hemşire gelip kapıyı açtı. Benden önce Claire'e gülümsedi ve, "Kam'i görmeye mi geldiniz?" diye sordu.

Başımla onayladım. Bir kerecik. Claire'in elini daha sıkı tuttum ve şöyle bir bakıp nasılım diye kontrol etti.

"İyiyim," dedim ona ve kendime.

Hemşirenin arkasından koridorda yürüdük ve adam kapılardan birinin önünde durdu, içeri eğilip bir şey kontrol etti ve başını salladı.

"Burada."

Attığım her adımla beraber dünyam daraldı, hatta sonunda vücudumun, etrafımdakilerin bile bilincinde değildim. Tek bildiğim şuydu, abimi eylülden beri ilk kez görecektim. Kapıya yaklaşırken arkasında neyin durduğunu düşünüp gerildim, duvarda devasa bir Ay posteri, dresuarın üstünde sıra sıra dizilmiş fotoğraflar, tam da Amir'in bana Noel'den sonra gösterdiği fotoğraftaki gibiydiler.

Kapının eşiğinden, bir zamanlar evimizde asılı duran poster ve fotoğraflarla bezeli duvarları, pencere pervazındaki yerküreyi inceledim ve sonra burada yaşayan abimi süzmeye başladım.

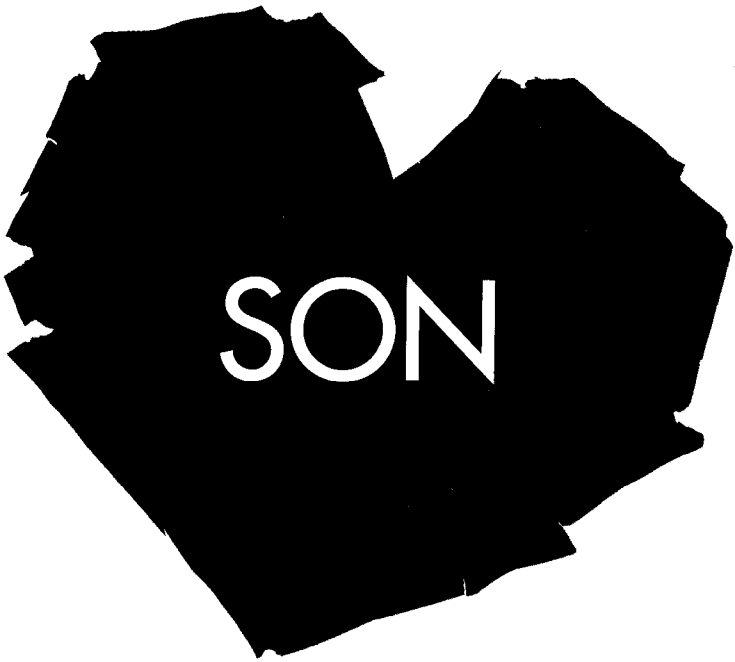
Abim ve ben, uzunca bir süre karşılıklı bakıştık,

birbirimizin nesi olduğumuzu çözmeye çalıştık, derken o bakışlarını öne indirdi, elini göğsüne bastırmadan tekerlekli sandalyesinin koluna eklenmiş ekrana tıkladı.

Claire ekranda ne yazdığını okumak için yanma yürüdü.

İçeri gir, diyordu.

Ve içeri adımımı attım.

SON

DOĞRULUK
MU?

CESARET
Mİ?

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi okuyucu@penayayinlari.com adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: Doğruluk mu? Cesaret mi?
Ad:
Soyad:
E-posta:
Doğum tarihi:
Cinsiyet:
Adres (Kataloğumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

"Zekice, merak uyandırıcı ve elden bırakması zor bir kitap."

Guardian

"Komik ve hayat dolu."

Metro

"*Doğruluk mu? Cesaret mi?* kalpte iz bırakan bir roman. Elimden bırakamadım."

muchlovedbooks.blogspot.co.uk

Non PRATT

CESARET Mİ?

Aşk tehlikeli bir oyundur.

Her şeyinizi riske alırsanız kaybedecek neyiniz kalır ki?

ISBN: 978-605-9443-53-7

9 786059 441537

PENA YAYINLARI A.Ş.
HALASKARGAZİ CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL
TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com